

Bạn Trai Tôi Là Gangter - Bos Đại Nhân

Contents

Bạn Trai Tôi Là Gangter - Bos Đại Nhân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	15
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	50
22. Chương 22	54
23. Chương 23	58
24. Chương 24	62
25. Chương 25	67
26. Chương 26	71
27. Chương 27	73
28. Chương 28	77
29. Chương 29	80
30. Chương 30	84
31. Chương 31	87
32. Chương 32	91
33. Chương 33 : Ngoại Truyện 1: Thời Đại Học Của Trần Trần.	94
34. Chương 34 : Ngoại Truyện 2: Giận Hờn Và Gặp Lại Bạn Trai Cũ	97
35. Chương 35 : Ngoại Truyện 3: Cuộc Hẹn Mặt Lốp	99
36. Chương 36 : Ngoại Truyện Thứ 4: Chuyến Về Thăm Nhà	101
37. Chương 37 : Ngoại Truyện 5: Sợi Dây Chuyền	105
38. Chương 38 : Ngoại Truyện 6: Có Em Bé	106

Bạn Trai Tôi Là Gangter - Bos Đại Nhân

Giới thiệu

Tôi thật là xui xẻo vừa mới chia tay bạn trai đau khổ chưa hết, lại gặp phải giám biên chế của công t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-toi-la-gangter-bos-dai-nhan>

1. Chương 1

Chương 1

_Chúng ta chia tay đi.....- Giọng nói của một chàng trai vang lên trong công viên yên tĩnh của buổi nắng mai khi giọt sương vẫn còn đọng trên bãi cỏ xanh rờn.

Cô gái đang gặm ổ bánh mì bỗng rớt xuống đất làm cô rất tiếc nhưng vẫn quay đầu lại rưng rưng nước mắt hỏi_ Tại sao? Chẳng lẽ em không tốt sao?

_Hahahahah cô không biết sao tôi đã ngán cô đến tận cổ rồi đi chơi với bạn trai lúc nào mồm cũng đầy thức ăn. Muốn nắm tay cô thì toàn thấy tay cô cầm đồ ăn, hôn cô thì miệng cô toàn đồ ăn. Cô nghĩ thẳng nào chịu được hả?- Anh chàng chợt hét lên.

_Em có thể sửa đổi mà- Cô gái nức nở nói.

_Quá muộn rồi! Tôi đã yêu người khác rồi và cô ấy đã chấp nhận lời tỏ tình của tôi- Nói rồi anh ta bỏ đi. Để lại cô gái đứng khóc một mình.

Ngày hôm sau, tại công ty Maria

_Xin lỗi tôi đến trễ- cô thở hộc hộc... như chưa từng được thở.

_Cô Tiết Trân Trân cô biết là lần này là lần thứ mấy cô đi trễ rồi không hả?- Oh no đó là giọng nói chanh chua của bà trưởng phòng nhóm tôi.

_Trời ơi chị trưởng phòng ơi, **** chỉ ắc công hôm nay là ngày cuối cùng cô ta ở đây mà- Lại một giọng ẻo lả vang lên cũng là giọng của người mà tôi thấy nổi da gà nhất trong cái công ty này.

_Hạ Nhất Thiên cô nói gì vậy? Chẳng lẽ thông báo giảm biên chế đã có rồi sao?- Giọng kinh ngạc của bà trưởng phòng vang lên.

_Cái gì?- Tôi hét lên.

_Cô làm gì mà hét lên thế? Cô không xem thông báo hả? Trong nhóm chúng ta chỉ có mình cô bị giảm biên chế thôi hahaha-giọng cười đầy mỉa mai của cô ta vang lên hét cả phòng.

_Cái gì? Tôi làm việc luôn luôn chăm chỉ mà.- tôi gần như nói không nên lời.

_Chắc cô đi trễ nhiều quá nên bị sa thải là phải rồi. Thôi cô nên đi thu dọn ra khỏi công ty đi.- tiếng nói đầy đạo đức giả của con nhỏ Nhất Thiên cất lên.

Tôi thu dọn đồ mà nước mắt cứ rơi. Đây là lần thứ 2 tôi khóc trong tuần này rồi đây. Có phải tôi bị ông trời bỏ rơi rồi không? Huhuhuhu. Tôi đã cố gắng lắm mới vào được công ty này vậy mà chưa được 1 năm đã bị đuổi rồi, mẹ tôi mà nghe thế nào cũng bắt tôi về bán bánh bao gia truyền cho coi.

Không không tôi không thể để cuộc đời mình sẽ chỉ gắn liền với bánh bao đâu mặc dù rất thích ăn nó huhuhu. Đang lủi thủi đi trên đường, chợt có một giọng nói vang lên :

__Wây Trăn Trăn- một cô gái trẻ đi đến.

Tôi quay lại nhìn xem ai gọi tôi. Thì ra là Dương Ngọc Lan cô bạn thân của tôi.

__Mày đi đâu á? Sao lai bê cái thùng gì thế này?- cô hỏi đầy quan tâm tôi.

__Oa...oa...Lan ơi tao bị đuổi việc rồi- tôi khóc than vãn với Lan.

__Haiz tao biết ngay mà, mày chuyên gia đi trễ chứ gì? – cô nói như là đi guốc trong bụng tôi vậy.

__Hay mày xin việc vào công ty tao đi, dù sao thì công ty tao đang tuyển nhân viên đó.

__Mày nghĩ tao cũng giỏi như mày chắc mà vào cái công ty lớn nhất nước mình được hả- tôi than vãn.

__Thì mày cứ xin đi, tao quyết định rồi đừng nói nhiều. Tao sẽ ghi danh ày, mai đi phỏng vấn.

Không cho tôi kịp nói lời nào, Nó đã phóng đi rồi. Haiz thật là ngày xui xẻo về ngủ thôi, hôm qua thất tình tôi đã phải coi phim nguyên đêm để giải sầu rồi. Giờ thật buồn ngủ.

2. Chương 2

Chương 2

__Nè Lan, mày dẫn tao đi đâu vậy hả? Tao đã nói là không muốn xin vào công ty mày rồi mà. Tao biết tao không đậu đâu đi chi ết thà ở nhà ngủ sướng hơn,- Tôi vừa ngáp ngủ vừa kéo nèo Lan.

__Tao biết ngay mà ngày nào cũng coi phim rồi ngủ trễ, mày không đi làm mà muốn về nhà bán bánh bao hả- Lan quay ngược lại trách mắng tôi.

__Tao biết chứ nhưng mai tao sẽ đi kiếm công việc hợp với tao mà.- Tôi không chịu thua mà phân bua.

__Mày giỏi nhì đợi mày tìm thì chắc tới năm sau mất. Bây giờ mà không đi theo tao là mày chết dưới tay tao đó- Lan đưa nắm đấm lên dọa tôi.

__Thôi được rồi tao sợ mày quá rồi đó- Tôi nản long nói.

__Biết thế là tốt đấy cô em hehehe- Nó cười đều giả làm tôi ghét thế không biết.

Cuối cùng cũng đến công ty Thiên Gia, một công ty đứng đầu nhất nước. Họ kinh doanh đa ngành, có rất nhiều công ty con theo từng ngành và rất được sự ưa thích của mọi người. Nhưng nghe đồn rằng đằng sau có một thế lực “ thế giới ngầm chống đỡ rất mạnh”.

__Heheheheh đến nơi rồi mày bây giờ đi qua bên bên tay phải rẽ trái thấy trên bảng “ PHÒNG PHỎNG VẤN” thì vào nhé! Nè con kia mày có nghe tao nói gì không đấy.- nó gọi tôi.

__Uhm tao biết rồi, mày đi làm việc của mày đi- Nói thì nói thế chứ có biết nó nhắc gì đâu vì tôi đang mải ngắm cái công ty đồ sộ, sang trọng này. Thầm nghĩ” đúng là công ty lớn có khác chẹp...chẹp. Chắc căng tin ở đây cũng to lắm. Nghĩ đến đó là cảm thấy thích rồi. Nghe theo Lan đúng là không phải ý tôi”.

Tôi quay lại thì đã không thấy Lan rồi. đành đi đến phòng phỏng vấn một mình vậy. Tôi đi qua bên tay phải thấy 2 ngã rẽ không biết chọn đường nào, thầm hỏi hên hoi này lo ngại cảnh quên mất lời dặn, giờ chỉ có nước nhắm mắt mà chọn thôi. Nghĩ là làm nhắm mắt đi rẽ phải. Khi mở mắt ra đập vào mặt tôi là một căn phòng có cái bảng to dùng “ KHÔNG AI ĐƯỢC BƯỚC VÀO ĐÂY. BƯỚC VÀO ĐÂY LÀ ĐUỔI VIỆC”.

Cái bảng hiệu kì quái này làm bản tính vốn tò mò của tôi trở dậy. Không chần chờ gì cả tôi mở cửa phòng bước vào(vì tôi đâu phải nhân viên ở đây đâu mà lo heheheh).

__Trời ơi đẹp quá- Tôi thốt lên. Căn phòng này quá đẹp trang trí vừa trang nhã, nhẹ nhàng làm cho người ta bước vào là đã thích muốn ở luôn. Phòng lại đầy đủ tiện nghi nữa, có phòng tắm có một cái giường ngủ, sofa...đặc biệt là cái tủ lạnh chắc nhiều đồ ăn lắm đây. Tôi không cưỡng được tiến đến như đồ ăn đưa đến miệng rồi không ăn là đồ ngu nhất trên đời. Nhưng chỉ còn một bước nữa thôi là đến chiến lợi phẩm thì một giọng nói vang lên làm tôi giật mình

__Nè cô kia cô là ai mà giám vào phòng này hả?- giọng nói lạnh lung hết cỡ làm tôi sợ run người. Quay lại xem người nào mà giám phá đám bữa ăn đang sắp đến miệng mà không được ăn thì đập vào mắt tôi là một người hết sức đẹp trai (da mặt trắng mịn như da em bé, chân mày đậm đẹp như được vẽ không có cảm giác đậm tà, lông mi dài và cong, đôi mắt như thấu suốt được lòng người khác, chiếc mũi cực kì khuê gợi, đôi môi thì khô chẻ nhỏ nhắn đỏ như son) nhưng rất lạnh lùng. Đặc biệt hơn nữa anh ta chỉ mặc mỗi cái khăn quàng cổ cần che thôi lộ hết body rắn chắc của anh ta rồi. Xem nữa chảy máu mũi tôi rồi.

__Tôi hỏi lại cô lần nữa cô là ai mà giám vào đây- giọng nói thêm lần nữa vang lên, hết sức mất kiên nhẫn.

__Àh...ờh anh mặc quần áo vào đi- tôi nói giọng e thẹn đến tôi cũng muốn ới.

__Cô không cần quan tâm hãy nói tôi biết cô ở bộ phận nào, về chỗ dọn dẹp đồ đạc đi chuẩn bị rời đi cho tôi- giọng nói đánh thép quát vào tôi.

__Nè anh kia vừa phải thôi anh là cái thá gì mà đuổi tôi hả? Nếu mà đuổi thì cả 2 chúng ta cùng bị đuổi thôi anh đừng có ở đó phủ đầu tôi để thoát tội- Tôi mặt dày cãi lại.

__ Cô được lắm tôi sẽ cho cô biết tay.... Đứng lại mau con nhỏ kia- Anh ta tức giận quát. Cũng may tôi đoán trước được mà thoát khỏi nanh vuốt của anh “ đẹp trai”. Nhìn lại đồng hồ tôi thấy gần trễ giờ rồi, nhanh chân chạy về phải trái.

May mà không trễ giờ , ngồi tại ghế chờ mà thấy toàn gương mặt ưu tú nhưng lo lắng gì đó tôi liền tò mò hỏi người bên cạnh :

__Cô gì ơi cho hỏi có gì mà thấy mọi người dăm chiêu, lo lắng thế?

__ Cô không biết đấy thôi hôm nay phỏng vấn có tổng giám đốc làm ban giám khảo rất khó tính nghiêm khắc nhưng vẫn chưa thấy ông ta đến nếu ông ta đến thì những người đến sau sẽ toi hết- cô gái đó nói với giọng lo lắng sợ rằng bản thân là người xui xẻo nhất.

__Xin mời cô Tiết Trân Trân vào phỏng vấn- giọng một cô gái trẻ vang lên. Tôi đi theo cô ấy vào phỏng vấn mà lòng lo sợ không yên mặc dù biết trước là không đậu nhưng vẫn có cảm giác của một người đi phỏng vấn.

Khi tôi bước vào thì hình như có một người bước vào từ cửa dành cho người trong ban giám khảo . Ngẩng đầu lên tôi thấy đó làAnh chàng đẹp trai trong phòng cấm huhuhuhu lại ngồi ngay sau cái bảng ghi “ TỔNG GIÁM ĐỐC”. huhuhuhuhu vậy là tôi toi rồi. Sao mà xui xẻo thế này. Lúc đó, anh ta cũng nhìn thấy tôi và nở nụ cười hiểm ác nhất từ trước đến giờ tôi thấy nhất. Và nó cũng nói cho tôi biết rằng “ Lần này thì đừng hòng thoát khỏi tay ta. Con nhỏ đáng ghét kia”....

Một giờ sau,

Bước ra khỏi phòng mà hối hận tại sao mình lại vào phòng đó để đắc tội với boss đại nhân. Để ông hành hạ mình thế này.

3. Chương 3

Chương 3

Ba ngày sau, Vào một **** chiều thoảng mát thích hợp cho việc nướng đồ ăn ngoài trời (vì cô này có tâm hồn ăn uống rất mãnh liệt hehehe). Đang định đi siêu thị mua đồ nấu thì bỗng :

“Ăn bữa tối cùng tôi vào buổi sáng của em/ Bữa tối của tôi là vào buổi sáng của em

Hãy nhớ đặt những ước muốn của mình vào chú lợn đất

Tôi đang ngắm nhìn những vì sao, toả sáng, khắp bầu trời

Lắng nghe Ngưu Lang dặn Chức Nữ rằng, hãy can đảm

Không sợ hãi tuy chúng ta ở hai phía dưới bầu trời

Tôi ngắm nhìn những lời cầu nguyện của em đang bay trên tấm thảm thần

Đến với tôi với tốc độ ánh sáng

Em khiến tôi thấy được vì sao phương bắc hoá thành bạn đồng hành của ngôi sao phương nam”- tiếng nhạc chuông ‘ Bắc bán cầu cô đơn’ vang lên

_ Alô! Gì á Lan, mày gọi dt cho tao làm gì không làm việc mà trốn gọi hả? Không sợ bị đuổi hả?- tôi hỏi.

_Tao có lòng tốt gọi điện báo ày tin mừng mà mày nói thể hả. Vậy thôi- Lan hờn dỗi nói.

_Ôi! Bạn hiền, tao không biết mà. Xin lỗi mày mà đừng giận.- Tôi dỗ nó.

_Thôi được lần này tao tha ày. Mày nghe cho kỹ đây: “ Mày đã đậu vào công ty tao rồi” hahahaha vui chưa.- nó hét lên như chính nó đậu vậy áh.

_Thật hả? Tao được vào rồi sao? Yeah vậy là ngày nào cũng được ăn ngon rồi. Tạ ơn ông trời thương xót cho người khốn khổ như con. Nè Lan, tý mày về sớm qua nhà tao ăn mừng nha.- Tôi háo hức nói.

_Ok, có lộc ăn mà không phải bỏ tiền thì ok liền. Vậy nha, tối gặp.Bye- Lan nói.

_Bye.

Trong lòng vui sướng không thể tả được. Nghĩ rằng ông tổng tài kia sẽ không tha ình vậy mà ông ấy lại nhân từ như thế quả là người tốt. Tôi thầm cảm kích anh ta. (nhưng cô ấy đâu ngờ rằng anh Boss lớn của chúng ta muốn cô vào công ty để dễ hành hạ đâu. Thật là không may mắn).

Tối hôm đó, tại sân vườn thơm ngát mùi thịt nướng có 2 cô nương đang say sưa ăn uống mà không biết rằng mai sẽ là ngày định mệnh của mình.

_ Nè Trân, mày ăn uống ít thôi cận thận mai dậy không nổi lại đến trễ sẽ bị phạt đó.- Lan vừa ăn vừa nhắc nhở cô gái hậu đậu là tôi.

_Mày yên tâm đi tao biết rồi mà- tôi khẳng định chắc chắn.

...Vậy mà sang hôm sau, một buổi sáng tuyệt đẹp, chim hót líu lo, cây cối vui mừng chào buổi nắng mai xinh đẹp thì một giọng hát hay đến nỗi chim bay loạn chó chạy điên cuồng thoát khỏi, cây cối như muốn bức khỏi đất mẹ. Chắc các bạn đã biết đó là ai rồi phải không. Đó chính là Trân Trân, cô nàng mà hôm qua đã chắc chắn sẽ không đi trễ mà giờ đây đã vất chân lên chạy cùng với chiếc xe đạp tội nghiệp. Chạy đến công ty, cô vút ngay chiếc xe đạp ngoài cổng không thương tiếc, chạy với tốc độ như tên bay vào phòng nhân sự nhận công việc.

_...hộc...hộc... Xin lỗi tôi đến trễ- cô như không thở nổi nữa.

_Cô Tiết Trân Trân lần đầu đi làm mà đến trễ vậy nên xử cô như thế nào đây- một giọng nam vang lên. Lầm tôi lạnh thấu xương.

_Dạ đây là lần đầu đi trễ mong đừng phạt tôi huhuhu-Tôi đỏ trỏ nước mắt cá sấu ra và ngược lên thì đứng hình tại chỗ, nước mắt miêng xuống, ặc...ặc đó là TỔNG GIÁM ĐỐC ĐẠI NHÂN của tôi. Lần này thì chắc toi mạng rồi.

_CỒ còn không mau vào chỗ xếp hàng ah- một giọng nữ đáng sợ nữa vang lên.

_ Dạ- tôi nói. Nhìn cái cô gái vừa nãy quát tôi trông rất xinh đẹp, ăn mặc quyến rũ không ai cưỡng lại được. Tôi nhìn vào đôi mắt cô ấy là biết ngay cô ta thích Boss đại nhân rồi(vì tôi rất biết đoán tâm ý của người khác mà hehehe). Đang tự cười một mình thì

_ Cô Tiết Trân Trân sẽ làm việc bên bộ phận văn phòng của TỔNG GIÁM ĐỐC , mời cô lên lầu 24 để nhận công việc- Giọng nói có pha lạnh lùng, ghen ghét của cô gái xinh đẹp .

_ Vâng ạ- Tôi không dám phản bác lại sợ bị đuổi chứ sao.

Đi trên cầu thang máy chỉ còn tôi và BOSS Đại Nhân. Không dám đến gần phải cách xa nửa mét cho an toàn tính mạng. Bỗng giọng nói vang lên

_ Cô hay thiệt lúc mới gặp tôi cô ghê lắm mà sao giờ đây lại im thế- anh ta mỉa mai tôi.

_ Lần trước không biết đó là phòng mà Ngài giấu đồ ăn nên đã mạo phạm. Thành thật xin lỗi và sẽ giữ bí mật đến cuối đời về Ngài thích ăn vặt ạ- Tôi run sợ trả lời. Đầu Đại BOSS như bốc khói vậy. LÀM tôi sợ đến muốn nhảy lầu luôn.

May mà vừa lúc thang máy vừa mở nếu không thì cái mạng của tôi khó đỡ rồi. Bước nhanh ra thang máy để đảm bảo tính mạng. Thở phào nhẹ nhõm mà không biết đằng sau là một bong bóng của quỷ Xa Tăng đang muốn nuốt con mồi là tôi.

_ Cô giỏi lắm chờ đi thời gian còn dài mà- Anh ta cười như không cười nói.

Bước vào căn phòng của Đại BOSS thật làm người ta choáng trước một phòng đẹp nhưng lạnh như băng này. An tọa trên bàn làm việc của mình với băng hiệu “ Tổng Giám Đốc Thiên Vũ Phong” anh ta sai bảo tôi

_ Cô hãy đánh máy hết tài liệu này trong vòng 2 tiếng để chuẩn bị cuộc họp sau giờ ăn trưa.

_ Dạ nhưng chỗ ngồi của tôi ở đâu ạ?- Tôi hỏi.

_ Bên kia có cái bàn trống ngồi tạm đi mai sẽ có người mang bộ bàn ghế cho cô- anh ta trả lời

_ Nhưng chẳng lẽ tôi phải làm việc cùng phòng với Ngài ạ- Tôi gặng hỏi sợ rằng nó là sự thật.

_ Chẳng lẽ phải vì cô mà công ty phải tốn tiền xây thêm phòng cho thư ký ạ- anh ta nói giọng không mấy kiên nhẫn.

_ Dạ không ạ. Tôi đi làm việc đây ạ- Tôi nhanh chân không đóng tài liệu cao như núi đi làm chứ không muốn đối diện với BOSS đâu.

Thật là mệt mà đánh máy điên cuồng muốn gãy cả cái tay mà chỉ mới xong có 1/3 đóng núi àh làm sao kịp để đi căng tin đây.

4. Chương 4

Chương 4

_...hix...hix cuối cùng cũng xong, thật là mệt mỏi mà- Tôi tự than vãn.

Mang một chồng tài liệu khệ nệ đặt lên bàn ĐẠI BOSS:

_ Thưa sếp đã đánh xong ạ- Tôi báo cáo.

_ Được rồi, cô hãy photo, sắp xếp lại các văn bản bên kia thành mỗi bộ 20 bản cho tôi- Thiên Đại Boss ra lệnh.

_ Hả, nhưng thưa ngài đã đến giờ ăn trưa rồi mà- Tôi quyết cãi lại cho bằng được vì nếu không ăn tôi rất đói sẽ không làm được gì.

__ Bây giờ cô kèo nèo 1 lần là một lần giảm 20% tiền lương hàng tháng và tiền thưởng cuối năm- Anh ta lạnh lùng nói mà không nhìn mặt tôi.

Khóc thầm bước đi làm việc mà long đau nhói. Chắc tôi chết mất. Nhưng trong đầu chợt lóe ra 1 ý kiến : “Đại Boss muốn hành hạ mình hả không dễ đâu. Mình sẽ làm giống như chị Tần Khanh thì Đại Boss sẽ không giám bắt nạt mình nữa”. Ý nghĩ đó làm tôi cười thầm không biết lúc nào bật thành tiếng.

__ Cô không yên lặng làm việc mà ngồi tự cười muốn phá tôi làm việc hả?- Ặc Ặc anh ta lườm tôi nói.

__ Mà cô cũng đừng vọng tưởng muốn thoát khỏi tôi đâu. Đẹp bỏ ý nghĩ đó đi trước khi hối hận- Anh ta tiếp tục nói cửa như đi guốc trong bụng tôi vậy.

__ Dạ đâu có đâu ạ- Tôi lắp liếm trả lời

__ Biết vậy thì tốt __ Anh ta cười mỉm chỉ nói.

4 giờ chiều,

__ hix... hix giờ này mới được ăn đúng là quân độc tài tư sản mà- Tôi thét lên trong thang máy vì lúc đó chỉ có mình tôi thôi.

Bước xuống cầngtin mới sức nhớ ra Lan nhỏ bạn thân của mình không biết đang làm gì. Nên đi ngó qua bộ phận “ Phòng Tài Vụ”. Nhìn thấy nó đang đứng cùng với một người rất đẹp trai lại cười nói vui vẻ nữa chứ. Nghĩ thầm bản thân xui xẻo gặp phải ông chủ đáng ghét chẳng bù cho Lan được gặp một người Cấp Cao thân thiện thế. Lủi thủi đi xuống cầngtin 1 mình (vì không nên phiền người ta đang vui vẻ). Bước vào cầngtin kia tôi thật choáng ngợp trước vẻ đẹp vẻ mọi mặt của nó.

__ Tuyệt quá! Thức ăn ơi đợi tao – tôi hét lên hào hứng.

__ Dạ, cô ơi cho cháu 1 phần cơm cà ri, 1 phần bánh sandwich, 1 phần cơm sườn, 1 lon cô ca, 1 phần bánh táo nữa ạ- Tôi nói mà có vẻ như cô bán ở cầngtin cứ há hốc mồm ngạc nhiên.

__ Cháu có ăn hết không vậy?- Cô ấy ngạc nhiên.

__ Dạ ăn hết mà cháu nhịn đói từ trưa đến giờ- Tôi vui vẻ trả lời.

__ Thức ăn của cháu đây, hết 100 ngàn.

__ Dạ . Cảm ơn.

Tôi đang ăn ngấu nghiến như bị bỏ đói 1 tuần vậy. Cũng may lúc đó ít người nên chẳng có bàn tán gì về tôi. Bỗng nhiên, tôi nghĩ đến Boss của tôi hình như chưa ăn trưa thì phải. Thế là sau khi ăn hết phần mình tôi mua về 1 phần cơm cà ri món khoái khẩu của tôi cho Boss Đại Nhân. (Nếu Boss không ăn thì tôi mang về ăn tối đỡ tốn t/g nấu ăn. Một mũi tên trúng 2 con nhạn. Mình quả thật thông minh hohohohohoho).

Tôi vừa đi về cũng là lúc Boss Đại Nhân vừa tan họp về phòng và đi chung cùng chị xinh đẹp khó tính hồi sáng. Bước vào phòng tôi liền hỏi:

__ Tổng Giám Đốc ngài ăn gì chưa? Ở đây có 1 phần cơm cà ri ngài định ăn không ạ?

__ Cô nghĩ sao mà Vũ Phong thèm ăn thứ cấp thấp như vậy hả?- Chưa kịp làm gì thì chị xinh đẹp đã phát ngôn thay rồi tôi còn gì để nói chứ. Không ăn thì thôi làm gì chê món đồ ăn của mình chứ. Đúng là càng đẹp càng khinh người mà.

__ Vậy thôi tôi xin phép về chỗ.

__ Anh Phong tý nữa tan ca anh cùng em đi ăn nhà hàng Pháp nha- Quay lại nói chuyện với Đại Boss thì nhẹ nhàng, dịu ngọt khinh khủng. Đúng là đồ cáo già mà.

__ Nguyệt Nhi, đây là công ty đừng nói như vậy dễ hiểu lầm lắm. Với lại hôm nay anh bận rồi không đi chung cùng em đâu- Boss Đại Nhân lạnh lùng trả lời.

“ Đúng là đáng đời mà, ai biểu đối xử tôi vậy làm gì trời phạt rồi đó. Heheheh”. Tôi liền lêu.. lêu cô ta ai ngờ cô ta quay lại với ánh mắt hình viên sỏi Ặc...Ặc ..

_ Trời ơi sao ruồi muỗi nhiều quá ta- Tôi đánh trống lảng.

_ Hừ - Cô Nguyệt Nhi rời đi vẫn không quên liếc tôi một cái.

_ Ở đây rất sạch sẽ không cần cô bắt muỗi, đuổi ruồi đâu- Boss nắm được tẩy tôi rồi.

_ Hihihihih- Tôi cười trừ.

_ Lần sau không cần phải mua cho tôi đâu, tôi có đầu bếp riêng- Boss Đại Nhân không quên thêm vào.

Cuối cùng giờ tan ca đã đến 9, nhưng với tôi thì chưa vì Đại Boss bắt tôi làm thêm 1 đồng tài liệu cho sáng mai nữa huhuhu. Đúng là “Đồ Tư Sản Độc Tài” mà huhuhuhu.

9 giờ tối,

Cuối cùng cũng được về nhà, hộp cơm giờ thiêu mất rồi còn đâu, đành đem cho kiki nhà hàng xóm ăn vậy. Thế là mất cả chì lẫn chài mà. Bước vào siêu thị mua đồ ăn nhanh mà long đàng như cắt tóc 25 ngàn mua hộp cơm ngon đã chẳng nghĩ được mà còn mất ăn nữa. Chợt, nghĩ đến chiếc xe đạp tội nghiệp vẫn đang ở công ty, tôi liền quay lại lấy. Vừa thấy chiếc xe đạp vẫn còn tốt, leo lên đi về thì ắc...ắc... xẹp lốp xe rồi mà giờ này còn ai vá nữa chứ. Lan thì về rồi, kêu nóc lên đón mình chỉ có nước nó **** thêm thôi. Lẽ lẽ xác cùng cái xe đạp về. Ngày đầu tiên đi làm là khổ thế đấy hix hix xui xẻo không tưởng được.

5. Chương 5

Chương 5

Một ngày mới bắt đầu, tôi đã lấy lại sức sống để chiến đấu cho ngày hôm nay.

_ Alo Lan, hôm qua đây rước tao đi làm được không? Xe tao bị hư rồi.

_ Uk đợi chút nha.

Đang đi trên đường tôi chợt nhớ chuyện hôm qua liền hỏi Lan:

_ Lan hôm nay biết cái cô Nguyệt Nhi là ai không?

_ Àh đó là bạn thanh mai trúc mã của sếp hôm áh. Cô ta vừa giỏi vừa xinh đẹp. Đa số con trai trong công ty đều ao ước nhưng cô ta chẳng thèm chỉ thích mỗi sếp của hôm thôi. Nên đừng làm cô ta ghét cần thận không sống được trong công ty đâu.

_ Trời cô ta ghê ghớm đến vậy hả? Hôm qua tao lỡ đắc tội rồi giờ tính sao đây hôm- Tôi lo lắng hỏi.

_ Chỉ cần hôm đi với Sếp ày thường xuyên thì cô ta không giận đâu.

_ Mà hôm qua tao thấy ai đi chung với hôm, đi nói chuyện vui vẻ thân mật lắm áh.

_ Hôm nói là Phó Tổng Giám Đốc Thiệp Vũ Ngọc hả? Đó là bạn cũ tao hồi Cấp 2 áh.

_ Àh có phải người hôm hay nhắc không? Người hôm thăm thương trộm nhớ áh- Tôi trêu Lan.

Nó không nói gì cả im lặng trở tôi đến công ty. Hắc hắc đỏ mặt chính là nhận + thêm không nói tức là 100% rồi hahaha. Không ngờ người đẹp lạnh lùng Lan cũng biết yêu cơ đấy. Đã thế để ta làm thần tình yêu giúp đỡ cho. Mang ý nghĩ đó đi lên tầng 24 làm việc mà long tôi cứ háo hức không thôi hehehehehehe.

Cạch. Tôi mở cửa bước vào đã thấy bộ bàn ghế mới dành cho nhân viên là tôi rồi bắt tay vào dọn dẹp thôi. 15' sau vừa dọn dẹp xong thì Boss Đại Nhân của tôi cũng đến.

_ Chào buổi sáng sếp.

_ Cô hãy photo và đánh máy dịch lại toàn bộ tài liệu này đi- Anh ta lạnh lùng nói. Vẫn là cái giọng làm tôi thấy sợ nhất.

Trời ơi đồng tài liệu này còn dày hơn hôm qua nữa, khốch thăm một mình uất ức hix... đúng là đồ Tư sản hút máu người mà. Cố gắng làm chăm chỉ để không bị bắt nạt nữa mà hôm nay Boss Đại Nhân còn bắt bưng cả

fê, nghe điện thoại.....trưa đến còn không tha cho tôi đi ăn mà bắt đi lấy đồ ăn cho Boss, phải ngồi chọn rau ra rau, cơm ra cơm,thức ăn ra thức ăn mới được cho đi ăn cơm áh.

Bước xuống căngtin mà than xác mệtmỏi không chịu được. Tôi xả tress bằng cách ăn nhiều thật nhiều làmnhều người bàn tán xôn xao nói tôi là “ Trư Bát Giới” tái thể vậy áh.Mặc kệ tôi ăn quên đến nỗi điện thoại reo lên:

“

Vì e yêu a đơn phương
nên chang mong anh yeu em
lời yêu ấy cắt sâu trong trái tim e
a hãy cười, hãy vui lên, hãy hạnh phúc như e từng
lun nhìn a và lun chờ mong anh
a đã mãi bước ra đi
còn lại đây e 1 mình
chỉ mình e nhìn anh..dõi theo anh
tình yêu em wá nhều
đến mức e bít..a chính là cuộc đời em
ngày mình yêu nhau sao a ko yêu hết con tim trao cho e
để h' đây mỗi đũa đi mỗi người mỗi nơi phương xa
yêu em sao a vô tâm wá lạnh giá để em buồn
h' đây trong đêm vắng..chỉ mình em
rap:
bây h' a bít... ngồi bên cạnh e ..đã ko còn là a nữa
đi đi
tình yêu đã xa vời
đi đi
tình yêu h' ko lời
bây h'..bên cạnh anh
đã có 1 người mới
người ấy bít chăm lo cho a
và a sẽ hạnh phúc
như a từng hạnh phúc
thế nhé baby
a đã mãi bước ra đi
còn lại đây e 1 mình
chỉ mình e nhìn anh..dõi theo anh
tình yêu em wá nhều
đến mức e bít..a chính là cuộc đời em

ngày mình yêu nhau a luôn mong sao giấc mơ kia..ko phai mau
và h' đây a da wen bao ngay chung ta yeu nhau
yeu e a bit a phai wen ngay thang chung ta yeu
ngan' lan' a muốn nói...xin loi~ em
và năm tháng sẽ qua e sẽ quên..quên anh thôi
và a sẽ vui với ai..ko là dấu yêu năm xưa
xin em hãy vui bên ai..xin đừng nhớ phút giây đầu
và ta sẽ hạnh phúc những ngày sau
...ngày xưa bước đi ...vội qua nhanh trên con phố đêm
sẽ ko đến bên nhau
và rồi nỗi đau
sẽ ko lặn sâu
trong đời tình yêu 2 đứa
rap : se ko den ben nhau
tình yeu ngay xua h' dam sau
a bit phai quen moi tinh dau”

_Cô ơi điện thoại reo kìa- một giọng nam nhắc tôi. Quay lên cảm ơn mới biết đó là anh chàng đẹp trai mà Lan thích tôi cười thật tươi cảm ơn. Gặp mặt lần đầu phải để ấn tượng tốt chứ(Trời ơi ăn ngấu nghiến để người ta nhắc mà tốt đẹp gì).

_ Alo

_ Tiết Trân Trân sao mày lâu bắt máy thế hả- 1 giọng oanh vàng của một thằng vang lên.

_ Ở cái thằng Tiêu Hoàng này mày hay nhỉ? Biết tao giờ này là giờ ăn không mà la loi tao thế- Tôi **** lại thằng bạn thân.

_ Tối nay 8h mày ra sân bay đón tao nhớ kêu thêm Lan nữa áh

_ Được rồi công tử. Mà mày đừng bao giờ hét tao nữa vì tao nghe nhạc chuông biết mày rồi đó anh hai, không cần hét để phân biệt biết mày với đứa lác đầu.

_ Bye hen.

_ Bye

_ Cô có phiền cho tôi ngồi ăn chung không- anh chàng đẹp trai Vũ Ngọc nói không quên kèm theo nụ cười đẹp như mơ nữa.(Aikhông cho anh ta ngồi là đứa ngu).

_ Dạ được ạ. Rất sẵn lòng. -tôi nói kèm theo nụ cười không thể tươi hơn được nữa.

6. Chương 6

Chương 6

_Anh là bạn của Lan phải không?- tôi hỏi

— Uk sao cô biết vậy? Chắc Lan đã nói xấu tôi chứ gì- Anh ta lại một lần nữa cười tươi làm người ta cũng muốn chết theo. Haiz đó là sức mạnh của trai đẹp đấy các bạn ạ.

— Nó làm gì nói xấu, kể tốt còn không hết nữa là- tôi thay mặt bạn giải trừ hiểu lầm.

— Mà hình như anh tên là Thiên Vũ Ngọc chẳng lẽ là em trai của Tổng Giám Đốc sao?

— Bingo đúng rồi đấy cô bé, Tổng Giám Đốc là anh cả của gia đình anh đó

— Hiix chẳng trách cái tên giống thế.... Thôi chết em phải đi làm việc đây nếu không sắp hắc ám lại sắp bùng nổ cho coi.

Anh chỉ mỉm cười vẫy tay chào mà cũng đẹp nữa chẳng bù cho ông anh gì cả. Haiz thật đáng tiếc.

Mở cửa vào phòng làm việc tôi đã hối hận rất nhiều vì

— a...a...aa....aaaaaaaaaaaaaa

Làm cho người đang hôn phải dừng lại, người bị hôn phải tỉnh giấc. Chắc mọi người đã biết, người bị hôn là Tổng giám Đốc, còn người đang hôn là cô Nguyệt Nhi kia. Cô ta quay lại lườm tôi vì đã làm mất cơ hội tốt của cô ấy rồi. Thật là lần này chết không có chỗ chôn rồi. May mà mọi chuyện không đến nỗi. Và từ sau khi cô Nguyệt Nhi đó ra khỏi phòng thì Boss Đại Nhân trở nên đáng sợ vô cùng không khí trong phòng như ngưng tụ thành cục nước đá chỉ cần động đậy là đã bị đâm rồi. Tôi hối hận không chịu được chắc Boss thích cô ta mới để cô ta hôn chứ làm gì có dụ Boss ngủ quên được, lần này thì xong rồi. Nhưng mà cũng may có một cú điện thoại gọi đến làm Boss đi rang ngoài. Nhưng anh ta vẫn không quên bắt tôi làm việc gấp đôi năng suất tại tôi đến 11h tối mới được về huhu. Giờ này thì có ma mới chịu chờ chờ tôi về, cũng chẳng còn cái xe bus nào cả lại càng không có chiếc taxi ghé vào đây đâu.

— Đi bộ về nhà là điều còn lại mà tôi có thể làm được.- tự than than trách phận đã phá hoại điều tốt của Đại Boss.

Đi được nửa đường về nhà đã thấy 1 toán người mặt mày bặm trợn, mặc áo đen trông như xã hội đen đi đến phía tôi. Mà tôi suy nghĩ sao lại nghĩ được họ đến bắt cóc tôi đi bán chứ.

— Nè cô kia có thấy ai đi ngang qua đây không?- một tên áo đen bặm trợn hỏi.

— Không tôi không biết xin đừng bắt tôi đi bán mà huhu- nghĩ là làm tôi khóc.

— Ở cái con nhỏ này người thì xấu hơn cả bé Hà Khắc mà cứ tưởng bở. Ai thèm bắt thứ như cô chứ? Có bắt cũng bắt người đẹp. Về nhà soi gương đi- mấy tên áo đen kia chế giễu người ta mà còn cười nữa.

— Chắc con nhỏ xấu xí này chẳng biết đâu chúng ta đi tìm thôi- một tên khác nói.

— Đúng là lũ người đáng ghét- tôi thầm mắng. Nhưng khi đi đến một con hẻm tôi thấy có gì đó là lạ trong đó có tiếng gì ả. Bản tính tò mò nổi lên, đi sâu vào trong tôi phát hiện ra đó là Tổng Giám Đốc đang bê vết máu trên lưng. Không kịp làm gì tôi vội đỡ anh ta lên, thì ra bọn hôi này là muốn tìm giám đốc. Tôi gọi ngay cấp cứu đến tính mạng con người là trên hết.

7. Chương 7

Chương 7

Đang ngồi đợi trước phòng cấp cứu. Lòng tôi lo lắng không yên chỉ sợ anh tác chuyện gì thôi, hix. Nhưng hình như tôi đã quên 1 chuyện quan trọng thì phải. Đó là “Đi đón thằng bạn thân”

— Thôi xong rồi thế nào nó cũng lên giọng của mẹ la sát cho coi- Lòng định bụng sẽ gọi điện thoại cho nó nhưng mà nhìn lại dt hết pin rồi. Huhuhu xui xẻo rồi.

Đúng lúc đó cửa phòng cấp cứu mở ra:

_ Ai là người đưa bệnh nhân Thiên Vũ Phong đến đây- giọng 1 cô y tá vang lên.

_ Là tôi

_ Bệnh nhân không sao cả chỉ là bị thương hơi nặng ở phần lưng thôi. Mời cô đi theo tôi làm thủ tục nhập viện.

_ Mà cô lần sau đừng cuống như thế nữa. Làm chúng tôi chạy sốt vó tưởng chuyện gì. Làm tôi mất cả ngủ- cô y tá đó than vãn.

(Chú thích: đây là bệnh viện mới mở gần khu Trần Trần ở nên khi cô ấy không đợi xe cấp cứu đến mà đã không chờ Vũ Phong đến bệnh viện(đúng là có sức mạnh kì diệu). Vì là bệnh viện mới mở nên chưa có nhiều người đến, không có trực ca đêm như các bệnh viện khác.)

Đi theo cô y tá làm thủ tục xong tôi trở về phòng bệnh nơi Tổng Giám Đốc đang nằm.(Tiền viện phí sẽ trả sau nên cô Tiết nhà ta không sợ bị mất tiền heheheh).

_ May mà có tôi đó nếu không anh chết ở đâu rồi.

Không biết ngồi đến bao giờ mà tôi ngủ thiếp đi không biết.

_ Đây là đâu?- lơ mơ tỉnh dậy anh khàn khàn hỏi.

_ Tổng giám đốc tỉnh rồi áh. Đây là bệnh viện- tôi giật mình tỉnh giấc nói.

_ Sếp có khát nước không ạ?- vừa nói tôi vừa rót nước đưa cho anh ta (vậy hỏi làm gì nữa)

_ Uk cảm ơn.

_ Sếp có đói không để tôi đi mua cái gì đó cho á?

_ Không cần đâu , tôi muốn nghỉ ngơi

_ Dạ không phiền sếp nghỉ ngơi nữa tôi về đây ạ.

_ Uk...mà cô đừng nói cho ai biết tôi đang ở đây. Tôi không muốn phiền phức nhất là Nguyệt Nhi.

_ Dạ tôi đã biết- nói vậy chứ. Không biết làm sao mà long tôi thấy khó chịu vô cùng chắc là chưa ăn gì từ tối qua đến giờ nên đói(Chứ không phải đau long vì tưởng anh Vũ Phong thích Nguyệt Nhi hử)

Tôi đi về nhà tắm rửa sạch sẽ, rồi gọi điện thoại ấy đứm kia hiaz đúng là toàn rước họa vào thân không àh.

_ Alô Tiêu Hoàng hả?

_ Tiết Trần Trần hôm qua mày chết ở đâu về hả? Mày định cho tao leo cây hả? Điện thoại cũng không nghe luôn mày chưa biết chết là gì hả? Mà bắt tao chờ- Vâng đó là giọng la hét mà trên đời có 1 không 2 Tiêu Hoàng đại thiếu gia.

_ Tao xin lỗi hôm qua có chuyện đột xuất nếu không tao đã đi đón mày rồi- tôi hối lỗi nói.

_ Nếu mày muốn xin lỗi thì phải bao tao ăn sang trong vòng một tháng- nó đưa ra điều kiện.

_ Được rồi. Mà không phải tao nhờ nhờ Lan đón mày rồi sao.

_ Haiz Lan nó không có đến nó bảo có việc bận. Chắc nó vẫn còn nhớ đến chuyện cũ.

_ Uk thôi mày đến đón tao đi Hoàng rồi qua nhà Lan gọi nó đi ăn sang luôn.

_ Cũng được, mà mày không tự đi xe của mày đi mà bắt tao chở

_ Xe tao hư rồi không có tiền mua xe mới hix

_ Ặc mày không có tiền sao không về hỏi mẹ mua cho xe mới- nó nói giọng giễu cợt.

_ Vậy mày có đến chở tao không hả thằng kia. Đừng bắt tao nổi nóng.

_ Dạ em đón liền xin tiểu thư đừng nóng- Nó nói giọng mà tôi không thể không cười

_ Chờ trước nhà tao nhé

_ok

Cùng lúc đó tại bệnh viện

_ Ủa bạn gái anh về rồi hả?- cô y tá mang thuốc hỏi anh ta.

_ Cô ta không phải là bạn gái của tôi- anh ta lạnh giọng nói.

_Thôi anh đừng chối nữa. Cô ấy đã la lối hết cả cái bệnh viện làm chúng tôi tưởng có khủng bố tấn công đó. Đòi phải cứu anh cho bằng được, nếu không đốt bệnh viện luôn. Lại còn chăm sóc anh đến nỗi cứ mấy tiếng đồng hồ lại hỏi chúng tôi coi hết nước biển chưa để thay nhìn cô ấy rất mệt mỏi mà vẫn cố gắng căn anh đó- cô y tá giải thích.

_Cô ấy còn sợ anh dậy mà đói bụng mua cháo cho anh luôn nè. Đúng là anh phước tốt thiệt.- nói xong cô y tá đi ra ngoài.

Chợt không biết anh ta làm gì mà tự mỉm cười một mình. Mà còn cầm cái hộp đựng cháo ăn rồi lại cười nữa chứ (t/g: chắc ngon lắm cho em ăn ké với. Vũ Phong: Đừng mơ cô ấy mua cho tôi không phai cô, anh ta lạnh giọng nói) (Thật không biết anh ta có bị khủng không nữa).

Tại quán Thiên Bửu(Xin thưa đây là quán bán bún bò nổi tiếng khu cô Tiết Trân Trân ở)

_ Nè Hoàng tao không ngờ 5 năm không gặp, may đẹp trai hơn lúc trước nữa. Chắc bên đó mấy em Mĩ mê mày títt mắt luôn đúng không?- tôi vừa khen vừa chọc.

_ Tao mà lì mày nghĩ sao độ sát thương với con gái cao thế mà. Dù ở đâu đi chăng nữa tao cũng là trung tâm.- chài ai người tam mới khen 1 câu nó đã tự sướng hết cỡ luôn.

_Thôi đi đại thiếu gia của tôi ơi anh bớt tự sướng 1 ít có chết ai đâu. Với lại mày làm gì đẹp hơn Thiên Gia tộc được mà chứ bốc phét- Lan lại bắt đầu đấu khẩu với Tiêu Hoàng nữa rồi. Haiz

_ Tao biết mày lúc nào mà chẳng thích Thiên Gia nên mới vào công ty Thiên Gia chứ xí. Nhưng đại tiểu thư của tôi ơi đời nào người ta để ý đến chứ. Người ta có hàng tá người đẹp vây quanh ai lại đi chọn chị Dương Ngọc Lan được- Hoàng không chịu thua đấu khẩu lại.

Đang lúc 2 tụi nó đang găm ghè nhau tôi đã kêu xong thức ăn rồi. Không muốn xảy ra chiến tranh thế giới lần thứ 3 tôi phải can ngăn ngay thôi:

_ Thôi tao xin 2 đứa mày cho tao sống với tụi mày định gây sự tại quán ăn hả?

_Tao nể tình con Trân mà tha ày đấy thằng kia

_Xí ai cần tao mới là người phải nói câu đó đấy.

_BÂY GIỜ TỤI MÀY CÓ IM KHÔNG HAY ĐỂ TAO DÙNG BIỆN PHÁP MẠNH

Thấy tôi tức giận tụi nó mới thôi đấy..... Đang ăn tôi hỏi Tiêu Hoàng

_ Hoàng mày định ở đây bao lâu vậy.

_ Tao sẽ định cư luôn về đây không về Mĩ nữa.

_ Thế mày định làm việc ở đâu

_Tao sẽ làm việc của công ty ông nội tao.

_ Mày định nói công ty Tiêu Gia hả.

_ Uk cái công ty đứng thứ 2 nước mình áh. Mà Trân này mày định làm công ty tao không tao giới thiệu này vào cho.

_ Thôi đi ông anh đợi anh xin việc cho con Trân thì nó chết đói rồi. Nó đang làm việc tại công ty tao rồi.

_Gì con Trân mà cũng vào được công ty đó hả.- Hoàng như muốn nghẹn miếng thịt bò mớ dứt vô mồm.

_ Tao vào được đó mày làm gì mà ghê ghớm dữ vậy hả- tôi bực bội nói.

— Tao không ngờ áh. Mà y lèo tèo vậy mà cũng được nhận chắc công ty này không có mất rồi- Nó true tôi rồi đấy. Nó đã phát nổ quả bom từ sang đến giờ của tôi rồi đấy.

— Thằng quỷ mà muốn tao ày thành cái bánh bao hay muốn mà làm nhân bánh bao hả. Mà khinh thường tao vừa thôi nhá. Dù sao tao làm việc rất chăm chỉ hơn những đứa chỉ biết ăn không ngồi rồi chỉ tay năm ngón nhá. Bây giờ mà thích gì ha?- lửa giận đang lên tôi không còn là đứa nhu mì hiền lành của mọi ngày nữa (Ặc chị ấy bình thường nhu mì kìa em té xỉu. ề tác giả hình như chưa ném mùi bị tan xá là gì hả? Dạ em không dám ạ).

— Dạ em không dám ạ. Chị Trân ta mạng cho em.

— Thôi ăn nhanh lên còn đi làm đừng ở đó đầu khẩu nữa. Muốn lần nữa bị giảm tiền lương àh- Lan lên tiếng.

Sau khi ăn xong thì Tiêu Hoàng chở chúng tôi đến công ty.

Trong bệnh viện, tại phòng 403,

— Alô, Thiên Ngọc hả? Anh hai đây.

— Anh hai đang ở đâu vậy cả nhà đều lo lắng cho anh hết áh. Từ hôm qua đến giờ tụi em cho người đi tìm kiếm anh khắp nơi.

— Thiên Ngọc àh, anh không sao hết hiện tại anh đang ở 1 chỗ rất an toàn. Em đừng lo và đừng kêu người đi tìm anh. Anh sẽ về khi điều tra xong. Em yên tâm. Và kêu 2 thằng học Vũ Lâm và Ngọc Thụ đừng có mà nóng nảy anh sẽ về khi cần.

— Dạ được rồi chỉ cần anh không sao là được.

— Em hãy qua phòng Tài Chính xin nghỉ cho Tiết Trân Trân dùm anh và gọi cô ta nghe dt.

— Dạ mà anh cần cô ta để làm gì.

— Anh có 1 số việc giao cho cô ấy.

Đó là đoạn đối thoại 10 phút trước đây. Khi anh chàng Thiên Vũ Ngọc đi tìm Trân Trân thì nghe thấy tiếng ồn trong đại sảnh.

Nói về nguyên nhân tiếng ồn là doanh chàng Tiêu Hoàng chở 2 chị này bằng chiếc xe BMW rất chi là nổi. Làm mấy chị trong phòng tài vụ khi đi ngang qua lé cả mắt+ thêm nhanh tị mà gây ra gây nên xô sát.

— Các cô đừng tưởng có Trưởng Phòng (Nguyệt Nhi) làm hậu thuẫn là ngon nha. Nếu các người dám làm điều này tôi có thể thưa lên TGD mấy hồi- Lan nói rồi kéo tôi vào trong cuộc hỗn loạn này luôn. Tôi khóc thầm tự nhủ nếu như mà Boss Đại Nhân biết được chắc chắn tôi bị đuổi việc mất. Đang chuẩn bị có ẩu đả thì 1 giọng nghiêm nghị vang lên ai cũng tưởng là TGD nhưng không phải chỉ là phó TGD thôi.

— Các cô coi đây là cái chợ hả? Muốn cái lộn ở đây để mất danh dự của công ty hay sao? Bây giờ có chị đi làm việc của mình không hay đợi tôi giảm biên chế hết.

— Dạ.

Tôi đang định đi thì người đó gọi:

— Cô Tiết Trân Trân ở lại còn các cô đi làm việc của mình đi.

— Trân àh chắc không phải hồi này tao lỡ mồm nói mà mà bị phạt chứ?- Lan hỏi hận + lo lắng hỏi.

— mà yên tâm đi phó TGD của mà không phải là người như vậy đâu.

— ưk vậy tao đi trước áh. Nói rồi nó vạy tay đi.

— Cô Trân Trân TGD cho gọi cô nè- nói rồi anh ta đưa cho tôi cái dt.

— Alô

— Tiết Trân Trân bây giờ cô hãy đến đây đi tôi có việc cần nhờ cô- giọng TGD có phải là do bị bệnh không mà nghe không còn cảm thấy lạnh nữa mà trong đó có cái gì đó nhẹ nhàng(ahiz, đúng không biết bà này bị sao nữa áh. Người ta thik mình nên mới nói thế thôi đó).

— Dạ em đến liền áh.

— Mà khoan hãy mang theo laptop của tôi và về nhà tôi lấy đồ cho tôi. Có gì hãy hỏi địa chỉ của Thiên Ngọc.

— Dạ nếu không còn gì em xin cúp máy áh.

— Uk

— Thưa Phó TGD, TGD nhờ anh cho em địa chỉ nhà của sếp ấy để lấy đồ.

— Uk để tôi đưa cho cô- nói rồi anh ấy mỉm cười. Trời ơi, tôi muốn khóc thét quá, nụ cười như thiên thần vậy.

Đứng trước ngôi nhà của Đại Boss mà tôi như mới lạc vào khung trời thần tiên vậy(haiz chị này không biết là ví dụ rất là lệch lạc không nữa). Nơi này cũng có an ninh bảo vệ rất nghiêm ngặt. Xém chút là không chovào rồi, may sao mà có người gọi nên tôi được vào. Bước vào làm tôi càng thêm muốn chiếm căn nhà này luôn áh:E9 . Nó đẹp lộng lẫy mà cũng có phần rất dịu dàng. Phải nói là phòng nhiều lắm đến nỗi tôi lười đếm luôn

Trời ơi chắc tôi ngất mất nó quá đẹp hix. Vào phòng ngủ lấy đồ cho Boss mà tôi thấy ngại ngần kinh khủng: Lấy quần áo thì lấy nhưng có thứ làm người ta rất ngại đó là “ body” ấy ... ấy.

Thật là đồ mắt mà. Làm xong cái công việc lấy quần áo tôi ra đằng sau nhà của Boss phải nói là không còn gì để tả cả quá đẹp

Choáng chưa.

Làm việc xong tôi đi xe bus đến bệnh viện. Cảm theo hôm mà Boss cần thật là nặng mà. Đưa đồ xong ăn ta bắt tôi ngồi yên 1 chỗ chờ anh ta làm việc nữa. 1 tiếng...2 tiếng trôi qua mà người tôi như muốn mọc meo lên vậy áh. Bỗng nhiên anh ta hỏi tôi:

— Hồi này khi tôi chờ cô nghe dt nghe được cô đang cãi nhau có phải không?

— Dạ không thưa sếp chỉ là 1 việc nhỏ thôi ạ- tôi chối phay đi.

— Làm nhân viên tốt thì không được dẫu sếp mình- anh ta nghiêm giọng nói.

— Dạ thật... ra thì không có chuyện gì to tát cả chỉ là....- tôi đành nói sự thực cho anh ta nghe vậy. Anh ta xong đen mặt lại.

— Thế anh abn5 kia là ai?

— Sếp định nói ai ạ.

— Cái người tên Tiêu Hoảng ấy.

— Dạ đó là bạn của tôi mới về nước không lâu ạ.

— Cô đừng có để tôi biết cô nói dối đấy.- nói xong anh ta lại im lặng làm việc bỏ mặc tôi còn lạ không hiểu gì nữa. tiếp tục mọc meo ngồi ở đó chờ giờ ăn trưa.

8. Chương 8

Chương 8

Lúc 12h, tại bệnh viện, phòng 403:

Tôi không biết mọc meo đến bao giờ mà tôi ngủ quên luôn. Phần cũng vì nhàm chán 1 phần cũng vì hôm qua không được ngủ đủ giấc nữa. Còn về phần Boss thì khỏi nói, anh ta đang làm việc gì đó có anh ta mới

biết được(Bất mí nhá: Boss Đại Nhân nhàn nhàn bị người ta đánh lén nên bị lãnh ngay 1 dao ngay lưng nhưng vẫn chạy thoát được. vậy cũng pro lắm mà còn đánh được thêm 5 tên bầm mặt mũi nữa. trâu bò chưa.)

Không biết suy nghĩ gì mà Boss ngẩng mặt lên nhìn thấy tôi yên giấc rất chi là ngon lành mà tư thế cực kì xấu kinh khủng(chân vắt lên bàn, đầu, thân lại vắt lên ghế salon nhìn thảm ghê chưa). Mà nhìn mặt Boss tưởng sẽ tức giận chứ ai ngờ còn cười nữa chứ.(Đọc thoại của Boss: “ Tư thế xấu thế này không biết ai sẽ lấy cô làm vợ đây nữa. Cũng may chỉ có tôi mới thấy được thôi còn người khác thì không được đâu đó). Nói là làm anh ta đến gần vuốt má đã thế còn... còn... nhéo má nữa làm tôi ngủ cũng mơ thấy ác mộng, có con quỷ cắn vào má tôi huhuhuhu đau.

_ Ah đừng bắt tôi, oa.. oa.. tôi sợ lắm oa..oa..- tôi nói mớ . Làm cho ai kia gọi dậy 1 cách khó chịu.

_ TIẾT TRẦN TRẦN CÔ CÓ DẬY KHÔNG THÌ BẢO- Tiếng quát của Boss vẫn còn uy lực thật . Làm tôi tỉnh giấc dật mình, thấy boss nhào tới ôm luôn.

_ huhuhu Sếp ngài phải bảo vệ tôi, tôi sợ lắm, tôi sợ ma oa...oa...- tôi khóc

_ Cô nín đi không sao rồi có tôi ở đây. Mà cô thả ra đi tôi đau – anh ta dịu dàng nói.

_ Dạ em xin lỗi sếp- tôi xấu hổ, đỏ mặt cùng lúc lại phát ra tiếng bụng kêu của tôi nữa. Muốn tìm lỗ chui vào đó mất.

_ Nếu cô đói thì đi ăn gì đi tôi ở đây cũng được rồi.(Ặc ai muốn ở đây đâu không phải có người bắt sao hứ).

_ Dạ vậy thì sếp có ăn gì không ạ

_ Thôi khỏi tôi chưa đói.

Thế là tôi đi đến căng tin mua đồ ăn hehehehe:

_ Bác ơi lấy cho cháu 1 phần cơm gà, 1 phần cơm cà ri, 1 hộp nước ép trái cây.... 1 hộp sữa và 1 tô phở bò ạh(tôi đã hỏi bác sĩ sếp ăn được phở bò nên mới mua hehehe).

Mang về đến phòng mà không biết để lại sau lưng bác căng tin há hốc ngạc nhiên với sức ăn ttrâu bò của tôi hehehe.

_ Sếp tôi đã về, sếp có muốn ăn không ạ?- tôi hỏi lại lần nữa.

_ Tôi không ăn đâu cô ăn đi

_ Vậy tôi ăn nha..... Qua cái này món này ngon ghê...cơm này cũng ngon nữa...- tôi vừa ăn vừa ku6 lên cho Boss tức chơi hắc.. hắc...Đến lúc anh ta chịu không nổi định quát lên thì ọt...ọt.... bụng anh ta đã lên tiếng thay rồi, khỏi nói cũng biết rằng ai kia đang đói mà cứ giữ thể diện...

_ Tôi không biết sếp thích ăn gì? Tuy món này không được ngon như các món nhà hàng Pháp nhưng đây là thành ý của tôi mua cho sếp, sếp ăn tạm đi khi nào ra viện sếp lại được ăn món ngon mà- tôi thật long nói với sếp ương bướng này. Không biết có phải là do tôi cảm hóa không nữa anh ta đã nói dịu dàng kinh khủng ai nghe cũng sẽ phải mềm lòng

_ Cô mở ra dùm tôi đi tôi sẽ ăn.

Ăn xong tôi đưa ăn hộp sữa làm cho ai kia tức anh..ách đâu còn nhỏ đâu mà mua sữa uống.

_ Sếp ơi bây giờ uống sữa cho khỏe lại chứ tôi không có ý gì đâu- tôi khuyến mãi cho thêm nụ cười đều đặn chọc.

Dọn dẹp xong, bỗng có 1 người dọn cửa xông vào làm tôi xem chút té xỉu....

Tôi sợ đến nỗi núp sau lưng của Boss sợ có người đánh lén(Ai thêm đánh lén Chị chứ? Có đánh lén cũng đánh lén Boss đẹp trai của chúng ta chứ?). Ặc... ặc người dọn cửa đó là.....1 anh chàng đẹp trai không kém gì Boss(Hix mê trai ghê ta)

_ Đại ca. Sao anh ra nông nổi này vậy? huhuhu- chắc chắc đẹp trai mà sao yếu đuối như con gái thế.

_Oa... oa ... đại ca sao anh ra nông nổi này vậy?- lại thêm 1 anh chàng nữa haiz, hình như dạo này con trai đẹp thường hay thíchkhóc thiet.

_ Tụi mày chỉ cần ôm tao khóc thêm lần nữa thì tụi mầychuẩn bị giường bệnh đi- khuôn mặt đen xì xì của Boss + giọng nói đánh sợ kia. Làm 2 chàng trai đẹp kia nghe xong liền nhanh như chớp đứngnghiêm chỉnh như chờ Nhiệm Vụ được giao vậy. Tôi định ngó đầu ra thì:

_ Vũ Phong anh bị sao vậy nè huhuhuhuh. Sao anh khôngnói cho em biết, nếu không phải em cho người đi theo con bé thư ký kiathì chắc giờ này tụi em không tìm được anh rồi- Giọng nói nhỏ nhẹ kiavang lên. Vâng đó là giọng củaNguyệt Nhi.

Tôi thấy mình là người thừa thãi ở đây, kì đà cản mũi chỗ người ta đang hàn huyên tâm sự (Mặc dù mới có 1 ngày àh). Tôi đi ra ngoài mua chút đồ ăn vặt và ít trái cây cho boss ăn nữangười bệnh cần cung cấp lại dinh dưỡng mà(T/g: chà chà quan tâm dữ ghêta. Nữ chính: Không phải việc của cô lo viết chuyện đi hứ. T/g: chảnhkia. Lo dọt lẹ cẩn thận bị đâm).

2 tiếng sau,(T/g: đi mua đồ ở sao hỏa hay sao mà lâuthế. Nữ chính: Ta bận đi ăn vặt biết chưa? Không biết thì đừng nói. T/g: cái này có phải là la cà không ta).

Khi tôi về đến phòng bệnh thì không thấy ai cả tưởng là vô nhàm phòng ai ngờ:

_ Cô tìm người trong phòng này hả? Người trong phòng này mới chuyển đi cách đây 1 tiếng rồi.- 1 cô y tá ân cần nói.

_ Cảm ơn chị- tôi nói long thất vọng vô cùng. Vậy là người ta đi cũng không nhắn lại ỉnh nữa.

_ Cũng đúng thôi người ta có bạn gái lo rồi cần gì mình nữa. Không được nghĩ lung tung nữa dù sao hôm nay cũng được nghỉ đi rữthằng Hoàng đi chơi nào- tôi nghĩ thầm, tôi gọi đt cho Hoàng.

_ Alô? Có gì không Trân

_ Tao đang rảnh mày đi chơi hem? Lâu rồi mày chưa tham quan lại Tp X muốn tao dẫn đi không?

_ Bộ mày không đi làm hay sao mà rữ tao đi chơi?- nó thắc mắc.

_ Tao được người ta cho nghỉ nếu mày không muốn đi thì tao đi một mình vậy- tôi gạ nó.

_ Ấy ấy, tao đi chứ. Mày đang ở đâu tao đến đón.

_ Tao đợi mày ở đầu ngõ nha. Nhớ mang tiền áh. Tao chỉ làm hướng dẫn viên thôi đó- Tôi mặc cả.

_ Gì chứ? Mày đúng là đồ keo kiệt. Được thôi, mày sẽbiết tay tao- nó lại bắt đầu rồi đấy heheeh. Đúng là nói chuyện vớithằng này làm tôi thấy vui hẳn lên áh.

15 phút sau, có 1 chiếc xe rất chi là hoành tráng đi về phía tôi, dừng 1 phút cho tôi hưởng nguyên toàn bộ khói bụi:

_ Cái thằng này! Mày đi kiểu gì thế hả? Muốn trả thù hả- tôi tức giận nói.

_ Hehehehe ai biểu cái tội chọc tao làm gì- nó chọc quê tôi.

Tôi vừa mới ngồi lên xe thôi nó lại phóng như điên didó làm tôi la hét um sùm luôn. Không biết đến lúc nào, nó dừng lại tạikhu vui chơi giải trí “ Thiên Sinh”. Ấc tôi nhớ rõ rang nó mới về nướcthôi mà sao lại biết cái chỗ này nhỉ. Chỗ này mới mở khoảng 1 năm nhưnglại rất đông người đến chơi. Tuy chưa đi lần nào nhưng mà nghe nói chỗnày nhiều trò chơi “cảm giác mạnh” mới lạ mà nhiều cặp thích chơi lắm.Định hỏi nó thì:

_ Đây là chỗ nhà tao góp vốn làm ăn nên tao đến xemthử. Mày khỏi thắc mắc sao tao biết. Tao định đi 1 mình xem ntn mới rữmày và nhỏ Lan đi sau. Nhưng mày gọi đt cho tao nên tao đưa mày đếnluôn- Ủa thằng này sao nó biết hay ta. Đúng là bạn lâu năm có khác.

_ Mày khỏi khen tao sao đoán được, vì tao là người hiểu con gái mà hehehe- định khen nó vài câu thì nó đã lên mặt rồi đúng làcái thằng “ tự tin” giai đoạn cuối mà.

Vào trong khu vui chơi giải trí đây tôi mới biết được độ hoành tráng của nó. Rất tuyệt, có rất nhiều nơi vui chơi (Khu vui chơi giải trí mà không có nhiều trò chơi thế còn gì là chỗ giải trí chứ), nhiều chỗ ăn uống nữa(tâm hồn ăn uống nổi dậy), có cả khách sạn cho khách qua đêm nữa, hồ bơi cũng có nữa nè Thật là nhiều.

_ Trăn đi với tao xem tàu lượn siêu tốc kiểu mới này coi- Hoàng kéo tôi đi mua vé.

_Tao không thích chơi đâu- mặc dù không sợ độ cao lắm nhưng tôi vẫn không thích những trò chơi kiểu này.

_ Mày có tự đi không hay để tao dung biện pháp mạnh- nó hù dọa tôi.

_ Thôi được tao đi- mặc dù không tình nguyện nhưng tôi vẫn phải đi theo nó vì sao? Vì nó sẽ bế tôi như hồi lớp 11 tôi không chịu leo cây hái trộm xoài với nó, lúc đó có mỗi Lan còn ở đây hả cả bao nhiêu người, xấu hổ chết đi được

Kéo tôi đi xếp hàng mua vé, công nhận nó đông kinh khủng. Chờ cả 15 phút mới đến lượt..... Bây giờ tôi đã hối hận rồi đi với thằng này thà đi với Lan còn hơn. Ngồi đầu không ngồi nó ngồi ngay đầu tàu mới chết chứ. Khi mà tàu bắt đầu chạy thì

_ a.....a.....a.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa_ Tôi la hét, nhắm mắt ôm luôn thằng bạn luôn huhuhu, mà nó còn có vẻ khoái chí nữa chứ. Biết tôi sợ rồi mà nó còn cười chọc quê. Nó là đứa khoái “ độ cao” + con nhỏ Lan cũng thế, làm lần nào đi chơi với tụi nó tôi toàn niêm kinh.(Chà ai được ôm 1 trong những mĩ nam của bộ truyện mà còn bày đặt kêu than, Khoái thấy mồ mà còn . Nữ chính: nhỏ t/g kia đứng lại đó.....).

_ Hehehe mày thấy sao chưa?- nó lại tiếp tục rồi đấy.

_ ọe...ọe... Mày thấy tao thế này vui lắm chứ gì? Để bây giờ tao ày biết thế nào là thấy sao nè- Tôi điên lên rượt nó. Đương nhiên nó làm gì đứng yên để tôi đánh. Thế là cuộc chiến “ Mèo vờn chuột” bắt đầu. Không biết đuổi bắt đến đâu mà tôi chỉ thấy đụng phải một người.

_Xin lỗi tôi không cố ý- tôi nói.

_Hừ, đúng là xui xẻo mà- một giọng nam tính cực băng giá vang lên.

_ Thành thật mong bỏ qua cho- tôi không giám ngắt đầu lên mà nói.

_Người ta đã xin lỗi rồi thì bỏ qua đi- 1 giọng nữ dễ thương vang lên.

_Đúng đó anh hai dù sao người ta không cố ý với lại đã xin lỗi anh rồi mà-1 giọng nam vang lên nghe rất dịu dàng.

_ Thôi được rồi cô ngắt mặt lên đi. Không có việc gì đâu mà cúi xuống thế- tuy giọng vẫn lạnh nhưng không còn đáng sợ như lúc nãy nữa.

_ Vậy cảm ơn anh nha.- tôi ngắt mặt lên vui mừng nói. Đúng lúc đó thằng bạn tôi chạy đến.

_ Có chuyện gì vậy Trăn

_ Cũng tại mày áh. Mày chết với tao- Quay mặt lại nói.

_ Nếu không có gì xin phép đi trước- tôi mỉm cười nói. Tại giận thằng bạn quá mà tôi không để ý đến những người mà tôi đụng phải. Họ đang cười.

(Sau đây là phần miêu tả những người bị Trăn Trăn nhà ta đụng phải:

_ Người có giọng nói cực băng giá: Đẹp trai vô đối có thể là người đẹp gần ngang bằng với mĩ nam Thiên Vũ Phong.

_Người con gái có giọng nói dễ thương: giọng nói cũng như người rất dễ thương.

_Người có giọng nam nghe dịu dàng: đẹp baby nhất trong bộ truyện này, dù gái hay trai ai ai cũng thích.

Phần giới thiệu đã hết).

Sau khi cho thằng bạn thân yêu dấu một quả chanh trên đầu tôi đã hạ hỏa rồi(Cũng may là quả chanh chứ chưa phải quả bưởi đâu đấy nhá heheheh. Tội nghiệp Anh Tiều Hoàng quá áh .). Chúng tôi đi chơi rất

nhiều chỗ, đặc biệt Hoàng không giám chọc tòi nữa vì nếu không nó sẽ lãnh ngay quả mít chứ không phải quả chanh, quả bưởi nữa đâu nhá. Gần 6h, tôi với Hoàng ăn tại cửa hàng bán đồ ăn trong khu vui giải trí luôn.

Tại quán ăn Ngọc Nga (tên nghe kêu ghê):

_ Muốn ăn gì kêu đi Trân

_ Chà.... Chà đại thiếu gia chơi sang hen. Đã vậy thì Cô Trân Trân ta đây không khách sáo nhá.

Tôi kêu 1 lúc 7 món thôi vì dù sao cũng phải tiết kiệm dùm thằng bạn chứ(7 món mà bảo tiết kiệm hả?).

_ Tao hỏi mày thiệt long. Mày ăn nổi không đó- Hoàng nghi hoặc hỏi tôi.

_ MÀY làm bạn tao xưa giờ có thấy khi ăn tao kêu mà không ăn hết chưa. Có không ăn hết tao cũng gởi về ăn mà- tôi tự kiêu trả lời.

_ ok.. ok.

Khi thức ăn mang lên thì không cần khách sáo gì hết tôi đã nhào vô ăn rồi haiz

_ Mày ăn từ từ thôi, tao có dượt ăn của mày đâu mà ăn ghê thết.

_ không sao mày lo phần cơm giảm béo của mày đi. Ăn gì đâu như mèo ăn áh- tôi ngừng ăn nói. Đang tiếp tục ăn thì

_ Oh đây không phải cô gái hồi nãy sao? Đúng là có duyên ghê- 1 giọng nữ vang lên.

_ Tôi quen cô sao- tôi ngẩng mặt lên nói.

_Ặc .. ặc xin lỗi nhé bạn tôi khi ăn là nó chẳng biết ai đâu- Hoàng chữa quẻ cho cô gái ấy(Anh Hoàng ga lăng ghê), nhắc khéo cho tôi nhớ.

_ Mày không nhớ cái người đụng mày sao- nó nói nhỏ với tôi.

_Àh àh- tôi đã nhớ ra.

_ Xin lỗi nha, tại tôi không để ý lắm- tôi nói với cô gái đó.

_ Không sao đâu, tôi có thể ngồi đây không- cô ấy nhỏ nhẹ nói.

_Được thôi cô ngồi đi- tôi chưa kịp nói thì thằng kua gái đó đã nói rồi. Đúng là đồ thấy gái đẹp quên bạn bè mà.

_ Mình tên là Tần Tranh. Còn 2 bạn?- cô gái ấy nói.

_Mình là Tiêu Hoàng còn đây là Tiết Trân Trân, biệt danh là “ bánh bao” – lại 1 lần nữa thằng kua gái ấy lại cướp lời của tôi. Đã thế còn nói cái biệt danh mà làm tôi đau đầu trong khoảng thời gian cấp 3 đây chứ.

_ Tiêu.....Hoàng hình như chưa sợ tao thì phải áh- tôi điên lên quát.

_Ặc ặc I'm sorry.

_ Hứ lời nói này đã quá muộn rồi – tôi định bay lên cho trên đầu nó 1 quả mít thì thêm 1 lần nữa có người cản trở.

_ Anh hai, anh ba ở đây nè- tiếng Tần Tranh vang lên.

Bực bội quay lại xem ai lại cản trở tôi làm việc. Thì ra là 2 mĩ nam .

_ May ày đấy Tiêu....Hoàng.- tôi rít lên làm cho ai kia phải sợ run người.

_ Dạ em biết rồi thưa chị.

_ Hứ.

Hai người kia nghe được tiếng em gái mình thì đến chỗ bàn tôi đang ngồi.

_ Để mình giới thiệu cho 2 bạn. Đây là anh hai của mình tên là Tần Sở, còn đây là anh ba của mình tên là Tần Vũ – Tranh vui vẻ giới thiệu.

_ Chào 2 bạn – tôi và Hoàng lên tiếng.

_ 2 người này là..- anh ba của Tranh hỏi.

_ 2 anh ngồi xuống đi rồi nói.... Đây là Tiêu Hoàng....- cô ấy định nói tên tôi thì phì cười. tôi biết ngay mà tại thằng kua gáinày chứ không ai hết. Tôi nhìn nó tóe lửa

Nhưng cười Tranh lại nói tiếp:_ Đây là Tiết Trân Trâncô gái đưng phải anh hai đó- tôi đang định bắt tay:_ Cô ấy có biệt danh là...là “ Bánh bao” đó.

Nghe xong ai nấy đều cười hết, ngay cả cái anh hai lạnh băng của Tranh cũng cười luôn.

_ hix...hox tôi hận mấy người ...hứ- tôi làm mặt giận.

_ Thôi đừng giận mà, mọi người đang vui mà- Tranh nói.

_Thôi nào, tao biết lỗi rồi. Mai tao dẫn mày đi ăn kem được không?- Hoàng hối lỗi nói.

_ Hứ nhiều đó mà được àh- tôi nói lấy

_ Thế giờ muốn sao.

_ Đó là amý nói đó nha- tôi cười đều nói. LẦM nọi người trong bàn cảm thấy ớn ớn.

_ MẦY phải bao tao ăn sáng trong 2 tháng, tao không cần bao mày ăn sáng nữa. Chủ nhật tuần nào cũng phải nấu bữa tối và chở tao đi ăn kem. Thế nào? Được không.

_Tưởng chuyện gì chứ cái đó là chuyện nhỏ. – nó nói như tôi trả thù nó ít không bằng ấy. Hehehe rồi từ từ sẽ biết tay ta kakakak

_Mà Trân với Hoàng đã đi làm chưa- Tranh Tranh lên tiếng.

_Àh Trân đi làm rồi, còn cậu ấm này hả? mới về nướcchưa đi làm- lần này tôi không để nó chơi xỏ vô mồm tôi nữa. Người tabảo “ bắt quá tam” mà heheh.

_ Vậy Trân làm ở đâu

_ Mình làm ở công ty Thiên Gia.

_ Vậy luôn hả? Trân giỏi ghê. Mình thì làm ở công ty Tiêu Gia bạn mới làm ăn với ba mình.- cô ấy nói.

_Còn 2 anh mình thì cũng mới du học từ Đức về- cô ấy nói thêm.

_ Vậy cũng ghê rồi.Mà Tranh làm công ty Tiêu Gia thì cùng công ty với Tiêu Hoàng rồi.- tôi nói

_Thật hả?- Tranh vui mừng nói.

_Thật mình sẽ làm việc ở công ty đó mà- Hoàng chêm vào.

_Nhớ chiếu cố mình nha- nó nói tiếp.

_Nè sao từ nãy giờ 2 người không nói gì thế?- tôi hỏi

_Mấy anh ấy rất ít tiếp xúc với người lạ nên vậy áh.- Tranh giải thích.

_Hi thật tình tôi nghe mọi người nói chuyện cũng vui nên ngồi nghe thôi- Tần Vũ cười nói.

_Không sao đâu rồi cũng se quen thôi mà. Dù sao 2 người cũng mới du học về không quen là phải- Tiêu Hoàng lại nhảy vào hòng tôi khi tôi đang chuẩn bị nói.

_Đúng đó ai như người nào. Miệng lúc nào cũng bà 8 được hết áh- tôi nói kháy.

Thế là khẩu chiến lại bắt đầu. Làm bàn ăn nhộn nhịp vôcùng. Sauk hi ăn xong chúng tôi trao đổi sdt để liên lạc với nhau khi rảnh. Rồi tạm biệt nhau ra về.

Về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi kể chuyện lại cho Lannghe làm nó tiếc hùi hụi không coi được kịch hay. Đương nhiên tôi khôngthể kể cho nó nghe vụ của TGD được vì lỡ giấu rồi thì giấu luôn. MẮccông lại nghĩ bạn bè mà lại không kể nghe.

9. Chương 9

Chương 9

Sáng hôm sau,

_Tao đợi mày lâu quá rồi đó Hoàng- tôi trách.

_Ờo ời, dù sao thì còn 5 phút nữa mà.

_Gì chứ ? Tao luôn phải đến sớm hơn 20 phút để chuẩn bị tài liệu cho TGD đó.

_Vậy hả? Lên xe đi tao đưa mà đến với tốc độ thần tốc nào.

Vâng Tiêu Hoàng đã chở tôi đi 1 cách dã man nhất. May cho Lan đi làm sớm chứ nếu không phải chịu cảnh đầu xù như bờm sư tử giống tôi. Đến nơi, ai ai cũng nhìn tôi với ánh kính khùng khùng nhất. (Cũng đúng thôi đầu tóc rối bời như chưa được chải chuốt mà còn quần áo đi làm vẫn chưa bị sao đó).

Biết Boss vẫn chưa đi làm được nên tôi đi sửa sang lại đầu tóc cái đã rồi tính sau. Vừa chưa bước vào phòng Toilet tôi đã nghe có tiếng con gái đang nói chuyện trong đó thì bất tỉnh tò mò của tôi lại nổi lên, tôi đã nghe “lén” kekekke. Nội dung câu chuyện như sau:

_Tụi mày biết tin gì chưa?- cô A nói.

_Tin gì?- cả đám còn lại đồng thanh hỏi.

_Bộ phận chúng ta sắp có sếp mới thay thế cho ông già dè gái đó- cô A trả lời.

_Ờo ời tưởng chuyện gì to tát lắm. Thay thì thay cũng chỉ mấy là mấy ông sếp già thôi- cô B nói.

_Nhưng lần này thì khác nha tụi mày. Sếp mới nghe nói là con ông Tần gì áh bạn của bố TGD. Rất đẹp trainha vừa du học về nữa chứ?- Cô A giải thích.

_Thiệt không đó, hay lại giống như lần trước phao tin đồn bậy như bên phòng kế hoạch làm tụi nó ****tụi tao quá trời.- Cô C nghi hoặc nói.

_Thiệt 100%, bạn trai tao nói mà. Nếu sai tao bao tụi mày 1 chầu karaoke luôn 1 tháng. Mà bên phòng Chăm sóc khách hàng cũng có sếp mới nữa mà. Thay ấy ông mà tham ô của công+già dè đấy.- Cô A tiếp tục bổ sung thông tin.

_Tao thấy nên thay hết mấy cái lão ấy đi,có lúc ăn xén tiền lương của tụi mình trắng trợn luôn- Cô D đồng tình nói.

Thấy 1 người khác bước vào. Đó là Trưởng phòng của Lan, Nguyệt Nhi thì cả lũ im luôn.

_Mấy cô giờ này không đi làm việc àm còn trốn trong này 8 chuyện hả? Muốn tôi nói cho sếp các cô biết không?- cô ta tức giận nói.

_Dạ tụi em đi làm việc liền- Nói rồi mấy cô gái đó bỏ đi ra.

Không thêm nói 1 câu nhỏ nhỏ đủ để tai tôi nghe thấy:

_Xí đúng là chảnh mà. Tưởng ngon lắm chắc. Chắc lại bị TGD từ chối nên cái mặt như cái *** khi ấy- 1 cô trong đám đó nói.

Tôi núp sau chậu cảnh cười run cả người àm không ai biết hết.

Kể ra cũng lạ sao cô Nguyệt Nhi dõng ở nhà chăm sóc cho Boss đi mà phải chạy đến công ty làm gì? Không phải họ đang yêu nhau sao. Đang vừa đi vừa suy nghĩ quên luôn chuyện chải tóc luôn. Tôi đưng phải 1 người:

_Xin lỗi nha. Ấy có sao không?

_Không sao đâu. Ấy cô Tiết Trân Trân sao lại ở đây tôi tìm cô này giờ. – Anh ta vui mừng nói(đó là anh Thiên Vũ Ngọc).

_Anh tìm tôi có chuyện gì không?- tôi thắc mắc hỏi.

_Anh cả tôi đang tìm cô. CỐ đi theo tôi ngay.

_Ừa tìm tôi làm gì?

_Tôi không biết nữa chỉ nghe bảo rằng gặp cô thì đưa cô đến gặp anh ấy thôi.

Ngay sau đó, anh ta chở tôi đến 1 căn biệt thự nhìn rất quen mà tôi không nhớ đã thấy ở đâu rồi. Bước vào trong thì tôi mới chợt nhớ ra đó là.... Nhà của Boss Đại Nhân.

_Ừa anh ơi, đưa tôi đến đây làm gì? Tôi nhớ rõ là TGD đang bị thương thì làm sao về nhà được ạ- tôi thắc mắc.

_Nơi này an toàn hơn bệnh viện. Gia đình cũng có bác sĩ riêng nên không cần đến bệnh viện cũng được.- anh ta giải thích.

Định hỏi thêm nhưng mà đã đến trước phòng của Boss lớn rồi. Anh ta kêu tôi vào rồi bỏ đi đâu đó. Vào trong phòng tôi thấy có 1 người đang nằm trên đó đang ngủ, sợ người đó tỉnh giấc tôi bước ra ngoài:

_ Cô định đi đâu đó- 1 giọng lạnh nhạt vang lên.

_TGD ngủ dậy rồi ạ. Xin lỗi đã làm mất giấc của sếp- tôi nói.

_Hôm qua tôi chưa cho cô về mà cô giám bỏ về hả?- anh ta tức giận nói.

_Hôm qua.... Tôi thấy gia đình anh đang hàn huyên nên tôi có đi ra ngoài mua chút đồ, khi chờ lại thì nghe mấy cô y tá nói sếp đã xuất viện rồi nên...- tôi vội giải thích. Mắc công bị đuổi việc oan.

_Thật vậy không?- anh ta hạ hỏa nói.

_Dạ thật mà không tin sếp cứ đi hỏi mấy cô y tá ở bệnh viện đi.

_Coi như lần này tôi tin cô. Lần sau không có sự cho phép của tôi cô không được đi đâu hết. Nghe rõ chưa?- Anh ta nghiêm giọng nói.

_Sếp kêu tôi đến đây có việc gì không ạ?- tôi sực nhớ ra hỏi.

_Đương nhiên là đến chăm sóc tôi rồi- anh ta nhàn nhạt trả lời.

_Hả? Tôi áh! Tôi đâu có phải bạn gái sếp đâu mà chăm sóc ạ.- tôi vội nói.

_Gì? Chẳng lẽ chỉ có bạn gái mới được chăm sóc thôi sao?- anh ta nhếch mép nói.

_Vâng ạ. Tôi thấy trong phim đều thế mà. Với lại bạn gái của ngày là cô Nguyệt Nhi đâu phải tôi đâu- tôi nói.

_Thì ra là xem phim....Mà ai nói với cô, Nguyệt Nhi là bạn gái tôi – anh ta hỏi.

_Thì tôi thấy thế mà. Hôm bữa không phải 2 người đã...mi nhau sao ạ- tôi đỏ mặt nói. Nhắc điều đó làm tôi có cảm giác nhói...nhói làm sao ấy, khó chịu nữa.

_Cứ mi nhau là người yêu của nhau àh- anh ta cười đều nói. Làm tôi nổi hết da gà.Tôi vội gật đầu.

_Vậy cô lại đây- anh ta gọi. Tôi không hiểu gì nhưng cũng nghe bước đến cạnh giường. Chợt, anh ta kéo tôi xuống sát gần mặt anh ta, môi anh ta.... Chạm vào môi tôi. Vì nó xảy ra quá nhanh tôi không kịp phản ứng, đến 2 phút sau tôi mới đẩy anh ta thật mạnh.(Hahahaha phải đợi đến 2 phút àh, cái này là phản ứng chậm chạp là....) Làm cho ai kia kêu đau.

_Xin lỗi sếp tôi không cố ý- tôi hối hận nói. Nói nhanh làm nhanh tôi đi đỡ anh ta nằm xuống.

_Cô đã là bạn gái của tôi rồi đấy- anh ta vừa cười đều vừa nói.

_Cái gì? Cái đó đâu phải thế. Bạn gái của sếp là Nguyệt Nhi mà.

_Nguyệt Nhi không phải bạn gái của tôi. Cô ấy chỉ là em gái kết nghĩa của tôi thôi.

_Nhưng mà...

_Không nhưng nhị gì nữa. Giờ tôi đói rồi, cô làm bữa sáng cho tôi đi.

10. Chương 10

Chương 10

Tôi bước xuống phòng bếp của Boss, mở thử cái tủ lạnh ra. Trời ơi, sao toàn là đồ ăn ngon tôi thích không thể này. Định nhảy vào ngay lập tức nhưng sợ phải nấu bữa sáng cho sếp nên hehehe đợi chị nhé cưng. Tôi nấu 1 nồi cháo đậu ván hương cam thảo cho sếp ăn. Mang lên phòng thấy sếp đang làm việc, tôi đặt cháo lên bàn rồi đi ra ngoài thì:

_Cô lại định đi đâu đó- mắt anh ta không rời khỏi máy laptop nói.

_Àh tôi thấy anh đang làm việc không tiện quấy rầy- tôi nói.

_Cô vừa nói gì- anh ta rời màn hình laptop hỏi. Tôi không hiểu nhìn anh.

_Cô nói...anh...- anh ta lại nhếch mép nói.

_...Anh... á xin lỗi sếp, tôi không có ý đó đâu tại quen mồm thôi- tôi cúi mặt nói.

_Ai trách cô đâu, từ nay cô cứ gọi là anh...em đi- anh ta lại cười đều nữa rồi.

_Dạ...gì ạ không.. không được đâu, tôi... ngại lắm- tôi đỏ mặt nói.

_Nói kêu thì cứ kêu đi, không nhưng nhị gì hết áh- anh ta dịu dàng nói. Làm ai kia nhẹ nhàng mặt đỏ cuối xuống hô: _Dạ- nghengọt xót àh.(hắc..hắc7 có phải tác động từ nụ hôn 2 phút không ta).

_Àh sếp...

_Hử.

_Àh dạ anh, anh ăn cháo đi ạ- tôi đỏ mặt nói không nổi nữa tim cứ đập àh. Gọi người khác được nhưng gọi Đại Boss thì thấy ngại vô cùng.

_Uk ăn cũng được đó chứ- anh ta ăn 1 muỗng rồi khen.

_Đương nhiên rồi ạ, em nấu mà lì- tôi tự tin khoe luôn

_Vậy sao, vậy thì từ đây em cứ nấu suốt đời cho tôi luôn đi- anh ta nhàn nhạt nói.

_Ok luôn.... Hà nấu suốt đời áh, sao thế được, anh cứ giỡn hoài.

_Ai nói giỡn đâu

_Nhưng em còn phải đi lấy chồng nữa chứ.

_Thì em gả vào nhà tôi có sao đâu- anh ta cười cười nói.

_Hả?- tôi cứng lưỡi tại chỗ luôn.

_Quyết định vậy đi nhá- anh ta cười dịu dàng làm cho tôi không cưỡng lại mà gật đầu.(Sau này tôi hối hận vì cái tật mê trai của tôi đó).

Và nàng Tiết Trân Trân nhà ta đã lọt bẫy của chàng Boss Thiên Vũ Phong mà không hề hay biết. eheheh.

Kể từ hôm đó, tôi không cần phải đến công ty làm việc nữa mà phải đến... Nhà Boss để chăm sóc cho ai kia. Mỗi lần như vậy, tôi đều được Thiên Ngọc chở từ công ty đến nhà Boss, làm mấy lần nhỏ Lan nó hỏi sao Thiên Ngọc chở tôi đi rồi đứng giờ chở tôi về công ty. Làm sao mà tôi dám nói cho được, tôi chỉ đánh trống lảng cho qua chuyện xem nữa là mất tình bạn bè, haiz. Mỗi lần mà tôi đến chỉ có Boss thôi không có bảo vệ cũng không có người làm, thật quái lạ, đã thế Boss còn bắt tôi phải ngồi trong phòng Boss không được đi đâu hết. Làm tôi tức điên lên:

_Sếp...- tôi lỗ mồm.

_Hử... nếu em dám nói làm thêm lần nữa thì.... Tôi sẽ...- nói đến đó anh ta đến gần tôi(Đỏ mặt nè), ghé sát vào tai làm tôi Ngứa tai ghê (ặc ặc)

_hôn...em đó- ặc...ặc sao câu cuối nghe dựng tóc gáy thế nào. Đã thế còn khuyến mãi thêm nụ cười đều nữa chứ.

_Khi làm xong cái này tôi sẽ dẫn em đi một nơi- anh ta dịu dàng nói.

_Nhưng anh vẫn còn bệnh mà- tôi quan tâm nói.

_Không sao đâu, dù sao vết thương đã lành rồi. Mấy hôm nữa có thể đi làm được rồi- anh ta đáp lại và nở nụ cười dịu dàng như muốn nói cảm ơn sự quan tâm lo lắng của tôi vậy. Làm cho tim tôi đập...muốn rút ra ngoài luôn

_Uhm...àh mà nhà này sao chỉ có mình... anh vậy? Chắc cô đơn lắm nhỉ- tôi lảng sang chuyện khác cho đỡ ngượng.

_Bộ em thấy tôi cô đơn hả? Hay...là...đến nhà tôi ở để tôi hết buồn.- Trời ơi sao tôi nói câu nào anh ta cứ kèm có chọc thẩn. Toàn làm tôi ngượng .

_Sếp àh.... Đừng- tôi chưa nói hết câu thì.... Áh người ta đã...hôn tôi rồi , đã thế tay còn vòng qua ôm eo tôi nữa chứ. Nếu không phải có tiếng chuông điện thoại vang lên thì chắc không biết tôi sẽ bị...hôn đến bao giờ nữa .

_Alô, có chuyện gì không- boss tức giận nói.(Haiz làm phá hỏng chuyện của người ta sao mà không tức cho được)

_Uhm được rồi anh sẽ đến liền- anh ta nói rồi cúp máy.

_Anh có việc bận ăh...- tôi hỏi.

_Uhm chắc đến tối mới về quá- anh ta dịu dàng nói.

_Vậy thì anh đi đi, em đi về nhà luôn- tôi mỉm cười nói. Dù sao người ta đang bận mà.

_Ai nói em sẽ được về. Chuẩn bị đi tôi sẽ chở em cùng đi- anh ta phán 1 câu vậy đó.

_Dạ... dạ- tôi ngoan ngoãn nghe lời mặc dù chẳng hiểu gì cả.

Boss đưa tôi lấy chiếc xe BMW đó là chiếc xe thiết kế thon dài, thân xe lấp lánh ánh mặt trời, tôi nghiêng đầu nhìn logophia trước, thầm chép miệng cảm thán. Chắc chắn, toàn bộ tài sản của tôi chắc cũng chẳng mua nổi lấy một cái bánh xe...Chợt Boss cười cười nói:

_ Bộ em thích chiếc xe này lắm hả?

_Dạ...hìhì...em...thấy nó đẹp nên ngắm thôi – tôi xấu hổ nói. Để người khác thấy mình thêm nhỏ dãi...1 cái xe thật là mất mặt.

_Em lên xe đi. Chúng ta phải đi nhanh kẻo không kịp-Boss xoa đầu tôi nói, còn khuyến mãi thêm nụ cười dịu dàng làm tôi lại lần nữa muốn rơi tim ra ngoài luôn huhu

Nói rồi Boss chạy xe đi. Nhìn dáng anh ấy thật sự rất có mê lực nha: nhìn lãng tử mà pha thêm vẻ nam tính nhưng lại mang theo sự lạnh nhạt, bất cần. Ngồi ngắm mà tôi ngẩn ra làm cho ai kia cười :

_Em ngắm tôi đủ chưa?.

_Áh... xin lỗi- tôi lại làm thêm một việc ngu ngốc rồi. Sao hôm nay tôi... lại chỗ nên thế này vậy nè.

Tôi không dám nhìn nữa mà cứ cúi mặt xuống, lúc đến nơi rồi mà tôi không biết làm gì kia phải gọi mới chịu rời xe. Đúng là tôi toàn làm chuyện khó đỡ được mà. Chúng tôi dừng trước một quán... gọi là “Velvet Bar”. Ặc..ặc đây chẳng phải là nơi nổi tiếng và chỉ dành cho các đại gia, công tử nhà giàu mới có thể đến nổi thôi sao. Thắc mắc là thế nhưng vẫn đi theo Boss vào trong. Khi bước vào đó thì tôi mới thấy được nó quả là một nơi tráng lệ đến mức nào, nội cái sàn nhảy không cũng hoành tráng đến cỡ nhét được gần 200 người

rồi. Nội thất thì toàn đồ víp không, tôi lóa mắt đi xem từng thứ làm người khác nhìn vào như “ Nhà quê vừa lén lút” áh.

_ Trâm Trâm...- Boss gọi tôi.

_ Dạ- tôi giật mình trả lời.

_ Em ngồi đây đợi tôi. Tôi có việc- nói rồi Boss ấn tôi ngồi một chỗ trong góc. Rồi bỏ đi đâu đó.

15 phút sau,

_ Mời cô- một cô gái như là người phục vụ trong bar mỉm cười nói và đặt lên bàn mấy món ăn và 1 ly nước trái cây mà tôi thích.

_ Nhưng tôi đâu có kêu- tôi hỏi.

_ Đây là của vị vừa nãy đi cùng cô gọi ạ- cô ấy mỉm cười nói. Rất đáng yêu.(Trời ơi con gái cũng không tha luôn:monkey53).

_ Cảm ơn.- tôi trả lời....Tôi ngồi gần đến 8h tối vẫn chưa thấy Boss ra, mà quán lại bắt đầu mở nhạc đập mới điên chứ. Làm tim tôi hơi đau(Xin lỗi em bị yếu tim.). Định bỏ ra thì nhớ lời Boss dặn phải chờ anh ấy nên tôi cố ngồi lại. Bỗng có người đến gần bàn tôi nói:

_ Tôi muốn ngồi bàn này cô kia đi ra- một cô gái có giọng như ra lệnh vang lên....

_ Cái con nhỏ này, mày có đi ra không hả?- giọng cô gái đó lại vang lên.

_ Cô nói...tôi áh- tôi nhìn qua nhìn lại rồi hỏi.

_ Chứ còn ai nữa. Đi nhanh lên cho bản tiểu thư ngồi.- giọng cô ta đánh đấm nói. Hứ cái con nhỏ này tưởng dễ thương một chút mà đã chảnh vậy rồi. Không biết là mỹ nữ chắc còn chảnh như thế nào nữa.

_ Sax nhưng tôi ngồi đây từ lâu rồi- tôi bực mình nói. Bình sinh tôi ghét nhất là kiểu người như thế này.

Thấy ồn ào, mọi người bu quanh thì 1 người phục vụ nam đến giải quyết. Thấy cô ta là khách vip nên anh ta kêu tôi nhường chỗ. Tôi định nghe theo vì thấy anh ta cầu khẩn ai ngờ:

_ Nói nhiều với con nhỏ đó làm gì. Kêu bảo vệ đuổi cô ta ra ngoài. Người quê mùa như cô ta sao đến đây được, làm ô uế nơi này- cô ta khinh khỉnh nói.

_ Cô nói gì hả- tôi tức giận nói- Đã thế đừng hòng tôi nhường cho cô. Cô làm được gì tôi- tôi khinh bỉ nói.

_ Không làm được gì ư?... Người đâu bắt nó lại vả vào miệng cho ta- cô ta hét lên. Thế là có hai người cô gái mặc đồ cực kì “ thiếu vải” đến nhìn cũng đánh đấm không kém -ặc ặc bấy giờ hỏi hận rồi huhuhu. Hai cô gái đó bay vào...chat...chat...hai bên má của tôi nóng lên in hằn 5 dấu tay, đầu óc tôi quay cuồng thì đúng lúc đó thì:

_ Có chuyện gì vậy- giọng một người thanh niên như là Quản lý của nơi này.

_ Dạ, quản lý cô tiểu thư tập đoàn Mã Thị lại đánh người bên bàn kia ạ- nói rồi anh ta chỉ tay về bàn tôi. Boss nhìn theo hướng đó biết đó là bàn tôi, anh ta đen mặt lao tới:

_ Tránh ra hết cho tôi- anh ấy quát lên làm mọi người tránh ra + vừa sợ hãi nữa vì ai ai cũng biết đây là người không thể đụng tới.

_ Mấy người có dừng lại không?- anh ấy lạnh lùng nói khi 2 con nhỏ đó đánh tôi. Lúc này tôi không còn thấy gì nữa, gần như muốn ngất đi nhưng ngất không được mới chết chứ.

Hai con nhỏ đó dừng lại xem ai dám cản trở nhưng khi thấy Boss thì mặt đỏ lên và giả vờ khép nép đứng qua(Láo... đánh người ta cho đã rồi bày đặt dịu dàng trước mặt Boss nữa chứ). Cái con nhỏ tập đoàn Mã Thị ấy cũng đổi giọng ẻo lả chứ làm tôi tức mà không làm gì được(Bị đánh đến thế mà làm được gì là siêu nhân):

_ Áh anh sao anh tới mà không nói cho em một tiếng vậy- cô ta nịnh bợ nói làm tôi muốn ói quá.

_Cô là ai? tránh ra không?- anh ấy nhú mồm nói giọng cực kì thiếu kiên nhẫn. Làm cô ta sợ quá không dám nói gì hết. Boss đến bên tôi. Lúc này tôi muốn ngã rồi thì có một vòng tay bế tôi lên, giọng nói dịu dàng đầy quan tâm:

_Em có sao không?.

_Em..em không sao hết? Nhưng hai bên má đau rất quá-tôi kiệt sức nói. Tôi xỉu luôn(T/g: áh.. àh.. ah đợi người ta đến mới xỉu ghê thiệt).

11. Chương 11

Chương 11

Tôi ngất đi nhưng vẫn mờ ảo nghe được:

_Trân ...Trân- giọng anh hét lên như muốn giết người vậy. Nhưng tôi không thể trả lời lại được vì đã kiệt sức mất tiêu rồi. Thấy tôi ngất xỉu như thế Boss bế tôi đi nhưng vẫn không quên quay lại phán một câu mà làm 2 con nhỏ đánh tôi+ 1 con đầu xỏ như muốn ngất luôn:

_Thiên Văn(giải thích đó là em họ Boss kiêm luôn người quản lý đó nha)- anh ấy lạnh nhạt nói.

_Dạ - nói rồi Thiên Văn lập tức đứng bên nghe chỉ thị.

_Bắt 3 con nhỏ này đưa vào tầng hầm, mai tôi sẽ đến giải quyết. Không được nhẹ tay đâu- Nói rồi Boss bế tôi ra ngoài xe bỏ lại 3 tiếng gào thét xin tha của 3 con nhỏ kia. Còn cảm giác của tôi lúc xỉu là như được nằm trên một đám mây rất mềm mại ,rất thích.(Chà... vòng tay của Boss dễ chịu vậy áh). Boss đưa tôi về nhà... của Boss. Đặt tôi lên giường của Boss, lấy khăn lạnh lau nhẹ lên hai bên má của tôi, rồi lấy trứng gà lăn lên mặt tôi một cách rất nhẹ nhàng như sợ tôi đau vậy....

_Em thật là ngốc để người ta đánh mà không phản kháng sao? Vậy làm sao tôi có thể rời khỏi em để em một mình đây- Boss nói dịu dàng + một chút chua xót khi thấy hai bên má đỏ ửng gần tím của tôi.(Đầu phải tôi đánh không lại đầu vì bên phe người ta đông thôi mà.T/g: đã sai còn cãi nữa chắc..chắc). Tôi lơ mơ tỉnh dậy, định mở mắt ra thì thấy một bàn tay đang vuốt nhẹ cái má tôi đã thế... còn dùng môi... hôn lên cái má bên phải rồi hôn thêm cái má bên trái. Còn phán thêm một câu làm tôi không dám mở mắt ra luôn:

_Em mở mắt bây giờ thì tôi không chắc cái môi em còn nguyên vẹn đâu - anh ấy cười như biết tôi đã tỉnh vậy.

_Chúc em ngủ ngon- Boss nói xong bỏ ra ngoài, tắt đèn cho tôi ngủ. Nhưng sao tôi có thể ngủ được khi Boss vừa nãy đã hôn tôi chứ? Huhuhu Boss ơi sao anh cứ làm tôi không thể kiềm được lòng chứ. Mặc công nhận môi của Boss thật mềm chạm nhẹ thôi cũng làm cho tôi dù không có bị tát đến đỏ thì nó cũng đỏ lên như 2 quả cà chua rồi . . Không biết tôi loay hoay đến bao giờ mà ngủ đến 8h sáng mới dậy. Bước xuống phòng khách nhà Boss, đã thấy Boss đang ngồi nhàn nhã trên ghế vừa ăn vừa đọc báo rồi.

_Chào.. buổi ..sáng – tôi ngỡ ngàng khi nghĩ đến chuyện hôm qua.

_Uk chào em, có muốn ăn không- Boss hỏi.

_Dạ thôi em phải về ăh. Hôm qua đã làm phiền...anh quá rồi- tôi nhỏ nhẹ nói.

_Có sao đâu, miễn em đền bù cho tôi là được rồi- anh nhàn nhã phán.

_....Nhưng em không có gì để đền bù đâu ạ- tôi áy náy nói. Nghe tôi nói thế Boss đứng dậy, kéo tôi lại cúi xuống... hôn vào môi tôi, quàng tay qua em tôi thêm một lần nữa siết chặt như sợ tôi đẩy ra vậy.(Áh... áh nụ hôn buổi sáng.. chưa đánh răng hắc ..hắc). Cỡ khoảng 10 phút sau, Boss mới chịu thả tôi ra, tôi thở chới chết luôn áh.

_Như vậy đã đền bù cho tôi rồi đó- Boss cười đều nói.

_Em ăn đi rồi tôi đưa em về- Boss nói thêm.

15 phút sau,

Boss đưa tôi về. Về đến trước nhà thì đã thấy Tiêu Hoàng lo lắng đứng đó chờ tôi rồi.

Tôi bước xuống xe, chào Boss rồi đến chỗ Hoàng đang đứng đợi tôi. Thấy tôi Hoàng tới tập hỏ như người mệhắt lạc con vừa mới tìm được:

_Mày đi đâu àm tao và con Lan, từ tối hôm qua gọi ày đến sang không được hả? Lại còn không có ở nhà nữa. Mày làm tụi tao lo lắng quá!... mày bị ai đánh thế này đây hả? Đứanào đánh mày tao xử cho.- nó hỏi tới tập như vậy làm tôi muốn không thể nói được gì?

_Im ... để tao giải thích. Hôm qua, tao bị người ta đánh nhưng không sao đâu, chỉ hơi bầm thôi. Cũng may có sếp tao cứu và đưa tao về - tôi giải thích và kéo nó vô nhà.

Sau khi giải thích tường tận nó mới chịu tha cho tôi đó.

_ Thế hôm nay mày có đi làm không?- Hoàng hỏi tôi.

_Tao xin phép nghỉ rồi.- nói rồi tôi gấp một cái.

_Thôi, tao đi làm đây. Tại mày mà tao đi trễ đó- nói như tôi là người có tội không bằng.

_Uk bye- nói rồi tôi đóng cửa nhà lại. Sau khi tắm rửa sạch sẽ tôi đánh một giấc ngủ.

Cùng lúc đó, tại tầng hầm Velvet Bar :

_Thế nào rồi Văn?- giọng nói lạnh lung vang lên từ phía sau. Vâng đó là Boss của chúng ta.

_Anh đến rồi ăh! Em mới hù 3 con nhỏ này có tý xiu mà đã xiu rồi. Chắc... chắc yếu thế không biết- Văn chép miệng nói.

_Tạt nước cho tụi nó tỉnh- nói rồi Boss ngồi lên ghế đầu gần đó.

Xoạt...xoạt 1 xô nước tạt vào mấy con nhỏ đang ngất xỉu. Vừa thấy Boss:

_Xin anh tha cho em, em không biết đó là người của anh- 3 con nhỏ đồng thanh xin tha.

_Hừ... các cô nghĩ chỉ một câu xin tha là được sao?- Boss hừ lạnh nói.

_Anh đừng tưởng là mình mạnh một chút là ngon nha. Lần trước nếu không phải có tôi thì anh đã bị chém chết rồi dưới tay cha tôi rồi- Cô Mã Kỳ đó thấy không xin tha được trở mặt nói.(Chẹp..chẹp thế này còn chết hơn nữa đó, gốc ghê).

_Cha cô đánh lên tôi còn chưa tính sổ mà cô giám ở đây ngông cuồng nói hả?...Người đâu, đánh gãy tay chân cô ta cho cô ta không thể đi đánh người nữa. Vả miệng cô ta cho cô ta không còn nói được gì...Còn hai con nhỏ này, giam lại, không cho ăn uống gì hết, 2 ngày sau mới được thả- Boss phán quyết nói.(ặc...ặc không nên đụng đến nếu không chết không có chỗ chôn hix..). Trước khi bỏ đi, Boss nói thêm:

_Khi nào cha cô ta đến chuộc thì phải tự chém mình một dao mới được đưa cô ta về.- Boss nói rồi bỏ đi để lại đằng sau những tiếng la đáng sợ.

_Haiz ai biểu các cô đụng ai không đụng lại đụng vào người của Đại ca làm gì. Còn nữa, cha cô dám làm đại ca bị thương hả?... chắc...chắc đánh cô ta khi nào sống không được chết không xong, không kiềng nể gì hết.- Văn chép miệng rồi tức giận phàn. Anh nổi tiếp Boss ra ngoài và cũng không quên chỉ tay vào Mã Kỳ nói:

_May cho cô là tôi đó. Nếu là Lâm và Thụ thì cô chết lâu rồi.

Nói về Trần Trần nhà ta, đang ngủ ngon lành thì : Ăn bữa tối cùng tôi vào buổi sáng của em/ Bữa tối của tôi là vào buổi sáng của em

Hãy nhớ đặt những ước muốn của mình vào chú lợn đất

Tôi đang ngắm nhìn những vì sao, toả sáng, khắp bầu trời

Lắng nghe Ngưu Lang dặn Chức Nữ rằng, hãy can đảm

Không sợ hãi tuy chúng ta ở hai phía dưới bầu trời

Tôi ngắm nhìn những lời cầu nguyện của em đang bay trên tấm thảm thần

Đến với tôi với tốc độ ánh sáng

Em khiến tôi thấy được vì sao phương bắc hoá thành bạn đồng hành của ngôi sao phương nam.

_Alô, có biết bản cô nương đang ngủ không? Muốn phá đám hả- tôi tức giận nói kẻ dám đánh thức tôi dậy.

_Tốt...rất tốt....Cô biết tôi là ai không hả?- giọng bên kia đang rất tức giận.

_Ai với ai giờ này- Tôi bực mình nói. Giờ này làm phiền người ta còn hỏi mấy câu vớ vẩn.

_TÔI...LÀ...THIÊN VŨ PHONG – Boss nhấn mạnh từng chữ một làm tôi tỉnh luôn.

_Áh. Sếp....Xin..lỗi em không biết lỡ chót đại.

_Cô được lắm nhỉ? Dám nói với sếp của mình thế đó- anh ta vừa tức vừa buồn cười vì lời xin tha đó.

_Dạ xin lỗi sếp em lỡ mồm huhuhu...Em tưởng người ta phá em... Xin sếp tha cho...- tôi van nài qua điện thoại.

_Được thôi, mai cô khỏi đến nhà tôi nữa...- định nói tiếp thì.

_Huhuhuhu sếp ơi đừng mà, em biết lỗi sai rồi đừng đuổi việc em mà tội nghiệp...oa...oa- tôi nhảy vào mồm Boss nói.

_CỔ IM LẶNG CHƯA- boss phải hét thì tôi mới nín được ặc...ặc.

_Dạ.

_Mai cô không đến nhà tôi mà là đến công ty. Mai tôi sẽ đi làm lại rồi.- Boss nói .

_Vậy ạ em còn tưởng sếp đuổi việc em chứ- tôi vui mừng nói.

_Thôi cô ngủ đi...mắc công nói tôi vô đạo đức không cho cô ngủ- Boss châm chọc.

_Sorry sir... Bye sir - nghe xong tôi cúp máy. Định ngủ tiếp thì nhỏ Lan gọi.... Sau khi giải thích xong thì tôi bị nó mắnmột trận vì tội dẫu giếm bạn bè. Haiz....

Hôm nay, tôi lại được 2 đứa bạn thân hộ tống đi vùi tội nó sợ bọn kia trả thù(Haiz lo xa thế...Boss nhà ta xử xong xuôi không bao giờ vác mặt đến đâu mà sợ). Đến nơi, tôi thấy mấy cô nhân viên đứng gần thang máy mà không chịu vào không hiểu lắm tôi quay qua hỏi Lan:

_Lan sao tụi con gái đứng gần thang máy nhiều thế mà không chịu lên?- tôi thắc mắc.

_Xí, mày ở nhà Boss nhiều quá nên không biết làphải? Mày muốn biết chứ gì?... Đợi tí nữa biết liền.- nó nói làm tôi mừng hụt. Hừ, đợi thì đợi sợ gì. 5 phút sau, thấy mấy đứa con gái, đứa thì trang điểm, đứa thì chỉnh đồ rồi hướng ra cửa chính. Lúc đó, tôi cũng quay ra xem là gì..... Thấy mấy bóng dáng quen quen... sức nhớ ra... đó là.....

12. Chương 12

Chương 12

Đó chẳng phải là Tần Sở và Tần Vũ sao? Lại đi chung với Boss và Thiên Ngọc phó TGD nữa chứ. Vô thức tôi chón sau Lan để không ai trong số họ nhìn thấy tôi cả.

_Nè, con kia mày núp sau lưng tao làm gì thế hả?- Lan hỏi tôi.

_Thì mày cứ che cho tao đi. Lắm chuyện thế.- tôi nói.

Phải nói với mọi rằng 4 mĩ nam đi chung với nhau thì tụi con gái không ngất xỉu mới lạ áh. Tôi phải đợi họ vào trong xong mới bước ra. Ai ngờ không như dự toán của tôi, Boss Đại Nhân đã thấy tôi núp sau lưng Lan:

_Tiết..Trân..Trân cô có bước ra đây không vậy hả?- Boss đã nói sao tôi dám trốn nữa chứ.

_Dạ thưa sếp- tôi thò đầu thi ra mà không dám ngược mắt lên nhìn hix.

_Cô trốn trong đó làm gì?- Boss nheo mắt cúi xuống hỏi tôi. Làm mọi người xung quanh phải nhìn xem có chuyện gì xảy ra(Bà tám mà).

_Dạ thưa sếp, em chỉ..... đứng chơi thôi ăh- tôi nói línhí. Cũng may thang máy mở ra nhưng ai ngờ đầu tưởng chừng Boss tha cho tôi thì :

_Trân Trân cô không vào hay sao?- chỉ cần Boss ám hiệu như thế là tôi biết phải làm gì rồi huhuhu.

_Tao đi trước nha Lan, mày ở lại bảo trong- tôi nói với Lan. Làm nó không hiểu gì hết tưởng tôi sắp đi ra chiến trường vậy . Bước vào thang máy đi cùng với Boss mà làm cho tụi con gái ở lại ganh tỵ .Còn tôi thì mới đáng lo đây này, đứng trong cái thang máy ngọt ngào toàn mỹ nam thế này làm tôi muốn out luôn.

_Trân...Trân- có một giọng vang lên rất nhỏ gọi tôi. Tôi quay lại xem là ai. Thì ra là Tần Vũ gọi, tôi nhích xuống gần chỗ Tần Vũ.

_Có chuyện gì vậy Tần Vũ?- tôi hỏi.

_Nè Trân là gì của TGD vậy?.

_Mình hả? Là thư ký kiêm ôsin sai vặt thôi- tôi nói.

_Uk? Mà nè, sao mấy bữa tôi không thấy Trân đâu cả. Làm tôi và anh cả tưởng Trân nói dối chứ- Tần Vũ lại hỏi.

_Không phải đâu, tôi có việc được sếp cử đi làm nên ông không thấy là phải- tôi giải thích.

_Vậy hả? Làm việc gì vậy- Tần Vũ tò mò hỏi.

_Sao ông lăm chuyện thế nhỉ? Như Tiêu Hoàng ấy- tôi phàn nàn nói.

_Gì? Tôi mà giống cái ông bà tám đó sao?- Tần Vũ cãilại. Thế là khẩu chiến bắt đầu...đang đến hồi gay cấn thì...Ting... tiếng thang máy mở ra.

_Cô Tiết Trân Trân- tiếng Boss kêu làm tôi phải dừng lại ngay khẩu chiến.

_Dạ - nói rồi chạy nhanh đến gần chỗ Boss.

_Cô hãy về phòng đánh gấp mấy văn bản trên bàn làm việc đi. Rồi mang qua phòng họp hội5 đồng cho tôi- Boss giao nhiệm vụ.

_Còn mọi người qua phòng họp hội đồng họp gấp.- Boss ra lệnh.

Thế là tôi vào phòng làm việc lấy tài liệu đánh nhanh rồi photocopy mang qua phòng họp. Vào đã thấy Boss ra hiệu đưa cho từng người. Đưa xong tôi ra ngoài mang nước uống vào ọi người, rồi về phòng làm việc. Đi ngang qua phòng toilet lại thấy mắc, nên bước vào trong đang thoải mái thì hội bà tám của công ty bước vào để tán phét.

_Tụi mày đã chuẩn bị gì cho lễ kỉ niệm tuần sau chưa?- Cô A hỏi.

_Lễ kỉ niệm gì mấy chị?- CÔ B thắc mắc.

_Chắc cô mày mới vào nên chưa biết. Lễ kỉ niệm 50 năm thành lập công ty đó.- Cô C giải thích thay.

_Nghe nói năm nay sẽ làm lớn lắm. Mời toàn nhân vật lớn không ăh.- Cô D nói thêm.

_Nghĩ đến tao lại thấy tức năm ngoái đáng lẽ trưởng phòng bên mình thắng rồi vậy mà không biết bà Nguyệt Nhi với em bà làm gì mà ban tổ chức thay đổi ý làm bên mình thua ê cả mặt. Tội nhất vẫn là trưởng phòng mình bị em bà Nguyệt Nhi là Nguyệt Hân dượt luôn bạn trai. - Cô A nhảy vào nói.

_Uk làm giờ trưởng phòng mình tiêu tụy đi lại thêm tính trầm cảm. Nếu cô ấy không khắc phục sợ sẽ bị đuổi việc luôn mất.- Cô D nói.

_Vậy hả? Em thấy trưởng phòng mình hiền lành, tốt lắm. Sao lại bị cho nghỉ- Cô B hỏi.

__Thì sau vụ đó trưởng phòng làm việc thiếu tập trung, làm việc không còn như trước mà còn xuống dốc nữa- Cô A giải thích.

__Haiz, đúng là tội nghiệp. Mà nè em nghe nói Cô Nguyệt Nhi đó là bạn gái của TGD hả?- Cô B hỏi.

__Đâu phải nghe nói. Chắc là thật rồi, đã thế Phó TGD thích Nguyệt Hân em bà nữa.- Cô A thêm vào.

__Hả? Vậy tội nghiệp cho hai người họ rồi. Hai chị em nhà bà đó ghê ghớm lắm đó- Cô D nói.

__Tao còn nghe nói, TGD sẽ tuyên bố một điều quan trọng trong ngày lễ kỉ niệm luôn.- Cô C thêm vào câu chuyện cho thêm hấp dẫn.

__Chắc là tuyên bố kết hôn rồi- Cô D khẳng định. Làm ai kia đang nghe được lại đau lòng).

__Thôi nhanh lên đi, đứm nào đi thì đi đi còn không mau về làm việc chứ nêu mà gặp hai bà la sát kia thì toi mạng đấy- Cô A nói.

Khi cả lũ bà tám đó đi thì Tiết Trân Trân nhà ta bần thần đi ra, mặt ủ rũ, tái đi. Bước về phòng làm việc nặng nề, ngồi xuống ghế gục mặt xuống, suy nghĩ gì đó . Song cô lại ngẩng mặt lên quyết tam nói:

__Không có việc gì mà Tiết Trân Trân phải phiền não cả. CỐ lên .

Cùng lúc đó Boss quay lại thấy tôi đang làm động tác cổ lên thì:

__phì... Em lại làm cái gì nữa vậy- nói rồi Boss xoa đầu tôi.

__Sếp đừng xoa đầu em chứ, em đâu phải là gì của sếpđầu. Sếp đi mà xoa đầu chị Nguyệt Nhi bạn gái sếp ấy- tôi bực mìnhnói.(T/g: đang ghen.. đang ghen kìa hắc...hắc).

__Em lại nói gì thế? Tôi nói rồi Nguyệt Nhi đâu phải bạn gái tôi.- Boss tức giận nói.

__Sếp nói với em làm gì? Em có là gì với...- tôi nói chưa hết câu thì..... áh.... Boss lại chơi trò này nữa rồi. Ấn mạnh tôi vào tường:

__Tôi sẽ cho em thấy- vừa nói xong thì Boss lại hôn tôi... nụ hôn này mạnh vô cùng muốn thoát cũng không nổi. Nó kéo dài , rất dài làm cho đến khi tôi không thở nổi nữa mới buông tha.

__Lần này là cảnh cáo thôi, lần sau còn nói bậy nữa làtôi cho em thấy tôi là ai liền- Boss sát mặt làm hơi thở nóng hực gầnmặt tôi vô cùng.

__Mà tôi đã quy định là chỉ khi có nhiều người mới kêu tôi bằng sếp còn không là kêu bằng anh vậy mà em đã làm sai khi này. Em phải bị trừng phạt- Nói xong Boss lại tiếp tục hôn nữa ặc...ặc Anh ta có nói cái qui định đó đâu chứ, lại giám hôn nữa chứ.(T/g: đó chỉ là biện hộ để được hôn tiếp thôi mờ.... Công nhận Boss giỏi thật hôn cỡ đó là còn hôn được tiếp là superman rồi hehehehe).

Nụ hôn này có phần nhẹ nhàng hơn nụ hôn trước nhưng nó vẫn mang ý nghĩa chiếm đoạt hix... Tôi luôn là người gánh hậu quả. Sau vụ lần này, tôi rút kinh nghiệm không nên nói lý với Boss nếu không hậu quả là cái môi tôi sưng lên hết rồi nè . Thật xấu hổ không dám đi đâu cả. Đến giờ ăn trưa lại phải nhờ cậy ai kia mua giùm cho. Đã thế còn ra điều kiện nữa. Hứ làm hại người ta cho đã rồi mà còn ra điều kiện. Nhưng vẫn phải chấp nhận thôi chứ nếu không bị đói chết.

__Điều kiện là để tôi nghĩ kĩ sẽ nói cho em biết- Boss gian xảo phán.

Tôi chỉ trở mặt ra để cho ai kia cười đêu giả đi ra ngoài. Thật muốn ném dép mà.Hứ.

13. Chương 13

Chương 13

13h30',

Đang ngồi thanh thoi xếp lịch làm việc cho Boss vào ngày mai. Do rảnh rỗi với lại tôi lại là thư ký không có trợ lý nên những công việc gì vất vả xung quanh Boss tôi đều phải làm. Thấy tôi giỏi chưa (T/g: tự kiêu đấy chứ Ở gần Boss lâu ngày nên lây nhiễm rồi. haiz).

_Trần Trần ngừng việc lại đi, đi với tôi – Boss nói.

_Dạ đợi em một chút ăh.-Tôi hoàn thành xong cái lịch rồi sắp xếp đồ đạc rồi đi theo Boss xuống thang máy.

Bước xuống đó, tôi đã thấy 3 người nữa là phó TGD Thiên Ngọc, Tần Sở và Tần Vũ. Thấy họ tôi thắc mắc:

_Sếp này, họ đi cùng hay sao ăh- Tôi hỏi.

_Uk chẳng lẽ em tưởng chỉ có... hai chúng ta thôi sao- ăh Boss lại nói mấy câu toàn làm người ta nói không chống đỡ được mà.

_Dạ, không phải.... hai người bên cạnh Phó TGD giữ chức vụ gì mà đi cùng sếp thế ăh- tôi đánh trống lảng qua chuyện khác chứ nếu không có mà bị Boss làm uất ức mất.

_Họ hả? Là hai GD mà tôi mời từ bên Đức về để phát triển thêm về ngành giải trí và truyền thông.- Boss giải thích. Vậy là lần trước nghe lén đúng rồi còn gì nhưng tưởng làm trưởng phòng ai ngờ làm GD luôn ghê thật .

Đi đến gần họ chào vài tiếng xã giao rồi chúng tôi lên đường đi đâu đó mà không biết (T/g: bó tay luôn). Đương nhiên, tôi ngồi xe Boss rồi, Thiên Ngọc đi một chiếc, 2 anh em họ Tần đi một chiếc. Ngồi trên xe tôi chợt nghĩ đến Tần Sở vì tôi thấy anh ta nói rất ít còn lại toàn đưa ra cái mặt lạnh kia không ăh . Còn tệ hơn Boss của tôi nữa, tôi thấy Boss chỉ được cái giả vờ lạnh nhạt thôi chứ tin rằng Boss rất vui tính đấy chứ, cũng hay cười nữa. (T/g: chết rồi chẹp...chẹp... Chỉ có với cô thôi Trần Trần chứ người khác thì đừng hòng mà được Boss nhà ta vui tính hay cười nhá. Boss mà nghe được chắc khoái trí lắm). Nói vậy bất chợt tôi nhìn qua Boss lại thấy cái vẻ đó nữa làm tôi không thể không nhìn, tim không thể không đập mạnh được. Chết thật rồi.

_Nếu em còn nhìn tôi bằng cái ánh mắt lừa tình đó. Tôi không chắc có đưa em vào bụi không nữa- Boss phán một câu làm tôi hóa đá rồi. Sao mà khoái làm cho người khác cứng họng thế nhỉ.

_Ánh mắt lừa tình gì chứ? Em đã có đâu, sếp đừng vu oan nha.- tôi bối rối nói.

_Hahahahah.

_Sếp đừng có cười kiểu đó cận thận người khác nhìn... tưởng sếp lên cơn đó- Tôi tức giận nói.

_Em đừng có nói thể cận thận tôi cho em lên cơn theo bây giờ- boss lại thế nữa rồi.

Tôi tức học máu không làm được gì, cúi mặt xuống không thèm nói chuyện luôn. Hứ, tưởng tôi dễ chọc lắm hả? (T/g: Điều này cần xem xét lại). Đến nơi, tôi không thèm nói gì hết bước xuống xe, trượt ngay cái vỏ chuối gần đó, Rầm...rầm... (không biết có lủng đất không nữa). Té như vậy làm những người đứng đó cười. Tôi uất ức + xấu hổ:

_Oa...oa...oa....

Thấy tôi khóc như thế làm ai kia đau lòng chạy đến bế tôi vào phòng toilet ... “ Nam” gần đó:

_Em không sao chứ?- Boss ân cần hỏi.

_Tại sếp hết ăhoa...oa...- nói rồi tôi uất ức khóc tiếp. Thấy chân tôi bị trầy xước, có phần chảy máu làm ai kia đau lòng muốn chết kìa hắc...hắc...

_Nín đi mà...- nói rồi Boss ôm tôi dịu dàng . Rồi rửa cái chân bị trật cho khỏi dơ rồi lấy khăn tay của mình băng lại.

_Đừng khóc nữa.... để tôi công em ra ngoài.- Boss nói thế định công tôi ra ngoài thì tôi mới phát hiện Boss đưa tôi vào.... Toilet Nam trời ơi mất mặt ghê.

Bước ra ngoài thấy 3 người kia đang đứng chờ + thêm một người nữa đang tán phét với Tần Vũ. Lúc thấy Boss công tôi ra ai nấy đều trở mặt nhìn. Tôi cũng trở mặt nhìn lại cái người đang tán phét với Tần Vũ.

_Ah....Trân...mày- Tiêu Hoàng nói không ra lời.

_Sếp...sếp cho em xuống, em....- tôi cũng nói không ra hơi luôn.

Boss không hiểu gì cũng thả tôi xuống đất. Khi đó Tiêu Hoàng chạy tới:

_Trân Trân sao mày lại có ở đây vậy- Hoàng thắc mắc.

_Tao đi làm việc mà.- Tôi giải thích.

_Chân mày bị thế sao thế hả? Hay lại dập té nữa rồi. Tao biết ngay mà mày vẫn hậu đầu ghê.- Nó lại lên giọng như mẹ tôi rồi.

_Mày ngừng đi. Mà mày sao lại ở nơi đây thế?- tôi hỏi ngược lại.

_Tao hả? Dương nhiên rồi. Tao là GD nơi này mà lị- Nó vênh vao với tôi. Làm tôi điên máu không chịu được.

_Nè, hai người đang nói chuyện gì vậy- Boss ở đâu lù lù nói. Mặt đen nữa chứ.(đang ghen..đang ghen hắc..hắc..)

_Dạ thưa sếp ...- tôi lung tung nói.

_Đây là Tiêu Hoàng giám đốc khu vui chơi giải trí Thiên Sinh- Tiêu Vũ thay mặt nói.

_Xin chào, Tôi là Thiên Vũ Phong TGD công ty Thiên Gia- Boss lạnh lùng nói.

_Tôi là thư ký TGD đây- tôi nghiêng răng lên mặt nói.Tuy chức nhỏ hơn nhưng đứng cạnh Boss lớn hơn vẫn oai hơn chứhehehe:MatCuoi (23) .

_Khỏi cần nói cũng biết đây là phó TGD Thiên Vũ Ngọcrồi. Nghe danh đã lâu bây giờ mới gặp- Tiêu Hoàng đánh trống lảng cho đỡ tức đấy.

_Xin chào anh- Vũ Ngọc mỉm cười xã giao nói.

_Thôi nào, chào hỏi đã xong chúng ta vào công việc chính nào- Tần Vũ nói.

_Vậy chúng ta vào quán kia nói chuyện cho tiện- Tiêu Hoàng nói.

Đi vào trong quán, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn chằmchằm vào 5 người đàn ông đi trước tôi. Đặc biệt là ánh mắt con gái...chắc nhìn đắm đuối luôn áh. Còn tôi hả? chẳng được ai chú ý cả.Đúng thật là lũ mê trai mà. Đáng ghét hứ.(T/g: cái này là nhanh tịkhông tốt...không tốt). Đã thế, khi thấy tôi ngồi gần 5 người đó, họ đều nhìn tôi giống như tôi vô sỉ thích ngồi gần trai đẹp. Hix, tôi vô tội mà, tôi đi theo họ . Có một cô phục vụ nhìn cũng xinh lắm đi đến bàn của bọn tôi(T/g: sao nghe giống như bọn tội phạm thế nhỉ).

_Dạ mọi người ăn gì ăh?- cô ấy nói giọng rất chi là yếu điệu, rồi đưa 5 cái menu cho 5 người họ làm tôi không có tức thế khôngbiết. Tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt hình viên đạn nhưng cô ta nào để ýchứ, để ý mấy chàng đẹp trai kia không hết để ý tôi làm gì. Càng làm tôi nóng máu hơn nữa:

_Vậy, cô có thấy là 6 người ăh không mà đưa có 5 người ăh. Định phân biệt ở đây ăh- tôi như hét lên vậy. Cô ta tái mặt, nhinôi rục rịch lửa mà không làm được gì. Ở đây có trai đẹp mà làm lớn thì chĩmặt mặt trước trai đẹp thôi. Heheheh

_Xin lỗi quý khách đợi tôi một chút.- cô ta đành đi lấy thêm cái menu thôi heheheheh. Chiến thắng thuộc về Ta rồi ahahaha. Tôiđang tự mãn thì:

_Bộ mày đang ghen với sắc đẹp của mấy nam tử ngồi đây hả- Tiêu Hoàng châm chọc tôi.

_Xí, ai chứ tao thấy là mày chẳng đẹp rồi. Ai thêm sosắc đẹp với mày chứ đồ tự kiêu- Tôi phán xét nói. Dám làm tôi lên cõntức hả? Không có vụ tôi bỏ qua đâu.

Tôi làm Tiêu Hoàng tức học máu, còn những người khác vì muốn dũ thể diện cho nó mà chỉ cười thầm thôi. Làm mặt Tiêu hoàng đỏ vì ngượng háhá. Sauk hi gọi món ăn xong, mọi người hợp còn tôi ngồi nghe mà chẳng hiểu gì hết trơn, muốn ngủ luôn áh. Bỗng điện thoại tôi reolên....

14. Chương 14

Chương 14

Mọi ánh mắt chú ý về phía tôi, tôi chỉ cười trừ:

_Xin phép, em ra ngoài nói chuyện đt một tý ăh- Tôi ngượng ngừng nói.

Bước ra ngoài tôi bắt máy:

_Alô, có gì không Lan- Tôi hỏi.

_Sao mày bắt máy lâu thế?- Lan bực bội nói.

_Tao đang làm việc mà- tôi giải thích. Dù sao Lan là đứa ít kiên nhẫn nhất trong3 đứa.

_Vậy hả? Tao định báo ày một tin tức khẩn cấp đây- Lan vui mừng nói.

_Tin gì- Tôi không hiểu hỏi.

_Tao vừa nghe một tin tức đáng quý cho tụi mình đây.... Đó...là.... Phi Luân Hải sẽ biểu diễn, quảng bá cho khu vui chơi giải trí “ Thiên Sinh” mà côngty mình hợp tác với bên công ty Tiêu Gia và một phần nhỏ của thương giahọ Tần gì đó ăh. Thú vị chưa...hhahah- Lan vừa cười vừa nói.

_Gì? Mày nói thật chứ?- Tôi bất ngờ nói.

_Thật, tao đang định nhờ Tiêu Hoàng cho cái vé để vào xem nè.- Lan nói.

Cùng lúc đó, trong quán ăn:

_Mọi người chắc chắn là sẽ mời PhiLuân Hải quảng bá cho khu vui chơi giải trí chứ- Tiêu Hoàng nhấn mạnhhỏi. Vì sao ư, vì nếu mời họ thì hai đứa bạn thân mê nhóm nhạc thầntượng đó sẽ gào lên đòi đi cho bằng được và Hoàng chính là nạn nhân bịtra tấn.

_Chắc chắn rồi dù sao bây giờ họccũng là những người trong giới trẻ yêu thích, cả trẻ em cũng thích nữa-Tần Vũ nói. Và mọi người ai cũng đồng ý cả nên Tiêu Hoàng nhà ta khôngthể không đồng ý.

_Haiz, đành vậy.- Hoàng thở dài như sắp chuẩn bị có chuyện xảy ra vậy.

Đúng lúc đó, tôi quay vô với khuôn mặt không còn gì để tươi hơn nữa. Ngồi xuống mà mắt cứ nhìn chăm chămvào Tiêu Hoàng làm nó sợ đến phát run luôn ăh. Boss nhìn thấy có chuyệnkhông ổn hỏi:

_Hai người có chuyện gì mà nhìn nhau ghê vậy- Boss lên tiếng.

_Dạ đâu có việc gì đâu ăh?- Tôi đánh trống lảng.

_Nếu vậy thì buổi họp kết thúc.Chúng ta sẽ đi tham quan nơi này để chuẩn bị cho cuộc biểu diễn 2 tàunsau-Boss nói rồi đứng dậy nói. Rồi đến quầy trả tiền, những người cònlại thì đi ra chờ. Tôi thấy cơ hội tốt đến gần Tiêu Hoàng:

_Hoàng, mày biết mày phải làm gì chưa- Tôi hù dọa nó.

_Làm...gì- Nó lo sợ nói.

_Vé xem buổi biểu diễn thì tính sao- Tôi vừa nói vừa dùng nụ cười sát thương đều nhất để hỏi.

_À...khi nào có...tao đưa- Nó nói.

_Vậy là còn biết điều đấy. Nếu không thì tao ày không còn kua gái được nữa đâu- Tôi dọa nó thấy mà vui (T/g: không ngờ...không ngờ....thì ra Trần Trần là người đáng sợ như thế

).

Sau khi tham quan xong thì về công ty, trên xe tôi và Boss chẳng nói với nhau lời nào cả. Vì cả hai cùng ngượng đỏ mặt.

30 phút trước,

Tôi đi phía sau các mỹ nam vì sao? Vì đi gần họ sẽ bị các tia lửa điện của mấy cô gái xung quanh bắn chết đó (T/g: Vẫn biết sợ là gì hả?). Khi tôi đang ngó xung quanh xem có gì vui không thì.... Vấp ...cục đá....:

_Áh....- tôi vô tình hét lên mà người thì cứ lao về phía trước. Không biết sao Boss nghe tiếng la của tôi quay đầu lại thì tôi đã lao về phía Boss rồi, do quá bất ngờ nên tôi.... Đã đề lên Boss: Tình hình là Boss nằm phía dưới, tôi được ở phía trên, 4 mắt nhìn nhau, à không phải cộng thêm 8 con mắt của 4 người còn lại nữa chứ. Định đứng dậy thì ôi no. Một trái banh từ đâu rơi chính xác vào đầu tôi, từ cách mặt Boss 3 cm giờ thì còn lại 0cm áh. Tình hình bây giờ đã gay cấn, tôi đã vô tình....hôn Boss trước bao nhiêu người rồi huhuhuh . Tôi và Boss như hóa đá cỡ khoảng 1 phút thì hắc...hắc....:

_Nè Trần, bộ mày tính để cái trạng thái này suốt đến đêm luôn hả- Hoàng nheo mắt chằm chọc nói.

_Áh...àh... Xin lỗi sếp, em...không... cố ý- Tôi vội vàng đứng dậy mà hai má đỏ lên trông thấy .

_Không có gì đâu- Boss thấy tôi đứng dậy thì cũng đứng dậy phui cát dính trên quần áo mà cũng ngượng ngùng nói.

_Em...xin phép... ra nhà xe đợi ...Chào mọi người- Tôi nói xong nhanh 3 chân 4 cẳng chạy đi ra chứ nếu không ở đó có nước bị xấu hổ chết.(T/g: Chứ không phải ngại nhìn mọi người nào đó hay sao?).

Mọi chuyện từ đó mà ra đó, tôi được chở về tận nhà mà không ai nói với ai một lời cả. Chỉ có khi Boss đưa về tôi mới cảm ơn rồi chạy nhanh vào nhà thôi. Tìm tôi đập liên hồi khi nghĩ về cái chuyện đó. (T/g: Ôi trời, sao mấy lần trước Boss hôn thì chẳng nói. Lần này hôn thì lại).

Tôi lắc đầu , lấy hai tay bóp... bóp vào hai má cho tỉnh lại không được nghĩ nữa, rồi đi tắm.

Tắm xong thì đã 6h30 rồi, tôi lật đật ra siêu thị gần nhà mua ít đồ ăn. Trên đường đi về tôi thấy có 2 người già đang bị cướp tiền hay sao áh. Tôi chạy lại vào con hẻm gần đó quan sát, thấy có 3 thanh niên bị bầm một con mắt đã lấy tiền của người già rồi mà còn tính đánh ông lão kia nữa. Tôi tính xông lên nhưng tôi làm gì biết võ chứ(T/g: bó tay....). Tôi dùng mẹo vậy, tôi la và giả tiếng bước chân có người chạy đến:

_Chỗ này nè mấy chú cảnh sát ơi- Tôi nói rồi giả tiếng bước chân đang chạy.

_Nè tụi mày cảnh sát đến chạy đi- một tên bầm mắt hoảng loạn nói.

_Hai người nhớ đó- Trước khi đi tụi nó cũng không quên nói câu đó lại với 2 người già kia.

Tôi thấy tụi nó chạy rồi, tôi bước ra đến gần hai người đó, phát hiện là 2 cụ già đẹp lão(T/g: haiz...người già cũng không tha...).

_Ông bà không sao chứ ạ- tôi ân cần nói. Rồi dìu cụ ông đang tái xanh mặt đi.

_Ta không sao cảm ơn cháu- Cụ bà dịu dàng nói.

_Ông bị sao thế ạ- Tôi lo lắng thấy cụ ông đang trắng bệch ra.

_Ông ấy hồi nãy dung quá sức đánh mấy tên kia mỗi người một đấm nên giờ đang tăng xông.- Cụ bà lo lắng giải thích dìu cụ ông đi.

_Tôi không sao đâu bà đừng lo- Cụ ông không muốn cụ bà lo nên nói.

_Nhà ông bà ở đâu cháu đưa về ạ. Chứ ở đây nguy hiểm lắm- Tôi ân cần nói.

_Nhà chúng ta ở xa lắm, lúc nãy muốn đi bộ ở đây nên mới- cụ bà như muốn khóc nói.

_Àh...hay ông bà đến nhà cháu ngồi chờ con hai người đến đón nha- Tôi nói.

_Vậy làm phiền cháu quá- cụ bà nói.

_Không sao đâu ạ, giúp người là việc nên làm mà- Tôi cười nói. Rồi dìu cụ ông về nhà.

_Nhà cháu hơi bừa bộn nên ông bà thông cảm- Tôi ngại ngừng nói.
_Nhà cháu cũng gọn gàng mà.- Cụ bà nói.
_Hi...ông bà uống nước ấm đi cho tỉnh táo lại ăh- Tôi nói rồi đưa hai ly nước ấm ra cho hai người.
_Oh cháu thật chu đáo đúng không ông- Cụ bà vui vẻ nói.
_Uk- cụ ông mỉm cười đáp lại.
Định mời hai người đó dùng cơm thì có tiếng xe bên ngoài kêu len, tôi ra mở cửa thì.....

15. Chương 15

Chương 15

Tôi ra mở cửa thì tôi thấy có 2 người một nam một nữ lao vào nhà tôi, xém nữa làm tôi té luôn rồi:

_Nội không sao chứ?- người con trai cầm tay cụ ông dò xét xem ông có chuyện gì không.
_Bà không sao chứ?- Cô gái xinh đẹp kia cũng nắm tay cụ bà và hỏi.
_Hai chúng ta không sao- hai cụ mỉm cười với hai người đó.
_Vậy con đưa hai người về nha- Chàng trai nói xong thì đưa hai cụ r axe.

Trước khi đi :

_Cảm ơn cô bé đã giúp đỡ ông bà già này. Nếu có dịp chúng ta sẽ đền đáp cháu- cụ bà nở nụ cười hiền hậu nói với tôi. Còn cụ ông thì cười hiền từ rồi gật đầu như ám chỉ chào tôi vậy. Tôi cũng chào lại hai cụ.

Sauk hi đưa hai người đó ra xe tôi định đóng cửa lại thì:

_Ê, khoan đã- cô gái đó nói. Một lúc sau, người thanh niên và cô gái đó vô nhà tôi ...(T/g: hình như hơi mất lịch sự thì phải....không tốt nha). Bước vào trong hai người đó khoanh tay:

_Cô muốn bao nhiêu?- chàng trai đó nói.

_Tôi...tôi không hiểu và tôi không biết các người muốn nói gì?- Tôi nói.

_Cô đừng giả vờ nữa. Nếu không phải cô biết hai cụ là người giàu thì đã không cứu họ rồi? Cô muốn bao nhiêu thì cứ nói đi- cô gái kia ngạo mạn nói.

_Hai người vừa phải thôi. Tôi giúp hai người cứu ông bà của mình mà hai người giám đối xử ân nhân của mình như vậy hả?- Tôi bực mình nói.

_Cô thôi đi đừng tưởng tôi không biết, cô cũng chỉ là giống những người khác thích vùi tiền những người mình giúp thôi- Chàng thanh niên kia nóng giận nói.

_Anh đừng nói nhiều với cô ta làm gì? Hạng người như cô ta nói chi ệt chứ.... Tóm lại cô muốn bao nhiêu- cô gái kia nói.

_Được.....TÔI MUỐN CÁC NGƯỜI BIẾN RA KHỎI ĐÂY NGAY LẬP TỨC- tôi tức giận quát rồi đuổi họ ra, đóng cửa lại. Đúng là làm ơn mắc oán mà. Hừ, tôi tức giận ăn cũng không được luôn .

Sáng hôm sau, tôi vẫn còn bực mình nữa nè. Kể hết cho Tiều Hoảng và Ngọc Lan, làm hai đứa tức anh ách bảo sẽ tìm ra tụi nó đánh một trận vì dám xỉ nhục tôi. Làm tôi rất cảm động.

Lúc tôi và Lan đến công ty thì....

Tôi thấy cái con nhỏ hôm qua đang đứng nói chuyện với bà trưởng phòng của Lan, Nguyệt Nhi.

_Nè, Lan con nhỏ hôm qua xỉ nhục tao đang nói chuyện với trưởng phòng của mày kia- Tôi kêu Lan.

_Con nhỏ đó hả? Hình như tao gặp ở đâu rồi thì phải, để tao nhớ coi- Lan nói. Hồi lâu sau:

_Àh, Tao nhớ ra rồi. Con nhỏ đó là Nguyệt Gia em gái út của bà Nguyệt Nhi, nghe nói đầu là đang quen với Vũ Lâm em trai của TGD đó. Còn điều nữa là cô ta... sẽ làm trợ lý cho TGD của mày đó Trần ơi- Lan nói làm tôi ngạc nhiên.

_Mà tao thấy gia đình họ Nguyệt này chắc rất thân với gia đình TGD lắm áh. Ba chị em họ đều thích 3 anh em nhà họ Thiên không àh. Chắc chỉ còn mỗi Ngọc Thụ nhà đó là chưa bị tóm thôi... Tao chỉ ghét mỗi con nhỏ Ngọc Hân thôi- Lan bực mình nói.

_Àh..àh...ah tao biết sao mày lại ghét rồi- Tôi cười đều nói.

_Tao...tao đi làm đây- Lan đỏ mặt bỏ chạy vào thang máy.

_Nè mày không thoát khỏi tao đâu Lan ơi- nói rồi tôi chạy theo vào thang máy. Đầu biết rằng trong thang máy đang có 3 người đàn ông đầu.

_Mày dám chối bỏ hả? Tao méc thằng Hoàng là mày không thoát đâu nhá- Tôi nói mà không để ý rằng phía sau đang có người đang nhìn tôi chằm chằm đầu. Lan định nói gì thì thôi vì nó phát hiện rằng phía sau đang có 3 người cấp cao đầu, mà họ còn ra hiệu im lặng như đừng nói cho tôi biết vậy.

_Mày thì hơn gì tao chứ? Không phải mày thích... người đó chứ gì- Lan chọc tôi.

_Mày nói người đó là ai?- Tôi giả vờ ngây ngô.

_Còn ai nữa, sếp của mày chứ ai- Nó không tha cho tôi.

_Mày nói gì...tao không hiểu- tôi đỏ mặt nói.

Nói rồi tự nhiên tôi quay lại đằng sau phát hiện, ặc...ặc,... Là Sếp của tôi, Thiên Vũ Phong, lần này toi rồi.

_Dạ.... chào sếp- Tôi mở miệng nói.

_Uk chào – Boss mỉm cười nói.

Tôi quay ngoắt qua bên kia trông thấy cái bản mặt của tên... dám sỉ nhục tôi hôm qua. Tôi chưa lên tiếng thì hắn đã lên tiếng rồi:

_Chà trái đất này tròn thiệt- Hắn ta khinh thường nói.

_Đúng, trái đất tròn thiệt....Ông trời thật không có mắt khi để một kẻ đáng ghét vẫn đang đứng đây- Tôi không chịu thua nói.

_Àh mà quên sao hôm nay lại thiếu người đẹp đánh đá đi bên cạnh vậy. Hay bị đá rồi- Tôi chọc tức lại. Tất cả những người còn lại chẳng hiểu gì ngoại trừ cái tên đáng ghét kia.

_Hừ.. cô dám nói thế hả? Tôi không đá ai thì đừng mơ ai đá tôi- Hắn quát lên.

_Àh.. chết để người đẹp kia nghe được là chết đó nha- Tôi trêu chọc cậu ta.

_Cô.... Giỏi lắm. Cô sẽ biết tay tôi- hắn ta quát lên định đánh tôi.

Bình sinh tôi là người “ Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ” (T/g: cái này thì biết nè). Tôi nhắm mắt lại hối hận vì nói như thế. Đợi hồi lâu không thấy gì thì

_Anh hai sao lại ngăn cản em chứ. Để em cho cô ta một trận- Hắn ta nói.

_Em thôi đi. Đừng làm loạn ở công ty của anh nữa. Nếu không anh kêu Vũ Ngọc tông cổ em về bây giờ. – Boss nói.

Vừa lúc đó thang máy vừa mở. Làm tôi hú vía mà:

_Lần này coi như cô may mắn đó. Không có lần sau đâu- nói rồi hắn ta bỏ đi.

_Haiz, mày thiệt tình, chọc tức vậy là được rồi đấy.- Lan nói rồi cũng bỏ đi.

_Em đúng là hết thuốc chữa mà- Boss thở dài rồi đi ra ngoài.

_Thật không ngờ em gan như thế đó. Ít có ai có thể thoát được cú đấm của Vũ Lâm đâu- Nói rồi Vũ Ngọc xoa đầu tôi triền miên. Làm tôi tự dưng đỏ mặt. Nói rồi cả hai rời đi.

Vào phòng TGD, tôi đã thấy sự hiện diện của cái con nhỏ đánh tôi rồi.

_Thì ra cô làm việc ở đây- con nhỏ Nguyệt Gia đó lên tiếng.

_Tôi ở đây bộ có sao àh- Tôi không chịu thua nói lại. Cô ta định nói gì thì Boss từ đâu xuất hiện.

_Em đến rồi hả, Nguyệt Gia? Vậy thì anh giới thiệu luôn. Đây là Trân Trân thư ký của anh. Còn đây là Nguyệt Gia sẽ là trợ lý tạm thời ở đây- Boss nói xong.

_Chào cô Trân Trân- con nhỏ này sao tự nhiên ăn nói nhỏ nhẹ vậy ta.

_Chào cô- Tôi chưa nói xong thì cô ta đã quay ngoắt qua Boss rồi. Hứ đúng là đồ chảnh chệ mà.

_Mọi người đã quen biết nhau rồi thì chúng ta sẽ làm việc nào?- Boss nói.

Sau khi phân chia công việc xong, Boss đi họp còn lại hai người đó là Tôi và cái con nhỏ kia. Thấy Boss đi rồi:

_Nè, đánh cái văn bản này đi- Con nhỏ đó hách dịch nói rồi lấy cái dũa tay ra dũa.

_Công việc của ai người này làm nhé- Tôi nói.

_Cái gì? Bỏn tiểu thư đây mà phải làm cái thứ này ư?- Cô ta lại nói cái giọng hách dịch đó rồi.

_Cô không làm thì để đó đừng làm phiền người khác – Tôi nói giọng không kiên nhẫn. Tôi hiền thì hiền thật nhưng đừng làm tôi điên. Tôi mà điên là không ai chống nổi đâu. (T/g: Mình sẽ post một đoạn miêu tả Trân Trân khi nổi điên thời đại học. Và còn nhiều điều thú vị và còn nhiều điều thú vị khác nữa).

_Được lắm chờ xem. Tôi sẽ làm cho cô không yên ổn tại đây đâu- Nói rồi con nhỏ đó bỏ đi ra ngoài.

Tôi cũng hết cách. (Chú thích: Chắc các bạn thắc mắc sao lúc đầu Trân Trân nhìn như nai tơ Còn bây giờ nhìn như cọp cái phải không? Mình xin giải đáp nhé. Vì đối với những ai có thể làm cô ấy cảm giác an toàn thì tính mất cảnh giác của ấy nổi lên và thế là cô ấy sẽ ngây ngô. Còn ai làm cô ấy có cảm giác mất an toàn thì tính cảnh giác cao lên và làm cô ấy biến thành một người dữ như cọp cái. Việc này cũng có nguyên nhân của nó cả, mình sẽ nói sau nhé.).

16. Chương 16

Chương 16

Đành ngồi làm một mình với núi công việc này vậy. Vừa đầu vào công việc, tôi không để ý rằng Boss đã họp về phòng rồi. Thấy có mình tôi miệt mài làm mà không thấy con nhỏ kia đâu:

_Nguyệt Gia đâu mà để em làm một mình vậy- Boss dịu dàng nói với tôi.

_Dạ em không biết. Chỉ biết cô ấy bỏ ra ngoài thôi àh- Tôi giật mình nói.

_Uk. Chắc cô ta đi tìm Nguyệt Nhir rồi.... Thôi em làm đi tôi đi kiếm cô ta- Nói rồi Boss bỏ đi. Tôi cũng không nghĩ nhiều mà chỉ làm việc thôi.

Lúc đó, tại văn phòng của Nguyệt Nhi:

_Chị hai, em không muốn làm việc ở đây đâu- Nguyệt Gia ồ ọ nói.

_Chứ em muốn làm gì? Cái gì cũng không làm được. Cho đi du học thì quậy phá để người ta đuổi về, cho đi làm thì không muốn làm. Em làm được việc gì đây- Nguyệt Nhi bực mình nói.(T/g: Đúng là đồ phá của mà).

_Em...nói chung em không muốn làm cái việc trợ lý đâu.Cái công việc gì mà nguy hiểm gãy móng tay không àh(T/g: Điều chảy nước luôn..).

_Em... Chị không nói được gì với em rồi. Nếu làm việc đó không được thì tổng cho con nhỏ thư ký làm em chỉ cần giám sát Anh Rể Tướng Lai của em là được rồi- Nguyệt Nhi phán .

_Chị tưởng em không muốn sao? Nhưng cái con nhỏ trợ lý đó láo lăm. Nó không coi em ra gì?...Nói đến mới nhớ nó là con nhỏ hôm qua em kể cho chị nghe đó- Nguyệt Gia kể tội tôi.

Cùng lúc này Boss đến cửa phòng của Nguyệt Nhi định mở cửa thì nghe được:

_Là con nhỏ cứu hai ông bà già nhà họ Thiên hả?(T/g: Bà này ***** ghớm). Con nhỏ đó đúng là lo chuyện bao đồng mà.- Nguyệt Nhi nói.

_Thì đó đã thế hỏi nó muốn bao nhiêu thì bày đặt không nhận. Đã thế còn **** và đuổi em với Vũ Lâm nữa chứ. Đúng là con nhỏ không biết điều mà.- Nguyệt Gia nói thêm làm ai kia ở ngoài nghe được đang rất tức giận.

_Mà nè, công nhận nhà họ Thiên gốc thiệt bị bố ăn hối lộ nhiều vậy mà không biết. Đã thế bên đó còn tính làm thông gia với nhà mình nữa. Tuy mấy người con trai bên đó đẹp trai thiệt nhưng gốc quábị lừa mà không biết- Nguyệt Gia ngu ngốc nói ra điều không nên nói.

_Nguyệt Gia sao em lại nói vậy.Tai vất mặt rùng.

Suy nghĩ của Boss: “ Hai cô ngon lắm. Gia đình tôi nể mặt gia đình các người mà giờ gia đình các người định ngồi lên đầu rồi àh. Được lắm, dù sao 4 anh em ta cũng đang ghét các cô thì lần này cho các người một vố vậy.” Nói rồi Boss cười một cách độc ác làm ai đứng gần đó cũng sẽ nổi da gà hết .

Cốc..cốc... Hai con nhỏ kia thấy có người gõ cửa thì giật mình(T/g: Đúng là nói xấu người ta mà cũng sợ người ta biết. ĐỪNG ả2 có tật giật mình mà):

_Ai..đó- Nguyệt Nhi hỏi.

_Là Anh- Boss nói.

_Anh vào đi ah- Nói rồi Nguyệt Nhi nhanh nhẹn ra mở cửa. và còn khuyến khích thêm nụ cười tươi đối trá nữa.

_Anh đến tìm Nguyệt Gia- Boss lạnh nhạt nói.

_Anh.. anh tìm em có chuyện gì không ạ?- Nguyệt Gia nghe đến tìm mình thì nhỏ nhẹ nói.

_Anh muốn hỏi sao em lại để Trần Trần làm một mình mà chạy đến đây vậy- Boss nghiêm giọng nói.

_Dạ em ...- Nguyệt Gia không thể nói được.

_Em nên về làm đi. Một núi công việc vậy để một người làm sao hết. Còn em không muốn làm cũng được anh sẽ chuyển em qua bộ phận khác- boss mất kiên nhẫn nói.

_Dạ em về làm liền ạh- Nói rồi Nguyệt Gia đi ra phòng Nguyệt Nhi,tức giận mà không làm được gì cả.

Nói rồi Boss cũng ra ngoài không thêm đoái hoài gì đến Nguyệt Nhi làm cô ta tức anh ách. Nói về Vũ Lâm thì thật ra cậu ta là cậu chủ của thế giới ngầm nhưng do thấy nhàm chán quá nên định đi làm công ty xem có gì vui hơn không(T/g: Cái này là ham vui nè). Cậu ta cũng giỏi không kém gì hai người anh của mình đâu nên được bổ nhiệm làm Quản lý bộ phận nhân sự luôn.

Quay trở lại về phòng làm việc của Boss nha:

_Con nhỏ kia. Sao mày dám mach với anh Vũ Phong là tao đi ra ngoài hả?- Nguyệt Gia trút giận vào tôi.

_Tôi chỉ nói sự thật thôi.- Tôi nói mà không ngừng đầu lên vì đang làm việc bù đầu bù cổ mà quan tâm lời nói của cô ta có mà hết giờ.

_Mày dám nói thế hả?- Nói rồi cô ta bay vào tát tôi một cái. Làm tôi bất ngờ không làm được gì. Đúng lúc đó thì Boss về thấy cô ta đánh tôi, Boss cười lạnh đến nỗi không khí lạnh đến phát sợ luôn:

_Nguyệt Gia sao cô dám đánh người tại phòng làm việc của tôi hả?- Boss tức giận nói.

_Dạ không phải đầu tai cô ta gây sự với em trước mà- Cô ta giả nai nói, đã thế còn nước mắt cá sấu nữa chứ. Làm tôi tức không chịu được.

_Không cần nói gì hết. Bây giờ cô chuẩn bị qua chuyển qua phòng “Tiếp thị” đi- Boss lạnh lùng phán quyết.

_Anh Vũ Phong...- Cô ta kéo dài giọng nói.

_Không nói gì hết bây giờ đi ngay- Boss hét lên. Làm cô ta giật mình không dám cãi lời rồi đi, trước khi đi không quên liếc tôi một cái. Tôi cũng rung mình khi nghe Boss quát, còn lãnh ngay một cái liếc đo nữa chứ. Đúng là hôm nay xui thật, sáng xém bị đánh còn bây giờ thì bị lãnh luôn. Haix sao tôi khổ thế hả?. Sau khi cô ta đi ra khỏi, Boss lại gần:

_Em đau lắm hả?- Boss dịu dàng nói pha thêm chút chua xót. Làm cơn tức của tôi như vơi bớt rồi.

_Em không sao hết- tôi lắc đầu nói. Boss chạm vào má tôi nhẹ nhàng xoa. Làm tôi muốn mình bị đánh đau vào (T/g: Hắc...hắc...đỡ rồi...đỡ rồi...).

Không biết làm sao mà tôi lại muốn hôn Boss đến vậy.... Chết thật chẳng lẽ nghiện hôn rồi. Tự nhiên, Boss áp sát mặt vào mặt tôi làm tôi bất giác nhắm mắt lại. Thấy vậy Boss cười đều giả kinh khủng:

_Nếu em muốn thế thì tôi chiều vậy- Boss phán xong câu đó thì nhấc tôi lên....hôn, lại cái kiểu lấy tay vòng qua eo tôi nữa chứ. Phải nói là nụ hôn lần này làm tôi không còn biết trời đất gì luôn....

17. Chương 17

Chương 17

Giờ ăn trưa,

Tôi đang làm việc thì đồng hồ reo lên báo đã đến giờ ăn rồi. Ngừng công việc lại:

_Anh có ăn trưa không ăh- Tôi hỏi Boss.

_Uk hôm nay có buổi gặp đối tác nên sẽ ăn trưa với họ luôn. Đáng lẽ em phải đi với tôi nhưng mà họ không thích có thư ký đi cùng nên....- Boss áy náy nói. Giống như đi ăn nhà hàng mà bỏ tôi ở nhà vậy(T/g: Hắc...hắc giống chồng áy náy không dẫn vợ đi shopping được áy nhỉ).

_Dạ, đâu có gì đâu ạ.- Tôi cười nói rồi xin phép xuống tầng tin mua thức ăn.

Tại Tầng tin,

Tôi kêu thức ăn xong thì vô tình đi đi không chú ý va phải một người:

_Xin lỗi, tôi không cố ý- Tôi lại đụng trúng người rồi(T/g: Hậu đậu quá ...Đúng là Tiết Trân Trân mà).

_Ask, muốn chết hả? Biết bộ đồ này bao nhiêu không- một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi ngẩng đầu lên thì:

_Là người- tôi và Vũ Lâm đồng thanh nói.

_Hừ, cái con nhỏ đáng ghét này. Lần nào gặp cô cũng xui xẻo vậy hả?- Vũ Lâm tức giận nói.

_Ai nói hả? Tôi à biết nhá không phải anh gây sự với tôi thì tôi đâu dụng đến anh đâu. Đồ thù dai- Tôi đứng dậy chống nạnh nói.

_Còn cô đồ miệng lưỡi đàn bà- Anh ta không chịu thua nói.

Thế là cuộc khẩu chiến bắt đầu, đang đến hồi quyết định thì:

_Ê, hai cái người kia muốn **** nhau thì ra chỗ khác làm gì ngáng đường bổn thiếu gia vậy hả- một giọng nói hách dịch vang lên.

_không phải chuyện của người- Tôi và Vũ Lâm đồng thanh.

_Áh đồ miệng lưỡi đàn bà này sao nói theo tôi- Vũ Lâm nói.

_nè đồ thù dai kia người mới là đồ nói theo tôi đó nhé. Đừng có mà bịa đặt vu khống ở đây- Tôi không thua nói lại. Đang chuẩn bị đấu khẩu tiếp thì:

_Nè hai người không nghe hả? Muốn ta kêu người đưa tụi mày ra chỗ khác không? Đúng là lũ ruồi mà- Hắn ta lại hách dịch nói.

_Nè, đồ miệng lưỡi đàn bà đừng chiến lại, lời tên kiara ngoài đánh ột trận đi. Rồi nói tiếp- Vũ Lâm vừa bẻ mấy ngón tay vừa nói.

_Cũng được thôi- Tôi nói. Rồi hai chúng tôi nói khích thẳng hách dịch đó:

_Nè thằng kia, muốn tụi tao đi ra cũng được thôi nhưng mày phải đi với tụi tao- Nói rồi Vũ Lâm kéo hắn ra ngoài làm hắn ta sợ xanh cả mặt. Thế mà đòi kêu người tổng cổ đẩy .

Lời hắn ra một chỗ không có bóng người đó là trên sân thượng, hắn sợ quá van xin càng làm Vũ Lâm đánh hăng hơn. Mà công nhận rằng Vũ Lâm đánh ghê thiệt, may sao hồi sáng nay có người giúp chứ nếu không tôi đã nằm bệnh viện rồi. Tôi đứng cổ vũ khan cả cổ thì thấy thằng hách dịch đó bị đánh te tua rồi mà Vũ Lâm không có ý định muốn dừng tay cả:

_Nè đừng đánh nữa. Muốn giết người àh.- Tôi kéo tay Vũ Lâm ra.

_Cô buông ra tôi không tha thứ cho hạng người này được...Cô còn can thiệp thì tôi đánh cả cô nữa- Vũ Lâm như hóa thành người khác nói. Tôi thấy như vậy liền ôm anh ta rồi kêu thằng hách dịch kia chạy đi.

_Anh bình tĩnh lại đi.- Tôi la lên.

Anh ta hất tôi ra, tôi làm theo bằng năng tát anh ta một cái. Anh ta mới chịu bình thường lại:

_Nè, anh thấy sao rồi- Tôi lo lắng hỏi.

_Tôi không sao. Công nhận cái tát của cô uy lực thiệt- Anh ta cười cười nói.

_Anh mà cũng biết cười sao. Tôi thấy mấy lần gặp là toàn thấy bộ mặt hầm hầm như muốn giết người vậy áh. Nè từ này hãy cười nhiều vào cho đời tươi sáng ...như tôi nè- Nói rồi tôi nhe hàm răng cười híp cả mắt vào, người nào không cười người đó chắc là tảng băng cứng nhất thế giới mất .

_Nè, hahahahaha cô đừng để ai thấy bộ dạng bây giờ của cô nếu không họ tưởng cô trốn từ bệnh viện tâm thần ra áh.- Vũ Lâm cười nói một cách khoái chí.

_Có sao đâu nụ cười đẹp nhất là khi cười hết mình mà. Xí, chỉ có những người không biết thưởng thức mà thôi- Tôi nói.

_Áh àh cô dám bảo tôi không biết thưởng thức hả?- Nói rồi anh ta cộc lên đầu tôi một cái.

_Nè tên kia vừa phải thôi chứ. Dám đánh tôi hả?- Nói rồi tôi định cộc lại anh ta một cái thì anh ta đứng lên tôi với không được vì...lùn quá.

_Haahaha không cộc nổi chứ gì, lùn quá mà chắc..chắc- Anh ta trêu chọc tôi. Rồi chạy đi.

_Được lắm để tôi cho anh biết tay nhá- Tôi bực mình chạy theo.

Tôi và Vũ Lâm rượt nhau như mèo vờn chuột vậy tức thế không biết. Và đụng phải một người...hắc hắc đó là Nguyệt Gia, oan gia ngõ hẹp thiệt. Khi cô ta nhìn thấy Vũ Lâm và tôi rượt nhau cô ta tức giận nói:

_Nè, con nhỏ kia sao mà dám quyến rũ Vũ Lâm của tao hả?- Cô ta trơ trên nói, còn anh chàng đứng bên cạnh ngớ người ra không nói được gì. Haiz, sock quá mà.

_Tôi...quyến rũ anh ta áh- Tôi ngạc nhiên nói.

_Con mắt nào của cô nhìn thấy vậy.- Tôi bực mình nói. Bình sinh tôi ghét nhất ai nói tôi đi cướp người yêu của người khác.

_Hai con mắt tôi đều trông thấy đó. Sao hả?- Cô ta vênh mặt lên mà vẫn ôm tay của anh ta trong lòng.

_Vậy cô nên về đi kiểm bác sĩ xem lại mắt đi..... Thôi chào hai người tôi không làm phiền nữa... Nè, Anh kia nhớ là còn đang thiếu nợ tôi đó- Nói xong tôi chuẩn lẹ. hắc...hắc...mấy câu này mới học trong phim....xài thử thấy cũng thú vị ghê...(T/g: Bó tay chấm nước mắt).

_Nè, sao em lại nói như vậy hà? Anh đâu phải người yêu của em đâu- Vũ Lâm tỉnh lại nói.

_Chẳng lẽ không phải sao? Anh đã nói với cô gái hôm bữa như vậy mà.- Nguyệt Gia ồng ẹo nói.

_Hôm đó...là do anh không muốn cô ta bám theo anh nữa thôi. Nên em đừng dựa vào có đó mà muốn nói gì thì nói đâu. Anh không thích- Vũ Lâm nói rồi bỏ đi để lại Nguyệt Gia tức giận mà không làm được gì. Có vẻ như hôm nay là ngày không may mắn của cô ta.

Gần đến giờ tan sở rồi mà vẫn chưa thấy Boss về, Trần Trần lo lắng, công việc đã làm xong, cô liền gọi điện thoại cho Boss:

_Alô, Vũ Phong xin nghe- Boss nói như tìm được cứu tinh vậy.

_Alo...sếp đang bận ăh- Tôi hỏi.

_Àh công việc vẫn chưa bàn xong. Có chuyện gì mà gọi thế- Boss dịu dàng nói.

_Dạ không chỉ là chưa thấy sếp về nên ...- Tôi hối lỗi nói, Boss đang làm việc mà tự nhiên gọi như quấy rối vậy.

_Uk tôi hiểu mà. Nếu đến giờ thì cứ về không cần đợi mà về trước đi chắc tôi sẽ về trễ- Boss nhẹ nhàng nói.

_Dạ, vậy em không làm phiền sếp nữa- Nói xong tôi cúp máy. Rồi chuẩn bị ra về.

Đáng lẽ hôm nay Tiêu hoàng và Ngọc Lan hai đứa sẽ dẫn tôi đi ăn vậy mà hai đứa tui nó bảo có hẹn quan trọng nên hủy bỏ hẹn với tôi. Đúng là có mới quên cũ mà. Tôi đành đi chợ một mình vậy, tôi nấu món bò hầm cho hôm nay, hki mua hết nguyên liệu thì quên mất còn chưa mua thịt bò nữa. Đúng là người hay quên mà haiz, chạy đến tiệm bán thịt bò:

_Cô ơi bán cho cháu 500gr thịt bò đi ăh- Tôi vui vẻ nói.

_Được rồi...đây là của chá. Hết 80 ngàn- Cô bán hàng nói.

Đưa tiền rồi tôi quay ra thì đụng phải một người.

Sao mà khoẻ đụng trúng người vậy ta.

18. Chương 18

Chương 18

_Áh, xin lỗi cô không sao chứ?- Giọng một chàng trai vang lên. Bình thường thì tôi luôn là người xin lỗi, hôm nay lại có người xin lỗi tôi. Tôi thấy vui sao ấy. Ngẩng mặt lên:

_Tôi...tôi...không sao- Tôi như nghenlời vậy áh. Bởi vì người đứng trước mặt tôi hiện giờ như một thiên thần. Phải nói người này trông rất dễ thương như con gái vậy áh nhưng lại làcon trai.

_Thật tình xin lỗi, tôi không cố ý- Cậu ta nhỏ giọng nói dễ thương đầy hối lỗi.

_Không sao đâu, tôi không có việc gì mà....Đừng đưa ra cái vẻ mặt như tôi đang ăn hiếp cậu như thế chứ- Tôi nói.

_Thật xin lỗi..- Cậu ta lại giọng điệu đó rồi.

_Tôi không sao mà. Thôi tôi đi đây- Tôi dụ giọng nói.

_Nè....cô gì ơi- Cậu ta gọi tôi lại.

_Có chuyện gì thế- Tôi hỏi.

_Nếu cô có chán thương hay bị gì thì cứ gọi cho tôi nha- Cậu ta nói rồi đưa cho tôi một tờ giấy có ghi sdt.

_Cậu không cần phải như vậy đâu- Tôi nói.

_Không được cô cứ cầm đi- Nói rồi cậu ta nhét tờ giấy vào tay tôi rồi bỏ chạy. Đúng là người dễ thương mà.

Cầm tờ giấy nhét vào trong túi sách đi về. Đúng vào giờ tôi đã nấu xong món bò hầm, dọn ra bàn chuẩn bị ăn thì:

Cốc..cốc...Tôi ra mở cửa:

_Ai..- Chưa nói xong thì đã biết là ai rồi.

_Sếp- Tôi nói.

_Là tôi đây- Boss mỉm cười nói- Không định mời tôi vô nhà hả- Boss nói.

_Áh...ạ sếp vô nhà đi ạ- Tôi gãi đầu nói.

Bước vô nhà như ngửi được mùi thơm:

_Hình như em đang định ăn cơm- Boss hỏi.

_Dạ vâng...Anh có muốn ăn chung không ạh- tôi đề nghị.

_Nếu được cho phép- Boss trả lời.

_Vậy anh vào ngồi đi ạh, em đi lấy chén đĩa- Tôi vào phòng bếp lấy thêm một cái chén, một đôi đũa.

Chúng tôi ăn rất vui vẻ, Boss lại khen tôi nấu ăn ngon sứng đáng làm bà nội trợ nữa chứ. Hắc...hắc nhưng tôi đâu biết rằng lời nói có chủ ý cả. Tác giả nói cho: “ A hèm....Em rất xứng đáng là bà nội trợ của anh, suốt đời anh sẽ không bị đối rồi ”. Sauk hi ăn xong mà Boss vẫn chưa có ý định về thì phải:

_Khuya rồi anh không về nhà àh- Tôi e dè nói.

_Bộ em muốn đuổi tôi đi sao- Boss nheo mắt hỏi tôi.

_Dạ không phải...chỉ là em sợ gia đình anh lo khi không thấy anh về thôi ạh- Tôi ngượng ngùng nói.

_Vậy được rồi, chắc tối nay có thể tôi sẽ ở lại- Boss nhẹ nhàng nói nhưng ngữ nghĩa lại không nhẹ nhàng chút nào cả.

_Hả?- Tôi á khẩu nói không được luôn.

_Mà sao em ngồi coi tivi cách xa thế lại đây ngồi nè- Boss nói rồi chỉ vào chỗ bên cạnh boss.

_Dạ thôi em ngồi đây được rồi- Tôi ngại ngùng nói. Ngồi gần trai đẹp sợ rằng tôi chịu hem nổi mắt.

_Em không ngồi vậy tôi qua ngồi với em vậy- Boss đại nhân cười đều nói.

_Ồ...thôi em qua đó ngồi cũng được- Tôi đành làm vậy thôi.

Ngồi mà tôi có tâm trí coi tivi đâu cứ ngó sang Boss thôi ách...phải nói rằng nhìn gần càng đẹp trai hơn nữa.

_Nè, em muốn ngắm tôi phải trả tiền đó- boss true chộc tôi.

_Dạ đâu có- Tôi đỏ mặt nói. Giống đi ăn vụng bị bắt tại trận vậy.

Không biết ngồi đến bao lâu mà cơn buồn ngủ chợt kéo đến lúc nào không biết. Dựa vào vai Boss ngủ luôn, làm cho ai kia cười tươi dịp đằng không dám nhúc nhích sợ người nào đó tỉnh giấc.

Tôi không biết ngủ đến bao giờ mà chỉ biết được rằng khi tôi mở mắt thì trời đã sáng rồi. Vươn vai thức dậy, thật là không biết làm sao tôi phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ của mình nữa.

_Ủa, mình nhớ là mình cùng Boss coi tivi mà sao giờ này mình ở đây ta- Tôi thắc mắc.(T/g: Haiz, không biết đề phòng gì hết.).

Bước ra ngoài phòng tắm để đánh răng, rửa mặt, tắm vào buổi sáng chuẩn bị đi làm. Vì phòng tắm nằm gần bếp mà không cần đi ngang qua phòng khách nên tôi không biết rằng có một người đang nằm ngủ trên ghế salon nhà tôi. Đang tắm thì tôi chợt nhớ quần áo đi làm không có mang theo, quần khăn lông bước ra thì ặc...ặc.... phát hiện thấy Boss đang...đang đứng gần đó rót nước, thấy tôi đang...không mặc gì chỉ có mỗi cái khăn đang quấn quanh người thì đang uống nước phụt ra gần hết:

_Em..em- Boss nói không nên lời. Tôi cũng dần người ra luôn áh. 1 phút đứng hình, tôi mới tỉnh ngộ xấu hổ chạy vào phòng ngủ với tốc độ tên bay. Thay đồ xong mà cũng không dám ra ngoài, tôi thật sự ngu ngốc mà. Không chịu quan sát tình hình mà làm vậy giờ biết đối mặt làm sao với Boss đây. Suy nghĩ của tôi là vậy còn Boss hả đang đỏ mặt đứng ngoài cửa phòng ngủ của tôi muốn gõ cửa mà ngại ngùng kìa. Cứ đây đưa vậy không phải là cách nên tôi quyết định mở cửa đối diện thì vừa lúc Boss định gõ cửa, 4 mắt chạm nhau:

_Àh anh/ em...- tụi tôi đồng thanh.

_Uk, à hem nói trước đi- Boss mở lời.

_Dạ... chuyện hồi nãy...- Tôi ngập ngừng nói.

_Đừng để ý, tôi quên rồi- Boss an ủi nói.

_Thật sao- Tôi nghi ngờ nói.

_Uk- Boss trả lời.(T/g: Chuyện đó mà quên được mới lạ. Chỉ có giữ trong đầu thôi, Boss ghê lắm đấy).

_Vậy là may quá- Tôi thở phào tin tưởng(T/g: Dễ tin vậy hả trời).

Nói rồi tôi làm bữa sáng cho boss ăn “ké” luôn, đang ăn thì điện thoại kêu lên đó là Tiêu Hoàng gọi:

_Alô gì vậy Hoàng- Tôi hỏi.

_Àh, Trân àh, hôm nay..tao không thể đến đón mày được mày đi với con Lan nha- Hoàng hối lỗi nói.

_Uk, nhưng mà mày nhớ đền bù nhá- Tôi nói kèm theo điều kiện.

_Ok thôi. Vậy nha, bye- Nói rồi Hoàng cúp máy.

5 phút sau, Điện thoại lại reo:

_Alô, Lan mày đừng nói với tao là hôm nay mày bận kêu toa đi với Hoàng đó nha- Tôi nói.

_Ủa mày biết luôn hả?- Lan ngạc nhiên nói.

_Thì Hoàng mới gọi cho tao nè- Tôi giả vờ giận.

_Àh mày thông cảm nha. Tao thật sự bận mà- Lan hối lỗi nói.

_Được thôi một châu kem, ok- Tôi lại ra điều kiện.

_Ok liền nếu amý không giận tao- Lan vui mừng nói.

_Uk vậy đi- Nói rồi cúp máy.

_Chắc hôm nay lại phải đi bộ nữa rồi- Tôi than, làm cho ai kia cười

_Vậy để tôi cho em đi kè- Boss nói.

_Nhưng mà anh không về nhà àh. Đi từ tối qua đến giờ mà...- Tôi nói.

_Không sao đâu, tôi đưa em đến rồi về nhà sau được mà- Boss mỉm cười nói.

_Vậy thì không được tiện cho lắm. Hay là anh tắm tại nhà em đi, dù sao thì lâu lâu ba em cũng lên đây chơi nên có để quần áo ở lại. Tuy quê mùa nhưng chắc vừa cho anh- Tôi nói.

_Vậy em không sợ hả- boss cười gian .

_Sợ gì ăh- Tôi ngu ngơ nói. (T/g: Đúng là người ngốc nghếch lúc nào cũng ngơ ngác).

_Vậy thì cảm ơn em trước- boss lại mỉm cười nói.

Sau khi ăn xong tôi lấy cho Boss bộ đồ vet mà tôi mua cho ba tôi hôm đi ăn đám cưới nhà bà con đưa cho boss. Boss đi tắm thì tôi đi dọn dẹp bàn ăn.

Dài như vậy được chưa mọi người. T/g cũng đuối lắm.

Bật mí: Anh chàng đẹp trai như con gái đó là hắc..hắc là Thiên Ngọc ,Thụ em tư của Bos áh

19. Chương 19

Chương 19

Khi Boss bước ra với bộ đồ vet của ba tôi thì phải nói rằng người đẹp mặc đồ gì cũng đẹp cả.

_Nhìn đủ chưa vậy- Boss ghé sát mặt tôi mà nói làm tôi giật bắn cả người.

_Oh àh... Đi nhanh thôi trễ giờ làm rồi ăh- Tôi đánh trống lảng.

_Uk đi thôi- Boss không chấp nhất nói.

Đi đến gần công ty:

_Cho em xuống xe được không?- Tôi nói.

_Sao vậy. Gần đến nơi rồi mà- Boss không hiểu nói.

_Tại nếu đi cùng đến công ty hình như không tiện lắm- Tôi gãi đầu e ngại nói.

_Àh Không tiện chỗ nào vậy- Boss giả ngu nói.

_Dạ vì ...nếu đi gần sẽ làm người ta hiểu lầm mất- Tôi đành nói huych toẹt vậy.

_Hahaha em lo xa quá rồi đó. Không sao đâu- Nói rồi Boss xoa đầu tôi trêu mếu.

Quả thật tôi đoán không sai mà, vừa mới bước tới cửa công ty thôi cũng đã xì xào bàn tán rồi.

_Vũ Phong, sao anh lại đi với con nhỏ này vậy- giọng nói đầy nũng nịu. Vâng đó là Nguyệt Nhi .

_Anh đi với ai em cũng quản hả?- Boss lạnh nhạt nói.

_Trời ơi bộ quần áo anh mặc sao mà cũ rách thế này? – Xấu hổ quá Nguyệt Nhi đành đánh trống lảng qua chuyện khác.

_Hả? Bộ đồ này mắc lắm áh- Tôi bực mình phản bác. Dù sao bộ này cũng là tôi chọn, cũng tôi trả tiền hết 1 tháng lương để mua mà, bố tôi cũng chỉ mặc có một lần sao cũ được.

_Ở đây không có chỗ cô nói- Nguyệt Nhi bực mình nói.

__Thôi im đi, sắp vào giờ làm rồi. Trân Trân đi thôi- Boss lạnh nhạt nói thêm lần nữa.

Không để cho Nguyệt Nhi nói gì thêm Boss kéo tôi đi trước nhiều con mắt ngạc nhiên vì Boss chưa từng bao giờ nóng giận với Nguyệt Nhi, cũng chưa bao giờ để con gái chạm vào hay ngồi lên xe boss cả. Đứng đó tức giận Nguyệt Nhi tức giận nói:

__Để rồi xem, tôi sẽ cho cô biết tay.

Trong thang máy chỉ có tôi và Boss:

__Sếp àh, làm vậy được không? Em thấy cô ấy tức giận lắm- Tôi lo lắng nói.

__Không sao đâu. Tôi sẽ bảo vệ em mà- Boss mỉm cười dịu dàng với tôi.

Không biết làm sao mà trong lòng tôi có chút gì đó rất là ấm áp, hạnh phúc. Bước ra ngoài thang máy, tôi thấy có một người đang đứng trước cửa phòng Boss, đó là Vũ Lâm mặt có vẻ như lo lắng chuyện gì đó:

__Anh hai, có chuyện lớn xảy ra rồi- Vũ Lâm thấy Boss liền lao đến nói.

__Có chuyện gì vậy- Boss nói.

__Vào trong đi rồi nói- Vũ Lâm cảnh giác nói.

__Vậy Trân Trân em đi lấy nước mang vào phòng nha- Boss nói.

__Dạ- tôi trả lời rồi đi liền. Nhưng trong lòng vẫn thắc mắc không biết có chuyện gì (T/g: Tò mò thế).

Lúc đó, tại phòng Boss:

__Em nói đi có chuyện gì- Boss hỏi.

__Hôm qua sau khi anh đi gặp bên Bang Hắc Hoa Hội đó, con gái của họ đã chạm anh rồi. - Vũ Lâm nói.

__Cái gì? Anh làm cỡ đó mà cô ta thích hả?- Boss ngạc nhiên nói.

__Chứ còn gì nữa. Cha cô ta nói với bố là chưa từng dám ăn nói như vậy với cô ta vậy, không ai dám mắng cô ta cả. Chỉ có anh và anh đã làm cho cô ta tỉnh ngộ, cô ta đã trúng mũi tên tình yêu với anh rồi- Vũ Lâm nhàn nhạt cười nói.

__Hả? Hết Nguyệt Nhi đến con nhỏ Bang Hắc Hoa Hội không biết cha còn muốn anh làm gì nữa.- Boss như muốn gào thét nói.

__Phải chịu thôi, ai biết anh không đưa bạn gái về làm gì? Cho hai người sốt ruột. Đã thế hôm qua anh không về nhà ăn họp mặt bố tức giận lắm. Bảo nếu hôm nay anh không về thì sẽ cho anh đi xem mắt thêm lần nữa đó – Vũ Lâm châm chọc nói.

Đang nói chuyện thì: Cốc...cốc...:

__Vào đi- Boss buồn bực nói.

__Anh Vũ Phong, ủa anh Vũ Lâm cũng ở đây hả?- Chàng trai dễ thương lên tiếng.

__Ngọc Thụ sao em lại ở đây. Không phải em đang quản lý thay anh Bang hội hả?- Vũ Lâm nói.

__Anh kêu nó đó. Nó cứ đòi vào công ty làm.- Boss nhàn nhạt nói.

__Hi, anh thương em mà- Ngọc thụ nũng nịu nói.

__Mà nè, không phải anh kêu Vũ Ngọc đưa em đến chỗ làm hay sao mà em lại đến đây- Boss hỏi.

__Em nào biết chứ? Em đợi cả buổi có thấy đâu. Làm em tự chạy lên đây nè.- nghĩ đến đó Ngọc Thụ bực mình nói.

__haiz, không biết anh ấy đi đâu mà em gọi cũng không được nè. – Vũ Lâm thêm vào.

Đang nói chuyện thì bỗng nghe tiếng hét.....

Vàng đó là tiếng hét của tôi đó, đang trên đường đi mang café vào phòng thì không biết có ai xô tôi dăng saulàm tôi té kèm theo tiếng hét, café đổ lên người nóng kinh khủng nhưngphải cố gắng đứng dậy nhưng đau quá chân của tôi. Cùng lúc đó, từ phòngBoss chạy ra 3 người,

Thấy tôi té như vậy Boss là người chạy nhanh nhất đến đỡ tôi:

__Em không sao chứ?- Boss lo lắng nói và đỡ tôi dậy.

Nhưng thật sự tôi đứng dậy không được, té luôn vào người Boss.

__Em đau quá àh- Tôi gần như rót nước mắt nói. Vì mang giày cao gót mà té thì bong gân là may mắn rồi đấy.

Thấy tôi như thế Boss bế tôi vàothang máy xuống phòng đặc biệt mà tôi và Boss gặp nhau lần đầu tiêntrong đó (Các bạn xem lại chương 2 nha). Mà không để ý đến mọi người xung quanh đang rất là ngạc nhiên đặc biệt là hai anh chàng Vũ Lâm vàNgọc Thụ. Mỗi người một suy nghĩ:

“ Sao anh hai làm vậy làm mình thấy khó chịu thế nhỉ”- Vũ Lâm.

“ Ủa? Đó không phải là cô gái hôm bữa mình đụng phải sao? Sao lại ở đây nhỉ. Thật là có duyên thật”- Ngọc Thụ.

Căn phòng bí mật,

Sau khi đặt tôi lên ghế salon thì Boss đi tìm kiếm cái gì đó.... 2 phút sau quay lại chỗ tôi đang ngồi trên tay cầm một hộp thuốc:

__Em ngồi yên đừng động dậy gì nhá- Boss nhẹ nhàng nói.

Ngồi yên để Boss băng cái chân bong gân của tôi, thật là phải công nhận rằng ngay cả khi băng bó cho người khác cũng rất là đẹp trai(T/g: Chị thật là có phúc, Boss là lần đầu tiên băng bó cho người khác đấy .

__Xong rồi đó, em thử đứng dậy xem- Boss nói mà mắt cứ dán vào cái chân của tôi.

Tôi làm theo đúng dậy, nhưng mà nó vẫn còn đau làm tôi gần như muốn té thêm lần nữa và Boss kịp thời đỡ tôi lên.

__Đừng vội, đứng lên từ từ thôi- Boss nhẹ nhàng nói.(T/g: Kêu người khác đứng dậy xem sao mà bây giờ kêu từ từ bó tay luôn).

Tôi đã đi được nhưng vẫn chậm lằm nên Boss vẫn đỡ tôi. Lúc này tôi mới quan sát cái nơi này, quả thật là rất quen:

__Đây là...- Tôi nói.

__Phòng bí mật đó cô ngốc, không nhớ gì àh- Boss nói rồi cốc vào đầu tôi một cái.

__Àh..hã... cái nơi mà em và sếp gặp nhau lần đầu phải không- Tôi nhớ ra và nói.

Chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ....Cho đến khi tiếng chuông điện thoại của Boss vang lên....

20. Chương 20

Chương 20

__Alô, con nghe đây àh- Boss lễ phép nói. (T/g: Boss ở nhà ngoan ghê nhỉ hắc...hắc..).

__Con mau về đi, bố con đang tức tối ở nhà kìa, về nhà đi nếu không mẹ không biết hậu quả thế nào đâu.-Giọng một người phụ nữ vang lên trong điện thoại.

__Dạ, con sẽ về liền- Boss nói xong cúp máy.

_Nhà có chuyện nên tôi phải về, em lên phòng làm việc được chứ- Boss hỏi.

_Dạ được, anh bận thì đi trước đi em tự lên được mà- Tôi mỉm cười nói.

_Uk vậy thì ở trên đó có mấy cái tài liệu em sắp xếp lại rồi photo 20 bản để cho cuộc họp ngày mai- Boss dặn dò tôi.

_Dạ em biết rồi, anh cứ đi trước đi ăh- Tôi nói.

Sau khi Boss đi tôi cũng tự đi về văn phòng để làm việc nữa. Phải nói là dù băng lại rồi mà nó vẫn đau rất khó đi, đi được đến thang máy, tôi bất gặp được một cặp tình nhân hắc...hắc.. đó là Thiên Ngọc và Ngọc Lan đây mà, vừa thấy tôi như có tật giật mình, hai người đồng loạt đỏ cả mặt. Thấy vậy tôi cảm thấy thú vị đây hahaha, tôi khoanh tay đứng trước thang máy.

_A..hèm...ai kia thất lời hứa của bạn tưởng có chuyện gì quan trọng, thì ra đó là đi chơi với bạn trai – Tôi mở giọng trêu chọc.

_Àh...tao đâu có gì đâu- Ngọc Lan xấu hổ vừa nói vừa nhìn qua người đối diện cũng xấu hổ không kém.

_Nếu hai người không khai ra thì đừng hòng tôi cho bước qua thang máy- Tôi mở giọng dọa .

_Trần Trần đừng ăn hiếp Ngọc Lan nữa- Vũ Ngọc lên tiếng.

_Hả? Bênh nhau hả? Chắc..chắc...chuyện này cần phải khai ra rõ ràng nếu không tôi sẽ kêu Tiêu Hoàng hội đồng anh đẹp trai này đã cướp mất Ngọc Lan thì lúc đó Lan àh đừng có hối hận, đau long nha- Tôi hăm dọa lần 2.

_Thì...vô thang máy đã rồi nói sau- Ngọc Lan nói.

Hai người đó bước vào, còn tôi phải di chuyển từ từ làm hai người đó chú ý:

_Chân mày làm sao mà băng bó vậy- Ngọc Lan lo lắng nói.

_Àh bất cẩn làm bong gân thôi- Tôi nói.

_Có cần phải đi bệnh viện không nhìn sưng thế kia băng lại cũng không có tác dụng lắm đâu- Vũ Ngọc cũng quan tâm nói.

_Không sao đâu hai người đừng lo....Mà nè định đánh trống lảng hả? Nói đi hôm qua có chuyện gì và hai người là như thế nào?- Tôi nói.

_Àh... thì từ từ chứ chuyện đâu phải là có thể nói hết được đâu.- Ngọc Lan nói.

_Tui không cần biết đâu không kể tôi đi rêu rao cho coi.- Tôi dọa lần 3.

_Đừng mà...àh hay đợi hôm đi ca nhạc rồi tao sẽ kể ày nghe nha. Dù gì cũng chỉ 2 hôm nữa là đến rồi..Ok- Ngọc Lan đàm phán.

_Được rồi, đợi đến hôm đó mà không khai ra là tui cho hai người lên trang đầu tin nóng hổi đó- Tôi trêu ghẹo.

Nói đến thế hai người đó nhìn nhau, như nói chuyện bằng mắt, đúng là tình nhân có khác hiểu ý nhau ghê.Ting..ting... thang máy mở ra để hai người đó làm việc, vì phòng của phó TGĐ ở cùng một dãy với phòng Tài Vụ . Đang chuẩn bị lên đây trên thì:

_Đợi... đợi với- một giọng nói vang lên. Thì ra là Tần Vũ.

_Sao mà chạy ghê vậy- Tôi chọc.

_Haiz, phải đưa đi gấp cái xấp tài liệu này nè- Nói rồi Tần Vũ chỉ vào cái đồng tài liệu đang cầm.

_Vậy định đưa cho ai?- Tôi hỏi.

_Đưa cho ông anh của tôi chứ ai?- Tần Vũ nói.

_Không phải là bên Giải Trí và Truyền Thông chung một tổ hả?- Tôi hỏi.

_Thì đúng là cùng tổ nhưng mà lại không đủ phòng nên mới đưa lên tầng trên- Tần Vũ nói. Rồi vô tình nhìn xuống chân thấy chân tôi :

_Nè chân bà bị sao vậy Trân- Tần Vũ quan tâm nói.

_Không sao đâu, chỉ là bắt cần bong gân thôi mà. Cảm ơn quan tâm- Tôi mỉm cười nói.

_Trời khách sáo gì chứ, bạn bè mà nhưng tôi khuyên bà nên đi bệnh viện đi cái này sưng như thế bằng lại không có tác dụng đâu- Tần Vũ nói y chang Vũ Ngọc luôn.

_Hi không sao đâu tôi còn khỏe mà- Tôi nói.

Ting..ting... thang máy mở ra, cùng lúc đó có một người đã đứng ở đó rồi, thấy tôi và Tần Vũ thì rất là ngạc nhiên:

_Ừa hai người cũng đi chung hả- Tần Sở nói.

_Àh, em mang cái này lên cho anh thì gặp Trân trong thang máy nên đi chung thôi- Tần Vũ giải thích.

_Vậy àh. Anh còn định xuống đó tìm em nữa- Tần Sở nói.

_Thôi hai người nói chuyện nha, tôi đi lên trên làm việc đây- Nói rồi tôi chào hai người họ, bấm thang máy đi lên.

Sau khi tôi nhấn nút thang máy đi lên, đâu biết rằng hai anh em Tần Gia kia đang bàn tán về tôi chứ nếu không tôi đã đứng lại gần đó hóng chuyện rồi (T/g: Haiz, đúng là con gái là dân bà tám, lúc nào cũng tịch hóng chuyện người khác).

_Tần Vũ, cái cô kia bị sao thế, anh thấy cô ta bằng cái chân – Tần Sở nhàn nhạt quan tâm nói.

_Cái cô nào?- Tần Vũ giả ngu nói.

_Em đừng nói là em không biết hồi nãy em đi với ai nha- Tần Sở nhíu mày nói.

_Àh..ý anh là Trân Trân hả? Người ta cũng có tên tuổi đảng hoàng mà sao gọi là cái cô cho được- Tần Vũ dựa thế trêu chọc nói.

_Sao hôm nay em lảm lời thế hả?- Tần Sở bực mình nói.

_Ô? Em biết gì đâu? Quan tâm thì cứ nói đại quan tâm đi, sao còn màu mè hoa lá cành làm gì ệt vậy?- Tần Vũ vẫn không chịu buông tha nói.

_Thôi đi, ta thật sự hối hận khi nói chuyện với người đấy Tần Vũ àh- Tần Sở nói.

_Hahahahaha anh làm em buồn cười chết đi được. Trân Trân, cô ta bị té bong gân thôi.- Tần Vũ cười cười nói.

_Thôi, vào việc chính đi- Tần Sở lạnh giọng nói.

Thế là hai người vào phòng làm việc của Tần Sở bàn việc. Nói về Tiết Trân Trân nhà ta thì cô ấy đang bận vừa đánh văn bản vừa ăn cơm nắm.(Bật mí nhá: Trân Trân nhà ta thường thích giấu đồ ăn vặt trong túi xách tay lắm áh, toàn là những món ăn ngon không àh). Đang ăn ngon lành thì bị một người nào đó vào phòng quên gõ cửa:

_Anh hai- Tiếng Ngọc Thụ vang lên.

Quá bất ngờ có giọng nói vang lên làm tôi mắc nghẹn luôn cái bánh đang ăn... Thấy vậy Ngọc Thụ tiến gần xem có chuyện gì xảy ra với tôi:

_Cô không sao chứ?- Ngọc Thụ hỏi.

Tôi không thể nói chỉ biết chỉ vào cái bình nước gần đó thôi. Như hiểu ý, cậu ta chạy lại lấy nước cho tôi. Sau khi uống nước quả là thức ăn đã trôi xuống bụng rồi, tôi liền hỏi:

_Anh có chuyện gì không ạh. Tổng Giám Đốc hiện giờ không có ở đây- Tôi nói.

_Vậy hả? Tôi cứ tưởng anh ấy trở lại rồi chứ- Ngọc Thụ hệt hăng nói.

_Vậy anh có chuyện gì nói thì để lại lời nhắn tôi sẽ nhắn lại cho- Tôi nói. Căn bản là không nhớ ra người đứng đối diện là ai cả.

_Thôi khỏi tôi sẽ tự nói cũng được. Mà nè cô thật sự không biết tôi là ai chứ- Ngọc Thụ hỏi.

_Biết chứ? Anh là em trai của TGD, tên Ngọc Thụ mà- Tôi nói như là mình tinh thông truyền thiên hạ lắm áh.

_Trời, vậy là cô không nhớ tôi rồi haiz- Ngọc Thụ thất vọng nói.

_Thế cô còn nhớ người nào đựng cônggòai chợ hôm qua không- Ngọc Thụ hy vọng nói. Và cuối cùng hy vọng đó cũng được đền đáp, Tiết Trân Trân nhà ta cũng đã nhớ ra:

_Àh. Anh là người đựng phải tôi phải không?- Tôi nhớ ra- Thật xin lỗi, tính tôi hay quên lắm- Tôi hối lỗi nói.

_Không sao đâu, mà cô về có bị sao không?- Ngọc Thụ cười dịu dàng nói.

_Không có gì đâu, anh nhìn nè vẫn ăn uống bình thường- Tôi nói đáp lại.

_Nhìn tôi cũng biết rồi cô đang ăn mà- Cậu ta cười trộm nói.

_Hi- tôi cười xấu hổ nói.

_Nè, đứng yên- Ngọc Thụ nói, tuy không biết có chuyện gì nhưng tôi vẫn làm theo. Cậu ta lấy tay phủi trên mặt tôi ấy hạt cơm dính trên đó. Rồi mỉm cười nói:

_Chắc ăn giữ lắm mới để cơm dính trên mặt.

_Hi, thật xấu hổ quá để anh chê cười rồi- Tôi nói.

_Thôi không còn sớm nữa tôi phải đi làm việc đã. Nếu anh hai tôi về cô giúp tôi chuyển lời rằng tôi đến kiểm anh ấy có việc nha- Nói rồi Ngọc Thụ vẫy tay chào tôi đi ra.

Ngọc Thụ đi rồi, tôi vẫn tiếp tục làm việc của mình. Nhưng đến giờ ăn cơm, tôi làm sao mà đi ăn được với cái chân này chứ. Thật là buồn bực thật nhưng cũng đành lết chân đi xuống căngtin thôi chứ nếu không có tội với thân thể mình lắm chứ. Bình thường đi chỉ có 5 phút là xuống được thang máy nhưng bây giờ cả 20 phút mà còn chưa lết được xuống đó là đã thấy tôi khổ cỡ nào rồi. Bước xuống căngtin thì ôi không huhu, những món tôi thích ăn đều bị người ta lấy hết trơ rồi, ở căngtin này nổi tiếng mấy món ăn ngon này cơ mà. Tôi thì chỉ chung thủy ăn mấy món đó thôi. Định lùi thủi quay về thì:

_Nè, Trân Trân- Đó là giọng nói của Vũ Lâm vang lên.

_Là anh hả? Có gì không, hôm nay tôi không có hứng cãi nhau đâu- Tôi ỉu xiu nói.

_Hứ, định mời cô ăn cơm cà ri mà cô nói thế thì thôi- Vũ Lâm bực mình nói.

_Gi? Thật hả?- Tôi mắt sáng như đèn pha ô tô nói.

_Thật chứ sao? Tôi đâu thích nói dối- Vũ Lâm khinh khỉnh nói.

_Thôi mà, Anh là đại nhân đâu chấp nhất kẻ tiểu nhân đâu phải không?- Tôi nịnh nọt nói.(T/g: Đúng là có đồ ăn thì việc gì cũng làm được mà).

_Thôi được rồi, thấy cô thành tâm như thế tôi khoan hồng độ lượng tha cho cô. Đi theo tôi- Vũ Lâm nói.

_Nhưng mà- Tôi ái ngại nói.

_Nhưng gì?- Anh ta không hiểu nói. Tôi chỉ xuống chân tôi mà cười khổ.

_Àh, sorry không nhớ- Nói rồi Vũ Lâm dìu tôi đến cái bàn xa nhất căngtin để ngồi. Thật là thích làm người ta tức mới chịu mà.

Không biết sao chứ tôi thấy căngtin rất đông chen chúc nhau ngồi mà sao cái bàn này không ai dám bước tới cả. Ngay cả thức ăn trên bàn cũng không ai dám lấy trộm nữa. Gặp tôi lần đó đã xong rồi đấy.

_Nè, của cô đó- Nói rồi Vũ Lâm đẩy đến trước mặt tôi đĩa cơm cà ri đang còn nóng.

_Cảm ơn anh nha- Tôi cười híp mắt nói.

Tôi ăn rất từ tốn đó nha dù sao thì cũng có người ngồi bên nên giữ chút thể diện cho bản thân chứ.

_Lúc thường tôi thấy cô ăn như hổ đói mà soa hôm nay ăn uống nho nhã thế- Vũ Lâm châm chọc nói.

_Ờ thì...cũng phải giữ thể diện cho anh chứ. Ngồi ăn với anh mà ăn như điên thì mắt mặt anh còn gì- Tôi đành nói đại vậy.

_Thật sao- Vũ Lâm nghi ngờ nói.

_Đúng, tôi nghĩ cho anh vậy mà anh lại nghĩ xấu tôi thế hả?- Tôi giả giận nói.

_Thôi thôi Chị Trân Trân bớt giận- Nói rồi Vũ Lâm đưa cho tôi ly nước quả .

_Biết thế thì tốt- Tôi cầm lên uống rồi nói.

Đang nói chuyện vui vẻ thì đằng sau có một luồng sát khí đi đến....

21. Chương 21

Chương 21

Luồng sát khí đó đi đến bàn tôi và Vũ Lâm ngồi. Giọng nói mang theo sự ghen tuông giống như chồng mình đang đi ngoại tình bị bắt gặp vậy áh:

_Sao cô dám ngồi ăn với anh Vũ Lâm hả?- Nguyệt Gia hằn giọng nói.

_Nguyệt Gia, ý em là sao? Chẳng lẽ ngồi với anh bị lây bệnh hay sao mà không được ngồi- Không đợi tôi nói mà Vũ Lâm đã lên tiếng bực mình nói.

_Anh àh, sao anh lại nói thế,anh cũng biết là em ghen mà- Nguyệt Gia không nhéo nói, tôi ngồi bên còn nổi da gà nữa huống chi ai kia.

_Em ghen thì mắc mớ gì đến anh- Vũ Lâm lạnh giọng nói.

_Anh...- Nguyệt Gia ngượng quá bỏ đi mà không quên liếc tôi một cái nãy lửa. Làm tôi nuốt nước kiếng ực..ực..đấy chứ.

Cuối cùng thì giờ ăn cơm cũng đã hết:

_Để tôi đưa cô lên- Vũ Lâm nói.

_Không sao đâu, tôi tự đi được mà. Hồi nãy tôi cũng tự xuống mà hi- Tôi mỉm cười từ chối.

_Uk vậy thì cô tự đi cẩn thận nha- Vũ Lâm nói rồi đi khỏi phòng ăn.

Thật ra mà nói thì không phải tôi muốn từ chối long tốt của Vũ Lâm đâu nhưng nếu đi với cậu ta thì chắc không biết Nguyệt Gia sẽ giết tôi mất. Nghe nói, gia đình họ Nguyệt đó có thể lực lại nằm trong “ Tứ đại bang hội” mạnh nhất nữa. Tốt nhất không nên dính vào.(T/g: Lúc này, Trân Trân vẫn không biết Boss của chúng ta là người đứng đầu trong “ Tứ đại bang hội” và 3 người còn lại toàn là nhân vật cấp cao nha).

Quả thật là bị bong gân mà ham đấm nhiều như tôi thì chắc gãy chân luôn mất. Lết đến gần phòng, bắt gặp có người phía sau xô tôi. Oạch....đó chính là tiếng tôi ngã đấy. Đã thế tôi còn được lãnh thêm một đập nhưng vì lúc đó đau quá , lại té nằm úp không biết là ai làm nữa. Công nhận rằng tôi té tư thế rất đẹp mắt lắm đấy chứ y chang con thằn lằn. Thêm một phát nữa, tôi chỉ nghe được rằng:

_Cho mày chết, cái con nhỏ đáng ghét...đồ hồ ly tinh- Giọng nói đầy tức giận, đầy phẫn nộ như tôi là kẻ thù không đội trời chung vậy áh.

Tôi ngất luôn vừa cơn đau chân vừa bị té ngã lại cộng thêm bị đập thế có là siêu nhân mới chịu nổi.

Cùng lúc đó, tại Thiên Gia,

Boss vừa bước vào nhà thì đã nghe được một tiếng nói rất chi là giận hờn:

_Cũng biết vác mặt về nhà àh- Giọng người đàn ông trung niên vang lên.

_Bố àh, chủ nhật nào con cũng về mà- Boss không chịu thua cơ nói.

_Hừ, có con cũng như không àh? – Ông bố của Boss tức nói.

_Haiz, bố àh con còn phải tiếp quản cái cơ ngơi của bố để lại mà.- Boss nói.

_Vâng tôi biết là anh tiếp quản tốt nhưng mà anh nhìn lại đi đã gần 30t rồi mà còn không có bạn gái lấy gicó cháu bồng cho tôi và mẹ anh đây hả- Ông bố của Boss than thở.

_Đã thế tôi kêu anh quen Nguyệt Nhi thì không chịu. Giới thiệu con gái của Hắc Hoa Hội thì cũng không ưng.Rốt cuộc không biết anh có bị bệnh không nữa?- Ông bố tiếp tục ca than.

_Con chưa gặp bố gặp làm gì nhỉ? Với lại con tìm được đối tượng rồi- Boss nhõn nhõn nói.

_Hả? Là ai? – Ông bố sốt sắng nói.

_Bố cứ chờ đi. Con không làm bố thất vọng đâu- Boss mỉm cười nói.

_Vậy thì phải dẫn về đây ẹ xem mặt chứ?- Giọng nói của mẹ Boss đi từ trên lầu xuống.

_Được rồi, con sẽ giới thiệu cho bố mẹ biết cô ấy nhanh thôi- Boss cười xòa nói.

_Thôi con phải về lại công ty đây. – Boss nhìn đồng hồ rồi nói.

_Sao con mới về rồi đi nhanh vậy- Mẹ của Boss buồn nói.

_Mẹ àh, con còn cuộc họp tại côngty nữa. Chủ nhật con sẽ mang nàng dâu tương lai về ra mắt – Boss nói rồi tạm biệt đi trở về công ty.

Mà không biết rằng có chuyện đang xảy ra với Tiết Trân Trân đâu chứ.

Thiên Phong (T/g: Mình sẽ lấy tên của Boss luôn cho dễ) đến công ty vào phòng làm việc của mình mà không thấy Trân Trân đâu cứ tưởng cô đi đâu đó nên không đi tìm. Nào ngờ đâu, đến giờ tan sở mà vẫn không thấy Trân Trân đâu, mặc dù hay đi làm trễ nhưng không bao giờ nghỉ mà không xin phép hay tự tiện đi đâu trong giờ làm việc cả. Nghĩ đến đó, Thiên Phong lo lắng đi tìm Trân Trân. Trong lúc đó, tại căn phòng chứa đồ trên sân thượng, có một cô gái đang bị trói nằm dưới đất hôn mê chưa tỉnh lại:

_Xoạt....- tiếng nước dội vào đầu Trân Trân, làm cô mơ màng mở mắt.

_Đây là đâu đây- Thấy khung cảnh xung quanh lạ hoắc.- Sao tôi bị trói thế này- Tôi hoảng loạn khi thấy tay mình bị trói, chân bị bong gân cũng bị trói nốt luôn.

_Hừ, mày tỉnh lại rồi hả?- Giọng nói của một con nhỏ đánh đá vang lên.

_Cô là ai? Sao lại bắt tôi- Tôi mơ hồ nhìn cô gái đó hỏi.

Cô gái đó đeo một cái mặt nạ như sát thủ trong phim ấy, không thể đoán được là ai cả.

_Mày không cần biết tao là ai.Nhưng tao nói ày biết, mày đã đắc tội nhằm người không nên đắc tội- Cô ta nói cứ như phim kiếm hiệp ấy làm suýt nữa tôi cười phá lên rồi.

_Con nhỏ kia sao mày dám có khuôn mặt như thế với đại tỷ tao hả?- Một cô gái đeo mặt nạ khác nhào vô nói.Tổng cộng có đến 4 cô gái đeo mặt nạ đang vây quanh tôi.(T/g: CHị này cũng nói chuyện như phim kiếm hiệp ấy sao mà nói người khác được. haiz).

_Không cần nói nhiều với cô ta nữa. Tiểu thư của Bang chủ đã nhờ chúng ta giáo huấn con nhỏ này, chúng ta làm nhanh rút nhanh đi kẻo bị phát hiện là chết cả lũ- Cô gái đầu xỏ nói.

_Mộc Nha lấy cho tỷ cái roi trong túi ra đây- Cô gái đầu xỏ nói. Làm cho tôi cả kinh, ặc...ặc... không biết đụng chạm đến ai mà tôi phải bị đánh chứ.

_Mộc Liên làm việc đi- Cô gái đầu xỏ khoanh tay ra lệnh ột cô gái.

_Chát..chát...ai biểu mày dám đắc tội với tiểu thư nhà tao hả? Tao ày chết...- Giọng điên cuồng của Mộc Liên vang lên. Roi đó không biết làm bằng gì mà quất vào đầu vô cùng.Tôi không chịu được la thành tiếng:

_Ah...ah...

Tưởng chừng họ chỉ đánh thôi nhưng không ngờ rằng:

_Dừng lại đi Mộc Liên, Mộc Thanh lấy cho tỳ lọ muối ớt trong túi ra đây- Cô gái đó gần giọng.

_Dạ , đại tỳ- Cô gái tên Mộc Thanh nói xong liền lấy ra trong một cái túi màu đen một lọ muối ớt. Chẳng lẽ cô ta định chà lên vết thương này chứ, không thể được mấy vết thương này đã làm tôi đau rất lắm rồi. Ý thức nổi lên:

_Cứu tôi với, có ai ngoài đó không?- Tôi sợ quá đần la lớn.

_Vô ích thôi, nơi đây là sân thượng làm gì có ai phát hiện ra chứ? – Cô gái đầu xỏ cười khẩy nói- Mộc Thanh còn không mau làm đi, đứng đó làm gì hả?- CÔ gái đó lại quát.

Cô gái tên Mộc Thanh đó tiến lại gần tôi, lấy tay cầm một nắm muối ớt rắc lên những vết thương vừa đánh xong. Tôi dẫy dụa mà không được, càng dẫy vết thương ở chân càng đau:

_Ah..thả tôi ra... sao các người lại ác như thế chứ? Tôi đâu có làm gì các người đâu chứ...ah- Tôi đau đớn nói.

_Hừ, mày còn không làm gì hả?- Cô gái Mộc Liên đó liền tiến lên đẩy cô Mộc Thanh ra tát thêm cho tôi hai cái

_Chát...chat Mày còn nói hả? Dám đụng vào Tiểu Thư nhà tao. Nhìn cái bản mặt mày đã thấy ghét rồi- Nói xong cô ta định đánh tiếp nhưng:

_Thôi đi Mộc Liên đủ rồi. Định làm cho cô ta chết hả?- Cô gái đầu xỏ nói.

_Hừ may ày đấy. Đồ con hồ ly tnh- Mộc Liên gần giọng nói.

_Thôi đến giờ rồi, về thôi chúng ta còn việc phải làm nữa- Nói rồi mấy cô gái đó định bỏ đi. Nhưng Mộc Liên dường như không chịu buông tha cho tôi.

_Bụng..- Cô ta đá vào bụng tôi còn nói _ Tao nhốt mày ở đây xem ai cứu được mày cái đồ hồ ly tinh.

Tôi như sắp chết vậy áh, toàn thân đau rát, ngứa ngáy lại thêm cú đá vào bụng nữa tôi như không thở nổi nữa. Cơ thể tôi như bị ngàn con kiến bu lấy cắn vậy, giống như mọi thứ đau đớn nhất đang dầy vò tâm can của tôi vậy.

Trong lúc đó Thiên Phong đang sốt ruột tìm kiếm tôi, cũng may anh ta chạy nhanh đến phòng Tài Vụ tìm Ngọc Lan trước khi đến giờ tan ca.

_Cho hỏi ở đây cô nào tên là Dương Ngọc Lan- Thiên phong hỏi. Thấy có người gọi tên mình Ngọc Lan lên tiếng:

_Dạ là tôi đây- Thấy đây là Tổng Giám Đốc, Ngọc Lan có chút ngại ngần hỏi- TGD gặp tôi có gì không?

_Cô ra đây tôi có chuyện muốn hỏi-Nói rồi Thiên Phong bước ra, Ngọc Lan không hiểu gì nhưng cũng nghe theo. Làm trong phòng Tài Vụ ai ai cũng kính nể+ ghánh tỵ

Ngoài hành lang,

_Cô là bạn thân của Tiết Trân trân phải không?- Thiên Phong hỏi.

_Dạ phải. Có chuyện gì không vậy TGD- Ngọc Lan không hiểu nói.

_Trân Trân có gọi điện hay nói gì với cô không?- Thiên Phong tiếp tục hỏi.

_Dạ không, chỉ có lúc sang gặp mặt thôi. Mà có chuyện gì áh? Trân Trân có chuyện gì xảy ra sao?- Ngọc Lan lo lắng hỏi.

_Đúng, Trân Trân không thấy ở trong phòng làm việc, không biết đi đâu mà giờ không thấy nữa- Thiên Phong lo lắng ra mặt.

__Chắc có chuyện rồi, Trân Trân là người rất có nguyên tắc trong công việc không bao giờ đi đâu mà không để lại lời nhắn- Ngọc Lan nói.

__Vậy thì cô giúp tôi đi tìm Trân Trân nah- Thiên Phong nói.

__Được, đợi một chút tôi vào thu dọn đồ đạc- Nói rồi Ngọc Lan chạy vào thu dọn nhanh đồ dùng- Xong rồi đi thôi.

Đi ra thì gặp được Thiên Ngọc đang đi đến phòng Tài Vụ:

__Ủa? Anh hai, Ngọc Lan sao hai người lại đi cùng nhau- Thiên Ngọc ngạc nhiên hỏi.

__Em đang đi kiểm Trân Trân, cô ấy hình như xảy ra chuyện rồi- Ngọc Lan nói.

__Hả? Được rồi để anh đi kiểm cùng hai người- Thiên Ngọc nói.

Thế là cả ba người đi ra ngoài đại sảnh thì gặp ngay 4 cô gái đó, vừa thấy Thiên Phong và Thiên Ngọc, như có tật giật mình 4 người đó nhanh chân chạy đi nhưng vẫn không thể qua được con mắt của Thiên Phong được.

__Bốn người kia đứng lại- Thiên Phong lạnh giọng nói. Nghe được nhiều đó cả bốn người đều giật thót. Bốn người họ thì thầm:

__Làm sao đây đại tỷ- Mộc Thanh lo lắng nói.

__Bình tĩnh đã để ta giải quyết- Cô gái đầu xỏ nói.

Ba người Thiên Phong, Thiên Ngọc và Ngọc Lan đi đến gần họ:

__Các cô sao lại ở đây- Thiên Ngọc lên tiếng hỏi.

__Dạ, chúng tôi đến gặp Tiểu Thư- Cô gái đầu xỏ nói dối không biết chớp mắt.

__Vậy sao lại phải đi bốn người vậy. – Thiên Phong nghi ngờ hỏi.- Tôi nhớ không lầm thì bốn người là những chuyên gia đi đánh người thuê rất nổi tiếng của Nguyệt Gia Bang trong giới hắc đạo mà- Thiên Phong tiếp tục nói.

Nói đến đây, Bốn người đó lạnh run không ai dám hó hé gì cả:

__Các cô nói mau, đến đây làm gì?- Thiên Phong không kiên nhẫn quát làm những người đi xung quanh tò mò nhìn xem có chuyện gì.

__Các cô không nói thì hậu quả sẽ nặng hơn đấy- Thiên Phong dọa nói.

__Dạ, Tiểu thư sai tôi đi đánh cái cô gì tên Trân Trân- Mộc Thanh sợ quá nói.

__Ai kêu em nói vậy hả?- Cô gái đầu xỏ tức giận quát.

__Cái gì? Bây giờ cô ấy đang ở đâu? Nói mau- Thiên Phong túm cổ áo Mộc Thanh hỏi.

__Thiên Phong thiếu gia, không có chuyện đó đâu chúng tôi chỉ đi kiểm tiểu thư thôi- Mộc Liên nhanh miệng nói. Nhưng không ngờ, Thiên Phong tát một cái nói:

__Ai cho cô có quyền ở đây nói- Thiên Phong nói rồi quay lại hỏi Mộc Thanh- Nói, cô ấy đang ở đâu- Nắm cổ áo mà lay lay Mộc Thanh làm cô ta sợ đến không nói được gì.

Thấy vậy, Thiên Ngọc và Ngọc Lan đi đến:

__Anh hai, anh thả cô ta đi, anh làm vậy sao cô ta nói được- Thiên Ngọc khuyên.

__Đúng đó, TGD buông ra đi nếu không cô ta nói không được đâu- Ngọc Lan nói thêm.

Nói đến đó Thiên Phong mới thả tay ra:

__Cô mau nói đi tôi còn tha cho. Còn không thì hậu quả càng nặng đó- Thiên Phong gằn giọng nói.

__Dạ, cô ấy bị nhốt trên căn phòng chứa đồ trên sân thượng ah- Mộc Thanh giọng run run nói.

Nghe xong Thiên Phong chạy nhanh đi lên sân thượng, bằng cách chạy bộ. Thiên Ngọc và Ngọc Lan cũng chạy theo.

Tại sân thượng, phòng chứa đồ,

Rầm.. Tiếng đập cửa mở ra, tuy mệt nhưng Thiên Phong cũng đập cửa rất mạnh đó chứ. Vừa thấy Trần Trần ngất xỉu gần đó, Thiên Phong chạy đến, thấy tay chân của cô chỗ nào cũng rỉ máu, chỗ nào cũng bị sát muối. Làm cho Thiên Phong tim như vừa bị người ta mổ ra làm đôi, đau nhói hơn cả việc bị thương lần Trần Trần nhà tá cứu nữa. Chạy đến, nâng đầu Trần Trần lên:

_Trần Trần.. tỉnh lại đi- Thiên Phong đau đớn nói gần như nước mắt trào ra.

_Anh....em sợ...lắm- Mơ hồ nửa tỉnh nửa mê tôi kêu lên.

_Không sao đâu, anh ở đây rồi, không ai làm hại được em nữa cả- Thiên Phong ôm tôi vào lòng mà nước mắt trào ra.

_Em biết...anh sẽ tìm được em mà- Nói đến đó tôi ngất luôn.

_Trần..Trần- Thiên Phong la lên. Cùng lúc đó, Thiên Ngọc và Ngọc Lan vừa đến nơi thấy vậy chạy nhào đến:

_Trần Trần, mày sao vậy...? Gọi xe cấp cứu nhanh lên- Ngọc Lan la lên. Bây giờ, Thiên Phong mới sức nhớ:

_Ngọc nhanh gọi xe cấp cứu nhanh lên- Thiên Phong như hét lên.

_Dạ...- Nói rồi Thiên Ngọc móc điện thoại ra gọi.

Không đợi được xe cứu thương đến, Thiên Phong đã bế tôi chạy xuống chỗ đậu xe đưa tôi đi rồi.(T/g: Công nhận rằng đây là sức mạnh tình yêu thì phải, chứ nếu không làm sao mà chạy từ dưới lên sân thượng, rồi từ sân thượng chạy xuống chỗ đậu xe mà ôm thêm một người không mệt chứ).

22. Chương 22

Chương 22

Thật không ngờ rằng Thiên Phong đưa tôi đến bệnh viện lớn nhất nước lại là của gia tộc bên ngoài của Thiên Phong, viện trưởng của bệnh viện lại là Ông Ngoại của Thiên Phong nữa chứ. Đúng là gia đình tình anh mà. Vừa thấy Thiên Phong bế tôi chạy nhanh vào trong đại sảnh của Bệnh Viện thì có một ông lão chạy đến chỗ của Thiên Phong:

_Có chuyện gì mà cháu lại đến đây thế...Ủa cô gái này bị sao thế? Thương tích đầy mình vậy nè- Ông lão đó hỏi.

_Con sẽ nói sau? Ông ngoại mau cấp cứu cho cô ấy nhanh lên đi- Thiên Phong nóng ruột nói.

_Ồn được rồi, y tá đâu đưa giường bệnh đến đây- Ông lão nói.

Khi đưa cô y tá đem giường đến, Thiên Phong đặt tôi lên đó, thế là mấy cô y tá đưa tôi vào phòng cấp cứu. Đúng ngoài phòng cấp cứu mà Thiên Phong lo lắng, đứng ngoài không yên.

Cùng lúc đó, Thiên Ngọc, Ngọc Lan, Trần Tranh, Tiêu Hoàng, Trần Sở, Trần Vũ, Thiên Lâm, Ngọc Thụ đều đến.(T/g: Cả đoàn người đến luôn).

Thấy Thiên Phong ở ngoài phòng cấp cứu, Ngọc Lan chạy lại hỏi:

_TGD, Trần Trần sao rồi ạ- Ngọc Lan lo lắng hỏi.

_Tôi không biết nữa, ở trong đó lâu vậy mà chưa thấy ra – Thiên Phong bồn chồn nói.

Vừa lúc đó, cửa phòng cấp cứu đưa, 2 người một nam một nữ, một người là ông ngoại của Thiên Phong một người là cô gái xinh đẹp trợ thủ của Ông ngoại Thiên Phong(T/g: Hơi dài dòng nhưng mình muốn ọi người rõ thôi nhen). Cô gái này hình như thích Thiên Phong hay sao ấy mà cứ nhìn anh ấy cười đỏ mặt. Không ai để ý nên không thấy cái gương mặt đó.

_Ông ngoại, cô ấy sao rồi?- Vừa thấy cửa phòng cấp cứu mở Thiên Phong chạy đến lo lắng hỏi.

_Con từ từ đã, gấp làm gì vậy? Hay cô gái đó là bạn gái của con?- Ông lão true ghẹo Thiên Phong.

_Ông ngoại àh đừng hỏi cái này, ông trả lời con trước đã- Thiên Phong luống cuống nói.

_Hehehe cô gái đó không sao hết chỉ là ai ra tay hơi bị tàn ác thôi nên sẽ hôn mê đến sáng mai là tỉnh.- Ông lão nhú mày nói.

_Mà sao ở đây tề tựu nhiều người thế này, áh con có 3 đứa cháu cưng của ta nữa này- Ông lão ngạc nhiên hỏi.

_Àh hello chào ông nội- 3 người Thiên Ngọc, Vũ Lâm và Ngọc Thụ giơ tay chào ông lão đó.

Vừa lúc đó tôi vừa được đưa ra. Thế là mọi người ào tới chỗ tôi, giống như lâu ngày không gặp ấy. Tôi được đưa vào phòng thượng hạng chỉ dành cho dân vip ở thôi(T/g: Lần này thì phải trả tiền rục rịch luôn nhé). Thấy tôi mình mẩy bằng bố, mặt thì cũng bị mấy vết thương xanh xao, ốm yếu, ai mà không đau lòng mới lạ.

Trong phòng vip 505,

_Sao mà Trần Trần bị như vậy được- Tần Tranh khóc nói. Bên cạnh đó, Tiêu Hoàng ôm Tần Tranh vào lòng an ủi.

_Bình thường nó hiền lành, đâu có xúc phạm hay phật lòng ai đâu mà tại sao lại hại nó ra nông nỗi này chứ?- Ngọc Lan cũng thút thít nói, lại một lần nữa anh chàng Thiên Ngọc vỗ về Ngọc Lan.

_Nè, 4 người kia sao lại âu yếm nhau thế kia? Chẳng lẽ các người là...- Tần Vũ táy không khí trong phòng đang buồn nên khi thấy 2 cặp đôi này đang trêu mến với nhau, nảy ra ý chọc ghẹo để không khí bớt buồn tẻ đây mà.

Như có tật giật mình 4 người đó buông nhau ra, làm cả phòng ai cũng cười ồ lên hết, ngay cả Tần Sở tảng băng cũng cười tươi rồi :

_Em gái của anh àh, sao em quen Tiêu Hoàng mà không nói cho anh một tiếng chứ?- Tần Sở cười làm ai nhìn thấy cả trai lẫn gái chắc cũng phải ngất ngây. Ngay cả cô y tá mới vào cũng thế.

_Anh àh, em đâu có đâu, chỉ tại người ta theo đuổi em thôi àm- Tần Tranh đỏ mặt xấu hổ nói.

_Àh thì ra Tiêu Hoàng cậu dám làm vậy hả?- Tần Sở không để ý xung quanh mà chọc em gái mình.

_Hi hi, mình ..- Tiêu Hoàng cười nhẹ gỡ đầu.

_Nè, anh hai sao anh cười tươi thế hả? Làm cô y tá đứng ngoài kia thấy ngất ngây không bước vào được kia-Tần Tranh giải vây cho Tiêu Hoàng nói.

_Àh xin lỗi tôi vào tìm thuốc cho bệnh nhân- Cô y tá nhìn dễ thương đó đang ngại ngùng khi thấy Tần Tranh nói vậy. Còn Tần Sở thì thu lại nụ cười trở về tâm trạng lạnh băng đó. Nhưng người từ nãy đến giờ vận im lặng là Thiên Phong, anh ấy đang trút tâm ngồi cạnh giường bên cạnh tôi. Thấy cô y tá đến tìm thuốc thì Thiên Phong mới rời ra. Nhưng thật không ngờ, khi cô y tá đó tìm thuốc vào tôi lại có cảm giác đau đớn đó:

_Áh..tha cho tôi...đừng đến gần tôi...huhuhuhu- Tôi vô thức dẩy dụa cô y tá đó ra.

Thấy vậy Thiên Phong cầm lấy tay tôi mà nói:

_Đừng sợ mà ...có anh ở đây rồi-Thiên Phong cầm tay tôi nhẹ nhàng nói. Làm trong đó có 4 người không thích.(T/g: Đồ mọi người là ai áh? Hehehe).

_Cô ấy , chắc do sợ hãi quá nên khi tìm thuốc dù như bị kiến cắn vẫn có cảm giác đau đớn- Cái cô trợ thủ xinh đẹp đó đứng dựa ngoài cửa nói.

_Vậy sao?- Thiên Phong buồn bã nói. Nhưng đâu biết rằng trong tâm đã vạch sẵn kế hoạch trả thù những người đã hại tôi ra nông nỗi này chứ.

_Anh đừng có đau lòng quá. Rồi cô ấy cũng tỉnh đây thôi- Cô gái đó đến đặt tay lên vai Thiên Phong.

_Mẹ ơi...con muốn ăn bánh gạo,hamburger, gà rán, cơm cari....àh- Trong cơn mê tôi thấy mẹ tôi đang hỏi con muốn ăn gì mẹ sẽ nấu, nên tôi ek khai ra nhiều món như thế. Thực tại thì haiz, khi nghe tôi nói vậy mọi người trở mắt nhìn nhau, sau đó người cười đầu tiên khởi xướng là cái tên Tần Vũ chết bầm, sau đó tiếp đến là tên Tiêu Hoảng chết tiệt đó, sau đó lan rộng ra cả mọi người kể cả cô y tá và cái cô trợ thủ đó nữa. Riêng chỉ mình Thiên Phong mỉm cười nhẹ, rồi nói nhỏ như chỉ có một mình tôi nghe thấy:

_Em yên tâm đi, tỉnh dậy anh sẽ dẫn em đi nhé.- Rồi nhẹ nhàng xoa đầu tôi. Nhưng những hình ảnh đó không qua khỏi con mắt của 4 người kia.

Bốn người đó là Tần Sở, Tần Vũ, Vũ Lâm và Ngọc Thụ. Sau một hồi hàn huyên trong phòng tán phét nhưng mang danh nghĩa là đi thăm bệnh và đến kiểm tra cho bệnh nhân(Trừ: Thiên Phong ra nha). Cái cô y tá xinh xắn tên là Mộc Thanh Thanh, còn cô trợ lý xinh đẹp là Y Ngọc Bình. Hai cô gái này nhanh chóng trở thành bạn bè của mọi người. Biết sao 2 cô này rảnh mà ngồi tán phét không? Vì họ là con cháu của những ông cháu cha đó.

_Thôi mọi người bây giờ 8h trễ rồi, ai cũng chưa ăn gì hay cùng nhau đi ăn đi rồi về. Tôi sẽ ở lại trông Trần - Ngọc Lan nói với mọi người.

_Không được đâu, em cũng mệt rồi- Thiên Ngọc nói.

_Hay để tôi cho dù sao thì tôi cũng không có việc gì để làm cả.- Tần Tranh nói.

_Tất cả mọi người không cần ở lại đâu. Để tôi ở lại, đừng ai nói thêm gì nữa- Cuối cùng lời nói của Thiên Phong làm cho không ai tranh giành ở lại với tôi nữa.

_Vậy thì hay vậy đi, mọi người cùng nhau đi ăn, sau đó về tắm rửa rồi TGD đến đây chăm sóc cho Trần Trần dù sao thì TGD đã mệt cả ngày rồi mà còn ở lại, lỡ kiệt sức thì Trần Trần sẽ áy náy lắm đó. Còn sang mai thì ai rảnh sẽ đến thay cho TGD. Ý kiến của tôi như vậy được không?- Ngọc Lan nói. Bốn người mà ai cũng biết đó rất muốn lên tiếng nói ở lại nhưng không dám hó hé sợ mọi người phát hiện bí mật thầm kín hắc...hắc...

_Tán thành- mọi người ai cũng đồng ý.

_Nhưng mà...- Thiên Phong ngập ngừng nói.

_Đi đi, dù sao cô ấy cũng chưa tỉnh mà- Ngọc Bình nói.

Thiên Phong nghĩ một hồi rồi đồng ý đi với mọi người. Còn cái cô Ngọc Bình đó thì vừa đi vừa nghĩ: Thật không ngờ cháu của Viện Trưởng vừa đẹp trai vừa si tình, lại là chủ công ty lớn nhất nước nữa, hội đủ những yêu cầu về bạn trai lý tưởng của mình. Mình phải nắm bắt cơ hội mới được. Nói rồi cô ta phóng lên nói chuyện như muốn than thiết với Thiên Phong vậy chỉ còn thiếu cái màn ôm tay thôi là đủ bộ, ai nhìn thấy cũng biết rồi đấy chứ, hừ.(T/g: Nếu Trần Trần ở đây thì haiz, sẽ có chuyện vui để xem rồi đó.). Trong lúc những người đó đi ăn, tại phòng 505 có 6 người lén lút, thật thò thập thụt bước vào trong. Họ đến gần tôi:

_Chắc...chắc...bị thương thế này sao mà biết cô gái này đẹp hay xấu đây- Giọng một bà lão vang lên.

_Bà này kì cục, dù sao thì thằng Thiên Phong nó chọn thì chắc không xấu đâu. Phải tin con mắt nhìn của nó chứ?- Giọng Ông lão vang lên.

_Đúng đó mẹ àh. Con tin thằng Thiên Phong nó chọn thì không sai đâu- Giọng một người phụ nữ trung niên vang lên.

_Haiz, cũng mong là vậy. Nhìn cô gái này cũng hiền lành nhưng mà hơi bị ngốc đấy- giọng một người đàn ông trung niên vang lên.

_Còn ta thì nhìn cô gái này quen lắm đó. Đúng không ông?- Một bà lão khác nói.

_Đúng đó, gặp ở đâu rồi...Àh có phải cái cô gái lần trước cứu tôi và bà không nhỉ?- Ông lão khác nói.

_Đúng rồi, là cô bé này nè. Chúng ta còn chưa kịp báo đáp nữa- Bà lão áy náy nói.

_Hả? Cái cô gái mà ông bà xui / bố mẹ nói đây àh?- người đó đồng thanh nói.

_Đúng vậy- hai ông bà lão tôi cứu nói.

_Đúng là trùng hợp- Họ lại đồng thanh tập hai.

Đúng lúc đó, tôi tự nhiên lên cơn sốt:

_Ừ...ừ....- tôi muốn la lên nhưng không nổi chỉ rên được thôi. Thấy vậy, cái vị viện trưởng kia đặt tay lên trán tôi.

_Cô gái đó bị sao vậy?- người phụ nữ trung niên nói.

_Không sao đâu? Chỉ là do vết thương hành sốt thôi. Chắc phải tìm một mũi thuốc hạ sốt quá- Ông viện trưởng nói.

_Ừk...Chúng ta cũng xem mặt xong rồi, hay để cô bé ngủ đi- bà nội của 4 anh em họ Thiên nói.

_Ừk, để tôi gọi y tá tìm thuốc cho cô bé này đã- Ông viện trưởng nói.

Thế là lần lượt 6 người đó lén lút đi ra. Haiz, khi mà ông viện trưởng đó nhờ y tá đến tìm thuốc cho tôi thì cô y tá đó đúng là đồ vô tâm, tôi bị sốt như thế không nhanh tìm mà còn đứng tan phét với những cô gái trực ban:

_Nè, cô hồi nãy thấy không cái cô trợ lý Ngọc Bình với con nhỏ mới vô Thanh Thanh đó lại đi chung với mấy anh chàng đẹp trai không?- Y tá A nói.

_Ừk, đúng là sướng thật vừa là công chúa cha vừa xinh đẹp. Còn được gặp toàn những công tử nhà giàu học vấn cao không – Y tá B hâm mộ nói.

_Trời ơi, may nghĩ sao vậy, 2 con nhỏ đó mà đẹp hả? Nó xấu hơn tao mà- Y tá A tự kiêu nói.

_Thôi đi chị hai may làm tao muốn mưa rồi nè. May đợi kiếp sau mới được đẹp như người ta đó- Y tá C chen vào.

_Hứ..tại... 2 con nhỏ đó được chăm sóc c

sắc đẹp chứ bộ. – Y tá A ghen hòng chỉ còn cách viện cớ nói.

Tại lúc đó, nhà hàng “ Tân Phát”,

Khi những người đó bước vào, ai ai cũng phải quay lại nhìn. Dù so họ cũng toàn là những người đẹp trai, đẹp gái mà lì. Ngồi vào bàn, gọi món xong, họ lải tán phét. (T/g: Sao mà những người này thích tán phét thế).

_Mai là buổi đại nhạc hội để giới thiệu khu vui chơi giả trí mới “ Thiên Sinh” nên mọi người nhớ đến tham dự nhé. Àh, Lan tao đưa ày hai tấm vé nè. May một tấm, con Trân một tấm- nói đến đây như biết mình đã nói sai. Tiêu Hoàng tự đập vào mồm mình một cái. Làm cho không khí trở nên căng thẳng. Đặc biệt là Thiên Phong trở nên càng ngày càng lạnh hơn.

_Àh..uhm tao sẽ đưa. Mà nè, Tiêu Hoàng may hình như đang quen với Tần Tranh tiểu thơ hả?- Ngọc Lan kiếm chuyện để làm dịu không khí.

_Hả? Sao lại nói thế...thật sự thì..- Tiêu Hoàng gãi đầu nói.

_Đúng vậy ạh. Tụi mình đang quen nhau- Tần Tranh khai ra, giải vây cho Tiêu Hoàng.

_Ồh, bắt đầu từ khi nào thế?- Ngọc Lan lại nói.

_Từ khi anh ấy đã cứu em khỏi mấy cô làm trong công ty. Họ ghét em vì em biết Tiêu Hoàng, lại là con gái của Tần Gia nổi tiếng nữa...- Tần Tranh kể.

_Thì ra là vậy?- Ngọc Lan và những người khác đồng thanh. Duy chỉ có Thiên Phong là chẳng nói gì vì việc anh đang quan tâm nhất là tôi mà hehehehe.

_Còn may Ngọc Lan, tao thấy mà và Thiên Ngọc âu yếm nhau cơ mà.Chẳng lẽ....- Tiêu Hoàng không chịu thua để một mình chuyện mình bị khui ra.

_Tao...thì có sao đâu...lâu ngày sinh tình đấy..được không- Ngọc Lan nói.

_Áh àh ah thì ra là vậy- Tiêu Hoàng nói. Làm mọi người ai cũng cười rộ lên.

_Nè, anh Thiên Phong sao thấy anh không nói gì vậy?- Ngọc Bình nói rồi đặt lên tay của Thiên Phong, tay còn lại đặt lên vai cậu Thiên Phong. Miêu tả vậy các bạn tưởng tượng được chứ?

_Áh, tôi không sao- Thiên Phong lãnh đạm nói và gạt tay Ngọc Bình ra.

_Anh cũng vậy đó, anh Tần Sở- Cái cô Thanh Thanh đó cũng làm y chang.

_Cô àh, đừng đụng tay vào người tôi, tôi không thích đâu- Tần Sở nhũn mày không thích nói rồi cũng gạt tay ra.

_Thôi nào, sao lại ảm đạm vậy. Hay bữa nào đó chúng ta tổ chức đi chơi đi- Tần Vũ làm không khí bớt căng thẳng.

Thế là mọi người bàn với nhau về vụ đi chơi. Nhưng trước hết là rủ nhau đi xem đại hội của Phi Luân Hải ngày mai. Bỗng nhiên, Thiên Phong sờ vào túi thấy hình như quên gì đó:

_Xin lỗi mọi người, tôi phải quay về Bệnh Viện lấy chút đồ để quên- Thiên Phong nói rồi bỏ đi.

Làm cho cái cô Ngọc Bình kai cụt hứng định đi theo nhưng bị Ngọc Lan cản lại không cho đi.

Nói về tôi, sau khi bị cái cô y tá lãng quên tìm thuốc, thì tôi tự nhiên đầu mệt lả không chút sức lực, toàn thân không cử động được. Cũng may, Thiên Phong chạy lại phòng tôi lấy điện thoại để quên. Chứ nếu không tôi phải vào phòng cấp cứu lần hai quá. Khi vào phòng, sau khi lấy điện thoại, anh ấy ngồi xuống nhìn tôi, lấy tay chạm lên trán tôi, phát hiện tôi nóng kinh khủng:

_Y tá đâu?- Thiên Phong hét lên. Thế là đang tán phét cái cô y tá A nghe được từ phòng tôi phát ra mới sợ nhớ là quên tìm thuốc cho tôi. Cô ta cầm ngay cái khay thuốc đó chạy nhanh vào phòng.

Vừa thấy cô ta Thiên Phong nói:

_Sao cô ấy lại sốt như thế này hả? Lúc này đi cô ấy còn bình thường mà. Có phải các người không để ý đến không?- Thiên Phong quát cái cô y tá đó.

_Dạ xin lỗi. Tôi quên tìm thuốc cho cô ấy- Cô Y tá đó hối hận nói.

_Còn không mau tìm- Thiên Phong trừng mắt với cô ta.

_Dạ- Nói rồi cô ta bắt đầu tìm cho tôi trong sự run sợ cầm cập. Vì đâu có ngờ Thiên Phong lại trở lại ngay lúc này, còn định tán xong mới tìm cho tôi nữa chứ. Đúng là đồ vô tâm mà. Vừa tìm xong:

_Tôi nói cho cô biết nếu cô ấy mà có chuyện gì thì cô đừng hòng sống được bình thường- Thiên Phong nắm áo cô y tá đó lên nói. Làm cô ta sợ run cầm cập chỉ dám gặt đầu. Thiên Phong hạ giận mới thả tay ra, vừa thả ra cô ta chạy chối chết ra ngoài. Định tâm lại, Thiên Phong lại ngồi gần tôi nói:

_Thật là anh không nên để em lại một mình, làm em phải chịu bao nhiêu uất ức, tủi thân- Thiên Phong cầm tay tôi gần như khóc ra thành tiếng vậy.

_Anh sẽ không làm cho em phải chịu sự uất ức đó đâu. Anh sẽ làm cho ai làm em thành như thế này phải chịu gấp đôi những tổn thương em gánh chịu- Thiên Phong nói ra những lời đó rất lạnh và đáng sợ.

Anh ấy cầm cái điện thoại, rồi bấm số của ai đó:

_Alô, Thiên Văn hả? Anh, Vũ Phong đây. Anh muốn nhờ em một chuyện.- Thiên Phong nói.

23. Chương 23

Chương 23

_Có chuyện gì vậy đại ca- Thiên Văn hỏi.

_Anh muốn nhờ em tìm 4 đứa biệt danh “Sát thủ đánh thuê”, giải quyết theo 36 cách tra tấn nổi tiếng của thế giới ngầm. Em làm được chứ?- Thiên Phong nói. (T/g: Có phải đã man quá không vậy?).

_Dạ được nhưng mà có phải quá tàn nhẫn không? – Thiên Văn hỏi.

_Tàn nhẫn sao? Hừ, bọn chúng làm người khác đau khổ thì không gọi là tàn nhẫn sao? Và một việc nữa. Tìm kiếm những hành vi vi phạm luật lệ thế giới ngầm của bên Bang Nguyệt Gia Hội cho anh. – Thiên Phong nói.

_Dạ. Nhưng không phải là anh bảo sẽ mất nhấm nhấm mở việc của họ sao mà bây giờ- Thiên Văn thắc mắc nói.

_Em từ khi nào lại hay hỏi, thắc mắc vậy- Thiên Phong lạnh lùng nói.

_Dạ, em...xin lỗi- Thiên Văn nhỏ giọng nói.

_Khi nào em tìm kiếm ra anh sẽ nói. Thôi, em đi quản lý công việc vũ trường của mình đi. – Thiên Phong dịu giọng nói.

_Dạ- Đầu dây bên kia nói xong thì cúp máy. Haiz. Thiên Phong xoa đầu tôi nói:

_Anh cũng không muốn phải làm điều ác đâu nhưng vì bọn chúng đã làm em ra nông nổi thì anh sẽ không tha thứ- Thiên Phong nói những lời làm ai đứng đó cũng phải run sợ.

Tại quán “ Tân Phát”,

_Haiz, mọi người nghĩ xem ai lại muốn hại Trần Trần vậy?- Tần Vũ khơi chuyện nói.

_Không biết nữa, chỉ biết khi TGD đến tìm tôi thì mới biết Trần không có ở văn phòng làm việc- Ngọc Lan suy nghĩ nói.

_Hình như có liên quan gì đó đến “ Sát thủ đánh thuê” thì phải?- Thiên Ngọc dăm chiêu nói.

_Thật sao? Nghe nói họ có bốn người mà toàn là con gái nhưng đánh người ghê lắm. Vậy là cái cô Trần Trần bị vậy là còn nhẹ rồi đấy- Thanh Thanh ngạc nhiên nói.

_“Sát thủ đánh thuê” sao? Không thể nào Trần Trần là người không bao giờ thích hay giao lưu gì đến XHĐ đâu. Căm ghét là đằng khác đấy- Tiêu Hoằng thêm vào. Làm cho 5 người kia đang uống nước xém nữa sắc luôn.(Bao gồm Tần Tranh nha vì cô ấy dù sao cũng biết gia đình mình cũng nằm trong “ Tứ Đại Bang Hội” đứng đầu mà. Nhưng cô không tham gia vào đó, cô rất là yếu đuối+ yếu tim giống tác giả nè hehehe).

_Đúng thế.- Ngọc Lan nói. Làm 4 chàng trai không an tâm.

_Nếu vậy sao cô ấy lại bị “ Sát thủ đánh thuê” đến tìm- Ngọc Bình thắc mắc.

_Điều này thì chắc phải hỏi cô ấy rồi- Thanh Thanh nói. Bốn chàng trai đó đó mỗi người một suy nghĩ nhưng tất cả đều chung một ý định đó là giải quyết “ Sát thủ đánh thuê” trả thù cho Trần Trần nhà chúng ta. Không cùng mà gặp bốn người đó việc có ra ngoài hoặc đi vệ sinh để kêu người truy tìm. Làm cho những người còn ở lại ngơ ngác con gà tây.

Sau khi những người đó trở lại thì thức ăn đã có trên bàn:

_Sao TGD vẫn chưa thấy quay lại vậy? Hay anh gọi cho TGD đi- Ngọc Lan nói với Thiên Ngọc.

_Ừ để anh gọi- Thiên Ngọc nói rồi móc điện thoại ra gọi.

_Alô, anh nghe đây- Thiên Phong nói.

_Anh à. Sao còn chưa quay lại, mọi người đang chờ anh đây này- Thiên Ngọc nói.

_Thôi mọi người ăn đi. Trần Trần lên cơn sốt nên anh sẽ ở lại- Thiên Phong nói.

_Vậy sao? Thế thì tý nữa em mang đồ ăn qua bệnh viện cho anh- Thiên Ngọc nói.

_Ừ thể cũng được- Thiên Phong trả lời. Rồi sau đó cúp máy.

_Có chuyện gì vậy anh ba?- Vũ Lâm và Ngọc Thụ đồng thanh nói.

_Àh. Trân Trân bị lên cơn sốt đó mà- Thiên Ngọc thản nhiên nói. Phải nói rằng trong gia đình 4 anh em này thì Thiên Vũ Ngọc là người hồn nhiên nhất đấy vì anh ta chẳng bao giờ để ý gì cả. haix chắc khổ cho Ngọc Lan sau này đây.

_Cái gì?- 7 người đồng thanh nói.

_Chuyện đó cũng bình thường thôi. Đa phần bị thương thì vết thương sẽ lành người bệnh lên cơn sốt- Ngọc Bình thản nhiên nói.

_Chuyện đó sao được chứ? Bình thường Trân Trân ít bị bệnh nhưng khi bệnh thì rất lâu mới khỏi- Ngọc Lan lo lắng nói.

_Thôi, ăn nhanh đi rồi quay lại bệnh viện xem sao?- Tiêu Hoàng lo lắng không kém nói.

Ai cũng tán thành cả. Theo tôi nghĩ chắc họ dọn đồ đạc đến ở phòng tôi luôn quá vì họ mang cả đồ ăn khuya đến phòng bệnh của tôi cơ mà. Họ đến phòng tôi ngồi ỳ ra đó. Chỉ có mấy người là không ăn thôi điển hình là 5 anh chàng mà ai ai cũng biết đó.

_Anh Phong àh, anh ăn chút gì đi hồi này anh đã ăn gì đâu?- Ngọc Bình nhỏ nhẹ nói.

_Cảm ơn tôi không muốn- Thiên Phong đẩy thức ăn cô Ngọc Bình đưa đến.

_Hay anh hai ăn gì đi. Chứ không ăn làm sao có sức chờ được Trân Trân tỉnh dậy- Thiên Ngọc nói.

Thấy cũng có lý, Thiên Phong đành ăn vài miếng, chứ thực lòng khi thấy Tôi như thế anh ấy không thể nín nổi. Không ngờ rằng, tôi tỉnh sớm hơn dự định, tưởng sáng mới tỉnh ài ngờ 11h đêm đã tỉnh rồi, nhưng thật ra tỉnh dậy vì ngửi được mùi thức ăn thôi hắc..hắc..

_Ừ...đây là.. đầu...sao mà trần nhà “trắng gì mà sáng thế”- Vừa dậy thấy cái bóng đèn sáng trưng trưng + cái trần nhà cũng màu trắng nốt nên heheheh. Vừa nghe được câu đó, xem nữa ai đang ăn cũng mắc nghẹn. Riêng Thiên Phong nghe vậy liền nhào đến:

_Em tỉnh rồi hả? Có khát nước không?- Thiên Phong ân cần nói làm trong lòng tôi có cảm giác rất ấm áp. Còn 4 người kia hả? Ai biểu không chạy đến kịp mà còn đứng đó mặt ủ mày chau. Tôi chỉ gật nhẹ, Thiên Phong rót cho tôi cốc nước thì khi thấy mặt hai người lạ mặt là Thanh Thanh và Ngọc Bình, tôi sợ đến cả lên:

_Áh..đừng đánh tôi mà huhuhu- Tôi la lên dậy dựa vào ly nước đang uống đỡ đổ xuống giường tôi đang nằm.

_Đừng sợ mà...họ chỉ là y tá thôi...- thiên phong ôm tôi vỗ về nói.

_Thật không?- Tôi không chắc chắn hỏi.

_Phải. Thấy mọi người ở đây ai cũng làm chứng mà đúng không?- Thiên Phong dịu dàng nói. Làm nhiều người phải tức ọc máu đấy nhé.

_ột...ột..ột- bụng tôi tự nhiên phát tiếng kêu lên. Làm ọi người đang làm việc gì cũng ngừng trong giây lát rồi la lên cười. Cũng may đây là phòng đặc biệt nhất của bệnh viện nằm khá xa với những phòng khác nên không ai nghe thấy cả.

_Hahaha em đói sao. Muốn ăn gì không?- Thiên phong cười nói.

_Em muốn ăn ngỗng quay, gà rán, há cảo....- Tôi kê khai một loạt luôn làm ai cũng bật cười tập hai. Tôi tức ói máu thật áh hứ..

_Không được đâu. Mới khỏe chỉ được ăn cháo trắng thôi- Ngọc Bình nín cười nói.

_Hả? – tôi xì mặt một đồng nói. Làm ai đứng gần đó thật sự là sẽ cười tập ba cho coi. Hứ, tôi đâu có hèn như vậy. Nhưng có ột điều rằng ai cũng biết, Tôi tỉnh dậy thì Thiên Phong đã thoải mái hơn trước và không khí cũng dịu hơn trước hơn. Quả là tôi có sức mạnh thuyết phục thật.(T/g: Cái này là bệnh tự kỷ nè).

Thấy tôi khỏe lại ai cũng mừng, họ ra về lần lượt , đáng lẽ Ngọc Lan đòi ở lại nhưng lại bị Thiên Ngọc kéo về. Haiz, đúng là những người đang yêu có khác:

_Anh hai, anh ba có về luôn không?- Tần Tranh hỏi.

_Ừm, em ra xe trước đi. Đợi anh hai/ anh ba tý xíu- Tần Sở và Tần Vũ đồng thanh nói.

_Hay để tôi đưa Tranh Tranh về trước cho- Tiêu Hoằng háng háng nói.

_Để cậu đưa Tranh Tranh nhà tôi về hả? Nguy hiểm lắm. Lỡ cậu làm gì em tôi thì sao?- Tần Vũ khua tay nói.

_Anh àh...- Tần Tranh đỏ mặt xấu hổ nói.

_Nè, cậu nghĩ tôi tệ vậy sao?- Tiêu Hoằng hờn dỗi nói.

_Cái này chưa biết áh- Tần Vũ chọc ghẹo.

_Cậu.../ Anh thật là...- Tần Tranh và Tiêu Hoằng đồng thanh nói. Làm tôi cũng đã đoán được phần nào rồi.

_Đừng chọc Tiêu Hoằng nữa. Tôi đảm bảo Tiêu Hoằng là chính nhân quân tử đó- Nói rồi lấy tay vỗ vào ngực. Nhưng mà

_Khụ..khụ- Tôi ho luôn.(T/g: Đúng là yếu mà cứ đòi ra gió mà chắc...chắc).

_Có sao không?- mọi người đồng thanh nói.

_Không...không sao- Tôi cười nói.

_Đã biết đang bệnh mà cứ thích làm chuyện ngốc nghếch vậy hả?- Tần Sở tức giận nói. Rồi bỏ ra ngoài, làm mọi người ai cũng thấy lạ. Còn tôi thì ngây ngốc không biết mình làm gì mà để Tần Sở giận cả.

Thật ra Tần Sở ra ngoài đấm vào cái tường nghĩ : Mình không thể đứng bên cạnh, bảo vệ cô ấy lúc này, mỗi lần thấy cô ấy như vậy thì mình đau lòng là sao. Thấy cô ấy bên cạnh người khác mình lại bức tức là sao.? Chẳng lẽ...

_Thôi Tiêu Hoằng cậu chở Tần Tranh về dùm tôi? Để tôi đi kiếm anh hai. Mà nhớ đưa em gái tôi về nhà.- Tần Vũ nói rồi bỏ ra ngoài. Thế là 4 người rời đi. Chỉ còn tôi và 3 anh em họ Thiên thôi. Còn 2 cô kia hả? Bị gọi đi làm việc khác rồi. Tự nhiên không khí im lặng hẳn đi.

_Àh...mọi người về nghỉ ngơi đi. Hôm nay đã làm phiền lắm rồi. Tôi có thể ở lại một mình được mà- Tôi mỉm cười nói.

_Vậy được không?- Ngọc Thụ hỏi.

_Không sao đâu mà- Tôi nói.

_Ai nói sẽ ở đây chăm sóc cô chứ?- Vũ Lâm nói.

_Ừ thì...tôi chỉ nói thế . Không phải thì thôi?- Tôi liếc Vũ Lâm nói.

_Vậy 2 anh em tôi về trước nhé. Anh hai về sau nha. Tạm biệt Trân Trân- Ngọc Thụ nói rồi kéo Vũ Lâm đi không để anh ta nói thêm lời nào nữa.

Thế là mọi người đi khỏi chỉ còn mình tôi và Thiên Phong, thật không biết nói gì hơn.

_Em có muốn ăn cháo không? Anh sẽ đi mua- Thiên Phong mở lời .

_Àh..dạ thôi- Tôi ngại nói.

_ột...ột...- Tiếng đói bụng một lần nữa vang lên. Đúng là muốn tìm cái lỗ chui vào mà. Mất mặt ghê, người ta đang nín cười kia kìa.

_Hi...để anh đi mua cho- Thiên Phong nói rồi ra cửa đi mua cho tôi. Nhưng bây giờ đã 1h sang rồi không biết còn chỗ nào có không?

15 phút sau, Thiên Phong quay lại thấy tôi đang với cốc nước uống.

_Để anh làm cho- Thiên Phong chạy tới lấy cốc nước đưa cho tôi.

_Cảm ơn anh- Tôi lú lú nói.

Thiên Phong chỉ mỉm cười rồi lấyđưa ra cái hộp đựng cháo trắng đang còn nóng. Không thấy có ý định gila Thiên Phong đưa cháo cho tôi ăn cả:

_Anh...- Tôi chỉ nói đến thế thôi thì:

_Để tôi dứt cho em ăn – Thiên Phong nói. Sao mà lời nói của anh ấy lúc nào cũng làm cho người khác không thể cãi lại được nhỉ.

Kéo ghế ngồi sát vào thành giường,anh ấy bắt đầu thổi từng luồng rồi đưa đến gần miệng tôi, sao mà ngọtngọt thế nhỉ. Cứ như thế mặt tôi gần giống như là ông mặt trời rồi. Ăn xongrồi mà thấy Thiên Phong không có vẻ giống như muốn về.

_Anh cũng mệt rồi hay về nghỉ ngơi đi- Tôi nói.

_Bộ không muốn anh ở đây hả?- Thiên Phong nheo mắt nói.

_Không phải...không phải ý đó đâu. Chỉ là sợ anh mệt thôi- Tôi giả thích và lắc đầu lia lịa.

_Nói vậy thôi. Chứ phải về nhà tắm rửa nghỉ ngơi để mai đi làm chứ- Thiên phong cười cười nói.

_Vậy anh về đi- Tôi hất hăng nói.

_Uk- Thiên Phong nói rồi đi ra ngoài.

24. Chương 24

Chương 24

Không biết tại sao khi Thiên Phong ra ngoài làm tôi thấy tức tức trong lòng ấy. Nói ngoài miệng kêu anh ấy về đi chứ thật ra trong lòng muốn anh ấy ở lại với tôi lắm chứ bộ. Thật ra Thiên Phong chỉ chọc Trần Trần thôi, vì anh cần phải gọi điện thoại cho cuộc hẹn với đối tác đáng lẽ hôm nay anh phải gặp nhưng vì chuyện của Trần Trần mà anh đã lỡ hẹn với người ta.

_Alô, tôi là Thiên Vũ Phong, TGD của công ty Thiên Gia, xin hỏi có giám đốc Bạch ở đó không vậy?- Thiên Phong lịch sự hỏi.

_Anh muốn gặp tiểu thư Bạch Ngọc ạch- cô giúp việc đó hỏi.

_Vâng- Thiên Phong nói.

_Vậy xin đợi một lát- Giọng cô giúp việc lịch sự đáp lại.

_Xin lỗi, đã để anh đợi lâu nhưng tiểu thư của tôi không muốn gặp mặt anh- Cô giúp việc đó nói.

_Tôi biết rồi nhưng nhờ cô gửi lờivới Giám Đốc Bạch là tôi muốn giải thích chuyện hôm nay đã lỡ thất hẹn.Nếu Giám Đốc Bạch là người rộng lượng ngày mai gặp tại quán café “ Thiên Đường” lúc 9h. Cảm ơn cô- Thiên Phong lễ độ nói.

_Vâng- Nói rồi cả hai cúp máy.

Tại biệt thự Bạch Gia,

_Thưa tiểu thư TGD bên Thiên Gia đã nói vậy đó ạch- Cô giúp việc lễ phép nói.

_Tôi biết rồi. Cô ra ngoài đi- Bạch Ngọc lạnh nhạt nói.

_Hừ, cho ta leo cây mà còn muốn gặp lại sao? Được lắm để ngày mai tôi cho anh biết tay- Nghĩ vậy Bạch Ngọcnở một nụ cười nham hiểm.

Bệnh viện,phòng 505,

Thấy có người mở cửa phòng tôi, tôi giả vờ nằm xuống ngủ. Người mở cửa vào đó chính là Thiên Phong của chúng ta. Đã từng biết tướng ngủ xấu của Tiết Trân Trân nên anh không cần nghi ngờ gì khi thấy cô ấy đang ngủ ngay ngắn như thế chắc chắn là đang giả ngủ rồi. Mỉm cười nhặt bước tới gần giường:

__Haiz, người ta ngủ rồi kia. Biết vậy quay lại làm chi ta- Thiên Phong nói giọng rất chi là buồn cười. Giả vờ đi ra ngoài thì:

__Nè- Trân Trân bật dậy nói.

__Ừa, không phải đã ngủ rồi àh- Thiên Phong giả vờ nói.

__Đâu có đâu, đáng lẽ ngủ rồi. Nhưng tại ai kia ồn quá mới thức dậy đấy- Trân Trân cũng giả vờ không kém.

__Thật sao? Vậy thì anh về để không làm phiền giấc ngủ đẹp của công chúa nữa- Thiên Phong cuối chào định bước ra

__Nè, đã đánh thức rồi thì ở lại đi. Em cũng sợ ma lắm – Trân Trân nói càng ngày càng nhỏ nhưng mà ai kia vẫn nghe được(T/g: Giả nai ghê ta, ở nhà ngủ mà không sợ ma vậy mà ở bệnh viện lại sợ ma. Đúng là càng ngày càng cáo già ra. Trân Trân cố cãi t/g: Ờ thì cái đó khác nhau dữ lắm? Ở nhà thì đâu có ma, ở bệnh viện nhiều người oan hồn lắm. T/g: Bỏ tay).

__Hahahaha em cũng sợ ma sao?- Thiên Phong cười vang nói. Làm Trân Trân cứng họng nói không được mặt đỏ lên vì tức.

__Nói vậy thôi chứ. Anh sẽ căn ngủ, không có con am nào giám đến gần em đâu- Thiên Phong nhin cười nói, quay lại ghé sofa gần chỗ giường, ngồi xuống.

__Thật sao, cảm ơn anh nhiều- Trân Trân nói xong đỏ mặt nằm xuống lấy chăn che kín hết để Thiên Phong không nhìn thấy gương mặt đỏ. Nhưng rất tiếc, anh ấy đã nhìn thấy mà còn phán thêm một câu:

__Đừng có trùm chăn cẩn thận ngộ thờ thì anh không cứu nổi đâu đó- Thiên Phong nói làm cho ai kia tức mở chăn ra quay qua chỗ khác không thèm nhìn anh. Còn anh hả? Quá biết rồi nên chỉ lắc đầu rồi đặt mình lên sofa mà nhắm mắt thôi.

Sáng hôm sau, 9h, phòng 505,

__Trân Trân, dậy đi. Trễ giờ rồi- Ngọc Lan nói.

__Để tao ngủ- Trân Trân mơ màng nói.

__Sax con nhỏ này. Mà không dậy thì tao sẽ cắt bữa trưa của mày đó- Ngọc Lan vừa nói xong, Trân Trân liền bật dậy luôn, công nhận có uy lực thật.

__Tao dậy rồi nè. Không được cắt bữa trưa của tao đâu nhé- Trân Trân nói.

__Haiz, tao biết chỉ có như vậy mới có thể thức tỉnh một “con gấu” ngủ đông như mày thôi- Ngọc Lan thở dài nói.

__Ấy chết, đi làm đi làm- Sức nhớ phải đến công ty làm. Bật dậy, chân chưa chạm đất thì:

__Áh, đau quá- Trân Trân la lên, té xuống đất cái oạch. Làm cho Ngọc Lan đang múc cháo ra tô cho nàng ta phải quay đầu nhin mày:

__Bộ mày bị khủng hay sao mà đi làm. Bị thương kiểu đó còn không nằm nghỉ đi mà đòi bước xuống giường. Đúng là gốc hết thuốc chữa- Lan nói xong bước tới đỡ con gấu ngủ đông té giường về chỗ cũ.

__Tao quên mất hi...hi...- Tôi cười cầu hòa.

__Mày đúng là bị đập đến mất trí nhớ rồi hả- Ngọc Lan lắc đầu nói.

__Hi..hi- Tôi gãi đầu cười, sức nhớ ra- Ủa Lan mày không đi làm hả?.

__Bây giờ mày mới hỏi tao hả?...Tao được sếp TGĐ của mày cho nghỉ việc hôm nay để đến chăm sóc con gấu này đây- Ngọc Lan nói rồi đỡ tôi vào phòng tắm để đánh răng.

__Vậy sao?- Tôi ngạc nhiên hỏi.

_Chứ còn gì nữa. Công nhận sếp của mày thương mày ghê....hay là... kết mày rồi- Ngọc Lan cười đều nói, cầm bàn chải đánh răng đưa cho tôi

_Gì chứ...nào có...- Tôi ngượng ngùng nói cầm cây bàn chải đánh răng Ngọc Lan đưa cho .

_Mày đừng cãi nữa. Ai nhìn vào mà chả biết TGD có tình ý với mày chứ? Cả Thiên Ngọc.- như biết mình nói nhớ Ngọc Lan không dám nói gì hết.

_Mày vừa nhắc Thiên Ngọc àh. Chết thật, có bạn trai rồi mà không chịu thông báo cho tao gì hết- Vừa đánh răng vừa nói. Làm xem sắc thuốc đánh răng luôn.

_Tao ...- Ngọc Lan không cãi lại được.

_Hehheheh, tao sẽ tính sổ sau....Mà m,ày có gọi đt về ẹ tao không vậy?- Vừa súc miệng vừa hỏi.

_Không. ***** mà biết thì mày còn đứng đây được sao?- Ngọc Lan nói.

_Cũng phải, mẹ tao hay lo xa lắm.Với lại bà mà biết thế nào cũng lôi tao về, rồi chưa kể ba tao biết là lại đi tìm những con nhỏ đánh tao dần ột trận nữa- Tôi vừa nói vừa để Ngọc Lan dìu tôi ra giường nói.

_Đúng đó, ba mày là trưởng ban bảo vệ khu mình ở mà.- Ngọc Lan đồng ý nói.

_Haiz, nghĩ cũng lạ trước đây ba tao làm XHD vậy mà khi lấy mẹ tao lại hiền đến thế.- Tôi nói.

_Không có đâu mày. Ba mày chỉ hiền với mẹ con mày thôi, chứ trong khu mình ai dám bắt nạt ba mày chứ- Ngọc Lan phản bác nói.- àh, tao nghĩ lại chuyện hôm qua thấy mắc cười- Ngọc Lan nói.

_Chuyện gì- tôi hỏi.

_Thì tao nói với mấy người đến thăm mày hôm qua rằng mày rất ghét XHD. Làm mấy anh em nhà họ Thiên, họ Tần mặt mày xanh mét luôn- Ngọc Lan nói.

_Cái gì? Mày có điên không vậy? Tin này lọt vào tai ba tao là toi đấy. Mặc dù giải nghệ rồi nhưng ông ấy vẫn nhớ đến cái Bang hội XHD và bảo rằng XHD ở nước mình không làm ăn phi pháp như mấy tình tiết trong phim đầu. Còn nói những người làm ăn phi pháp được gọi là XHD tối cơ- Tôi nói mà xem sắc cháo đang ăn trong miệng luôn.

_Vậy sao? Tao nghĩ nó giống nhau hết- Ngọc Lan gãi đầu nói. Bị lây bệnh của Tiết Trân Trân rồi.

Tại công ty Thiên Gia, Phòng của Nguyệt Nhi,

_Cái gì? 4 “ Sát thủ đánh thuê” bị người của Bang Hội Thiên Gia và Tần gia bắt sao?- Nguyệt Nhi run sợ nói.

_Vâng thưa tiểu thư, chúng tôi đang trên đường đến nhà họ để giết khẩu nhưng mà hai abng hội đó đã nhanh tay đến trước rồi. Chỉ e rằng bọn họ không chịu nổi sẽ khai ra thôi-Giọng nói phát ra rất cung kính.

_Ta đã biết rồi- Nói rồi Nguyệt Nhi cúp máy. Cô ta tức giận đẩy những đồ trên bàn xuống đất rồi dấm tay vào bàn làm việc.Móc điện thoại ra nhấn số:

_Nguyệt Hân hả? Qua phòng chị nhanh lên- Nguyệt Nhi nói.

5 phút sau,

_Em đã biết chuyện gì chưa?- Nguyệt Nhi nói.

_Em biết rồi. Cũng tại Nguyệt Giakhông biết suy nghĩ lại quá bỗng bột giải quyết một con nhỏ cũng dễ bị phát hiện- Nguyệt Hân nói.

_Em đã đưa nó qua Mĩ chưa?- Nguyệt Nhi nói.

_Em đã đưa qua rồi. Chị yên tâm đi không ai biết đâu- Nguyệt Hân nói để Nguyệt Nhi bớt căng thẳng.

_Chuyện này chắc phải nhờ cha ra mặt thôi- Nguyệt Nhi lo lắng nói.

_Em sẽ gọi cho cha nhưng không biết ông có thể giải quyết được không? Anh Thiên Vũ Phong khó đàm phán lắm.- Nguyệt Hân dấm chiêu nói.

_Chứ bây giờ biết phải làm sao?- Nguyệt Nhi như sắp khóc nói.

_Theo em nghĩ chỉ còn cách phải thắng được trong buổi biểu diễn Lễ Kỷ Niệm Thành Lập Công Ty thôi- Nguyệt Hân suy nghĩ nói.

_Chắc phải thế thôi. Trong nhà em là đứa tài giỏi nhất. Chị chỉ còn tin tưởng được em nữa thôi- Nói rồi Nguyệt Nhi dựa vào vai Nguyệt Hân khóc.

10h, Quán café “ Thiên Đường”,

_Xin lỗi, tôi đến trễ- Bạch Ngọc lạnh nhạt nói.

_Không sao, đâu bằng hôm qua tiểu thư đã chờ tôi- Thiên Phong lễ độ nói.

_Hừ, anh tưởng mình cao quý lắm hay sao mà tôi phải đợi anh lâu?- Bạch Ngọc vẫn lạnh nhạt nói.

_Không phải thì xin lỗi tiểu thư- Thiên Phong vẫn lễ độ nói.

_Hừ, anh muốn giải thích mà vậy giải thích đi- Bạch Ngọc thái độ như mất kiên nhẫn nói.

_Nếu tiểu thư không phiền thì uống cốc café trước rồi tôi sẽ nói- Thiên Phong mỉm cười nhã nhặn làm chophái nữ ngồi trong quán café ai cũng phải rung động. Bạch ngọc cũng không ngoại lệ nhưng mà vẫn không điều đứng như những cô gái khác.

_Được thôi- Bạch Ngọc nhàn nhạt nói.

Sau khi café được đưa lên. Bạch Ngọc giả vờ như xớ ý mà đổ café lên Thiên Phong:

_Ồ...xin lỗi không cố ý- Bạch Ngọc nói giọng như hối lỗi.

_Không sao đâu.. – Thiên Phong dù biết cô ta cố tình nhưng vẫn điềm tĩnh.

_Xin phép tôi vào toilet một chút- Nói rồi Thiên Phong bước đi.

Bạch Ngọc ngồi đó cười khẩy, giễu cợt. Dám cho ta leo cây hả? Đừng mơ ta tha cho. Cô định bỏ đi thì. Có một cặp tình nhân đi vào:

_Ai chà, đây là ai ta? Anh yêu- Cô gái kia nổi giọng chảnh chệ nói.

_Chào em, Bạch Ngọc lâu quá không gặp- Anh chàng kia ngại ngùng nói.

_Hừ, tôi đâu quen ai tên là ngườiPhản Bội đâu. Mà đừng có gọi Bạch Ngọc, hãy gọi tôi là Bạch tiểu thư đi- Bạch Ngọc lạnh lùng nói.

_Xí, Bạch tiểu thư, cô là ai chứ?Chỉ là một đứa con gái của tập đoàn thứ hai của Thái Lan thôi mà. Còn tôi là con gái của nhà tài phiệt đứng đầu Thái Lan vừa giàu, vừa đẹp. Có mắt mù mới chọn đứa đứng thứ 2 như cô- Cô gái đó khinh thường nói.

_Thôi mà, Y Nhân- Chàng trai kia nói với cái cô Y Nhân đó, rồi quay lại nói với Bạch Ngọc- Xin lỗi em, cô ấy không có ý gì đâu.

_Trần Tử Văn, rốt cuộc anh là bạn trai của ai vậy hả? Vẫn còn yêu cô ta hả?- Y Nhân tức giận quát bạn trai.- Không nhờ em anh có ngày hôm nay sao?

_Hai người muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi. Còn bây giờ tránh ra cho tôi đi- Bạch Ngọc vẫn giữ giọng lạnh nhạt để nói.

_Cô là cái thá gì chứ? Dám bảo tôi tránh ra. Tôi cho cô biết tay- Y Nhân nói rồi bay vào tát một cái vào mặt của Bạch Ngọc.

Bạch Ngọc xờ tay lên má, cười khẩy một cái. Định đánh trả lại nhưng:

_Sao em không đợi anh vậy, Bạch Ngọc?- Thiên Phong mỉm cười lịch lãm đến bên Bạch Ngọc.(T/g: Thiên Phong không muốn nói từ em yêu nên thay bằng từ Bạch Ngọc đó vì anh chỉ nói với người anh yêu thật sự mà thôi. Là ai thì các bạn cũng biết rồi đúng không).

Như hiểu ý của Thiên Phong, Bạch Ngọc cũng mỉm cười đáp trả, tuy chỉ là cười giả tạo nhưng cũng làm tim của những chàng trai phải lỡ nhịp, trừ Thiên Phong nha.

__Anh yêu, em định đợi anh ngoài xe cơ- Bạch Ngọc ngọt ngào nói nhưng chỉ là giả tạo chọc tức Y Nhân thôi.

__Vậy sao? Anh đã trách lầm em rồi sao. Thật xin lỗi em- Thiên Phong nở nụ cười không thể không động lòng, ngay cả Bạch Ngọc còn lỡ nhịp nữa mà sao nhỏ Y Nhân có thể bình thường được chứ.

__Ừa? Đây là bạn em sao?- Thiên Phong nhìn về phía Y Nhân và Tử Vân hỏi. Lúc này Bạch Ngọc mới hoàn hồn lại:

__Không đâu. Họ chỉ là người qua đường thôi- Bạch Ngọc khinh bỉ nhìn Y Nhân nói.

__Vậy sao? Mà sao mặt em lại như vậy hả? Ai đã làm em ra nông nổi này- Thiên Phong giả giận dữ nói.

__Không sao đâu anh. Chỉ là có con muỗi bay qua, em đập nên mới vậy thôi- Bạch Ngọc nhìn thẳng vào Y Nhân y như cô là con muỗi vậy.

__Chỉ vậy thôi àh. Anh còn tưởng ai dùng vào em. Anh sẽ cho chúng biết tay- Thiên Phong nói mà con mắt không rời Y Nhân một tí gì. Đó không phải là cái nhìn yêu cầu, mà là cái nhìn của ác quỷ nhìn thấy con mồi ấy.

__ Thôi sắp trễ giờ rồi. Chúng ta đi thôi kẻo muộn thì ba la đó- Bạch Ngọc dịu dàng nói.

__Uk.... Làm ơn cho chúng tôi đi qua- Thiên Phong lạnh nhạt nói Y Nhân và Tử Văn đang đứng như pho tượng đằng trước.

__Thật xin lỗi.- Nói rồi Tử Văn kéo Y Nhân qua một bên mà mắt vẫn không rời Thiên Phong cùng Bạch Ngọc đang bước xa.

__Ah, tôi nhận ra anh ta rồi, Anh ta là Thiên Vũ Phong, TGD của công ty lớn nhất nước THIÊN GIA đó. Nổi tiếng đẹp trai, tài giỏi, phong độ đó- Một người hô lớn như gặp đại minh tinh.

__Vậy sao? Cái cô gái đi bên cạnh cũng xinh đẹp phết, đúng là trai tài gái sắc mà- Một người khác khen.

Làm cho Y Nhân và Tử Hạo, ai cũng ngạc nhiên và mang những suy nghĩ khác nhau. Một người thù ghét vụng, buồn bã, một người thì lo lắng đã đắc tội với người cấp cao. (T/g: Bật mí nha: THIÊN GIA là công ty lớn mạnh rất có uy tín trên thế giới. Ai cũng đều nể nha).

Tặng hằm để xe,

__Cảm ơn anh, Thiên Tổng- Bạch Ngọc nói.

__Không có gì đâu. Tôi chỉ thấy chướng mắt thôi- Thiên Phong mỉm cười hòa nhã nói.

__Dù sao cũng cảm ơn và xin lỗi anh về những chuyện xảy ra.- Bạch Ngọc cười nhạt nói.

__Bạch tiểu thư đừng khách sáo như vậy. Ai gặp tình huống đó đều sẽ giúp đỡ một cô gái xinh đẹp như tiểu thư đây- Thiên Phong thật lòng nói.

__Anh quá khen rồi.- Bạch Ngọc mỉm cười nói.

__Mà anh muốn giải thích với tôi điều gì- Bạch Ngọc nói với giọng đã dịu hơn.

__Thật lòng tôi không muốn thất hẹn với Bạch Tiểu Thư đâu nhưng mà có một chuyện ở công ty gặp rắc rối tôi phải giải quyết. Quá cấp bách nên tôi không thể hoãn lại được mong rằng tiểu thư rộng lượng.- Thiên Phong ái ngại nói.

__Ồ nếu anh đã nói thế tôi làm sao mà chèn ép anh. Vậy ngày mai, chúng ta sẽ họp để ký hợp đồng nhé- Bạch Ngọc nói.

__Thật sao? Cảm ơn cô nhiều, Bạch tiểu thư- Thiên Phong vui mừng nói.

Cùng lúc đó, tài xế của nhà họ Bạch cũng đã đến hầm xe đón Bạch Ngọc, cả hai chào nhau. Vậy là mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa làm Thiên Phong vui mừng, lập tức đến bệnh viện thăm ai kia. Mà quên mất phải đến công ty làm việc.

Bệnh Viện, Phòng 505,

__Trần này, tối nay có đại nhạc hội của Phi Luân Hải đó. Tiêu Hoàng đưa cho tao hai vé mà mày thì haiz đi đâu được đâu- Ngọc Lan thở dài nói.

__Hôm nay, bỏ lỡ không biết đến bao giờ được xem trực tiếp nữa đây.- Tôi buồn nói.

__Thôi vậy, tao sẽ thuê lại và xin chữ ký ày. – Ngọc Lan an ủi nói.

__Thôi đi, mày thuê nổi sao? Trình độ thuê của mày tao biết thừa + cái đt dở dở ương ương của mày nữa. Haix không thể, còn xin chữ ký thì càng không thể nữa Tôi than phiền.

__Xí, Thiên Ngọc thuê nè. Còn xin chữ ký nhờ một tiếng Tiêu Hoàng nó không xib ày mới lạ.- Ngọc Lan nói.

__Ồ ha sao toa lại quên- Tôi cười nói.

__Xí.. mà mày biết thằng Tiêu Hoàng và Tần Tranh yêu nhau chưa?- Ngọc Lan nói.

__Mày nói thật sao? Như thế là tao đoán đúng rồi hahaha....khụ khụ...- Tôi cười xém nữa sặc cháo lần hai.

__Nè, mày đừng như thế được không? Muốn sặc chết hả?- Ngọc Lan mắng yêu.

__Hi...hi...tụi mày đều có đôi có cặp hết rồi. Còn tao vẫn lủi thủi một mình- Tôi than vãn.

__Thôi đi cô nương. Mày có TGD kìa, đã thế còn thêm Tần Sở, Tần Vũ, Vũ Lâm với Ngọc Thụ kia hơn tụi tao rồi còn gì- Ngọc Lan chỉ trích tôi.

__Mày đừng nói bậy thế chứ ? làm gì họ thích tao chứ?- Tôi khua miệng nói.

__Chỉ có mày mới không biết thôi. Cô ngốc bánh bao àh- Ngọc Lan chế giễu nói.

__Hứ- Tôi nguyền Lan.

Bước từ cửa vào, trong trạng thái cười ôm bụng, Thiên Phong đã làm cho tôi và cả Ngọc Lan ngây ngất đó là còn chưa kể những cô y tá đi ngang qua.

__Trần Trần, có biệt danh là Bánh Bao sao?- Thiên Phong ngừng cười nói.

__Anh...TGD sao lại đến đây- Tôi đánh trống lảng nói. Như biết mình là kỳ đà cản mũi, Ngọc Lan kêu đi ra ngoài mua đồ. Trong phòng chỉ còn mình tôi và Thiên Phong.

__Anh đến xem em như thế nào? Không ngờ được nghe một câu rất buồn cười đó nha, Bánh bao- Thiên Phong chọc tôi.

__Sao lại chọc em chứ?- Tôi phụng phịu nói trên tay vẫn cầm chén cháo(T/g: Đúng là sao lại ăn chậm thế, giờ còn chưa hết? Trần Trần: ta không ăn được những đồ nhạt này, hứ).

__Hi, nhưng mà biệt danh cũng rất giống chủ nhân..rất dễ thương- Thiên Phong vừa nói vừa cười, còn cầm chén cháo trong tay tôi đút cho tôi ăn.

__Hi- Tôi ngượng ngùng chẳng nói lên lời.

25. Chương 25

Chương 25

__Nè, sao em ăn gì mà chậm vậy anh nhớ không nhầm thì Ngọc Lan mang cháo đến đây là lúc 8h30 mà, giờ đã 11h rồi sao chưa ăn hết- Thiên Phong hỏi.

__Em...em không thích ăn cháo trắng...- Tôi nghẹn mặt nói.

__Chài, bệnh mà không ăn cháo sẽ không mau hết bệnh đâu. Khi nào khỏe lại anh sẽ dẫn đi ăn cho thoải mái- Thiên Phong dịu dàng nói tiện thể dứt cháo cho tôi ăn.

__Thật sao, món gì cũng được àh- Tôi vừa ăn vừa vui mừng nói.

__Đương nhiên, chẳng lẽ không tin lời của anh sao- Thiên Phong giận dỗi nói.

__Không phải, em xác thực thôi mà- Tôi mỉm cười nói.

Chúng tôi nói chuyện vui vẻ cho đến khi ăn hết tô cháo trắng. Điện thoại của Thiên Phong reo lên:

__Alô, Thiên Vũ Phong xin nghe- Thiên Phong lịch sự nói.

__Đại ca, có người bên Hắc Hoa Hội muốn tìm anh- Thiên Văn nói.

__Uk, anh sẽ đến – Thiên Phong nói rồi cúp máy.

__Anh có việc phải đi- Thiên Phong nói với tôi.

__Vậy anh đi thông thả- Tôi mỉm cười nói.

__Tỷ nữa quay lại anh sẽ cho em một món quà- Thiên Phong xoa đầu tôi, rồi đi khỏi phòng.

Còn một mình tôi ở trong phòng đó, chán muốn chết. Thì một cô y tá đi vào:

__Thưa cô, đến giờ uống thuốc rồi- Cô y tá nhỏ nhẹ lịch sự nói.

__Àh vâng.

(T/g: Trần Trần không có uống thuốc vào buổi sáng chỉ trước buổi trưa và buổi tối mới uống thôi).

Nói rồi cô y tá đó đưa thuốc cho tôi uống nhưng mà cô ta còn cầm thêm cái ống tiêm thuốc lên nữa. Tôi liền nuốt nước miếng nói:

__Cô...y tá...oi...cái đó để làm gì vậy- Tôi chỉ vào cái ống tiêm.

__Àh, tiêm thuốc cho cô đó. Cô đừng bảo là không biết nhá- Cô y tá nói giọng điệu như đang chế giễu tôi không biết ống tiêm là gì ấy.

__Tôi biết đó là ống tiêm, ý của tôi chỉ muốn hỏi sao lại tiêm cho tôi chứ. Tôi khỏe rồi mà- Tôi nói.

__Cô àh, cô bị như thế mà khỏe hả- Cô y tá nhìn chăm chăm vào tôi. Thật ra nhìn tôi chắc phải nói đến một chữ đó là “Thảm” vì sao ư? Tôi bị băng một đồng ở chân, tay thì nhìn như bị ghẻ ấy. Trên mặt thì haiz, cười chắc giống quỷ hơn, dọa người còn được nữa mà.(T/g: Vậy mà mấy anh, chị kia không bị nhát đúng là can đảm).

Thế là cô y tá đó đưa ống tiêm lại gần tôi, làm tôi khóc thét lên la toáng. Làm ột người nào đó chạy vào xem nữa là đập luôn cô y tá.

Tần Sở đáng lẽ là có buổi gặp mặt với khách hàng “nữ” nhưng không ngờ vừa gặp nhau trong quán quán ăn, cô ta bị trượt chân té, bong gân phải đưa vào viện hắc...hắc... mà người đưa là ai? Là Tần Sở chứ ai vào đây nữa. Đưa vào ngay cái bệnh viện mà Trần Trần đang nằm đây (T/g: Không biết là cố tình hay vô tình đây hắc...hắc...). Đưa cái cô khách hàng đó vào phòng khám để băng bó, trong thời gian chờ đợi Tần Sở đi thăm Trần Trần, nào ngờ đến gần cửa phòng thì nghe tiếng Trần Trần la khóc, anh chàng chạy vào xem nữa đánh người rồi nhưng maysao thắng kịp vì cô y tá thấy Trần Trần la toáng, lại nghe thấy tiếng bước chân chạy vào tưởng có người đến giúp nên quay lại trên tay vẫn cầm ống tiêm :

__Cô đang làm gì vậy?- Tần Sở tức giận nói.

__Tôi..tôi đang định tiêm thuốc cho bệnh nhân- Cô y tá nửa hoảng sợ nửa ngất ngây con gà tây nói.(T/g: Vẻ đẹp của mỹ nam đúng là khó chống đỡ nhĩ hahaha).

__Vậy sao cô ấy lại la to và khóc như thế- Vẫn giữ nguyên vẻ mặt đáng sợ tức giận đó mà nói. Haiz, nhưng mà vẫn đẹp trai lắm đó nha.

__-Tôi...không biết- Cô y tá đó giả nai nói. Hứ, nói chuyện với tôi cũng đâu êm tai như thế chứ.

_Thôi cô ra ngoài đi, để ông tiêm ở đó tôi sẽ làm cho- Tần Sở dịu giọng đi.

_Àh..vâng- Cô y tá nói rồi đi ranoài nhưng mà vẫn quay đầu lại nhìn. Không ngờ, đùng ngay thành cửa cái Rằm...hắc..hắc...may mà không có máu chảy ra. Thấy xấu hổ cô y tá chạy i9không dám nói quay đầu lại:

_hahahahahha- Trăn Trăn diên dạicười với khuôn mặt cực kỳ kì dị. Làm cho ai mà đi ngang qua thấy chấcchạy mất dép, có khi còn tưởng bệnh viện có ma cũng nên. Nhưng mà Tần Sở lại không sợ(T/g: Rất can đảm) mà còn thấy đáng yêu nữa chứ.(T/g: Đúnglà người mình thích thì dù có xấu đi chẳng nữa cũng coi là thiên thần).

_Nè, Trăn Trăn sao cô lại cười người khác té chứ- Tần Sở chống hông nói.

_Hi, tại thấy buồn cười thôi...Mà sao anh lại ở đây, đáng lẽ là đang ở công ty chứ- Tôi khó hiểu nói.

_Àh, đáng lẽ tôi đi cùng khách hàng dùng bữa và bàn công việc luôn. Nhưng mà khách hàng đó bị té bong gânnên đưa vào bệnh viện. Thấy chờ lâu quá nên tôi tiện thể lên đây thăm cô luôn- Tần Sở giải thích như sợ cái gì ấy. Bình thường anh ta ít nói lắm mà sao hôm nay vì giải thích cho tôi mà nói nhiều thế nhỉ.

_Vậy àh, cảm ơn nhé. Nhưng lần saunhớ mang quà nha, tôi thích quà hơn đi tay không – Tôi nhe răng cười nói chơi. (T/g: Trăn Trăn, quá vô sỉ những lời nói đó mà cũng nói được.Không ngờ tưởng nai tơ ai ngờ là cáo già).

_Uk lần sau sẽ mang...Còn bây giờ đưa tay ra- Tần Sở ra lệnh.

_Đưa ra làm gì- Tôi không hiểunhưng vẫn nghe lời đưa tay ra (T/g: Sao dễ tin người thế nhỉ? Mai mộtgặp bọn bắt cóc chắc nghe lời đi theo luôn mất).

_Nhắm mắt lại- Tần Sở ra lệnh thêm lần nữa.

_Nhưng anh chưa nói cho tôi biết đưa tay ra làm gì?- Tôi vẫn chống chế nói.

_Làm đi rồi nói sau. Nhớ không được ti hí đầu đó. Nếu không thì biết tay tôi- Tần Sở nghiêm giọng nói.

Mặc dù rất muốn xem anh ta làm gìnhưng mà bị phát hiện mắt anh ta trợn mắt hừ tôi, sợ quá nhắm mắt lại.Tự nhiên có một cái gì đó như kiến cắn ngay tay tôi:

_Áh- Tôi la nhẹ.

_Xong rồi đó- Nói rồi Tần Sở để ống tiêm đó vào sọt rác gần đó.

_Hả? Anh lừa tôi chích thuốc sao?- Tôi tức giận nói.

_Không làm cách đó thì đời nào cô chịu tiêm- Tần Sở nói rồi ra sofa ngồi chễm chệ .

_Nhưng anh đâu phải bác sĩ hay y tá đâu mà tiêm- Tôi ngạc nhiên khi thấy Tần Sở tiêm mà không đau như mấy cô y tá chích thuốc.

_Tôi đã từng học qua nhưng chỉ là cho biết thôi- Tần Sở nhàn nhạt nhìn tôi nói.

_Thật sao, tiếc thế nếu anh làm bác sĩ hay y tá thì bệnh nhân sẽ thích bệnh mà đến để anh tiêm mất- mất mớ to lấp lánh nói.

_Cô ngốc quá- Tần Sở mỉm cười nói.

_Nè, sao anh lại nói tôi ngốc hả?- Tôi sùng cồ nói.

_Cô tự tìm hiểu đi- Tần Sở lại cười thêm lần nữa.

_Tôi nghĩ anh đừng cười nữa- Tôi đỏ mặt nói.

_Ừa? Vì sao?- Tần Sở không hiểu hỏi.

_Anh thử nhìn ra ngoài kia đi- Tôi chỉ tay ra ngoài cửa. Cửa không có đóng nha mọi người.

Anh ta nhìn ra ngoài thật là có bao nhiêu người đi ngang qua thấy nụ cười đó ngất ngây con gà quay đùngnhau không thương tiếc.Làm cho anh càng ghê mặt ra.

_Haiz, anh thấy chưa? Nụ cười của anh có độ sát thương ghê quá- Tôi chép miệng chống cằm như mấy nhà đạo diễn đang xem người ta biểu diễn ấy.

_Thế còn cô. Có bị nụ cười của tôi làm ngây ngất không?- Tần Sở nhìn đều tôi nói.

_Sao lại hỏi câu hỏi mà không thể trả lời được thế- Tôi ngượng đỏ chín mặt nói.

_Tôi hỏi thiệt đấy- Tần Sở nghiêm túc nói.

_Nói ra thì cũng có, cỉ cũng có thôi nha- Tôi nói mà mắt cứ láo liên. Như sợ Tần Sở thấy được tâm tư suy nghĩ của tôi vậy áh.

_Vậy thì tốt- Nói rồi Tần Sở đến xoa đầu tôi.

_Sax, sao ai cũng khoái xoa đầu tôi thế. Không muốn tôi cao lên hả?- Tôi bực bội nói.

_Thôi đi cô cao được nữa đâu mà đòi. Lùn tẹt như vịt ấy mà đòi- Tần Sở chọc quê tôi.

_Áh àh, trước giờ tưởng anh là người ít nói, lạnh lung vậy mà bây giờ lại thích nói móc người khác ha. Đúng là không nên phán đoán con người bằng mặt mà- Tôi giận dỗi nói quay mặt đi chỗ khác.

_Thôi, tôi nói chơi thôi làm gì mà ghê vậy. Cô không lùn được chưa. Cô cao lắm lắm- Tần Sở hối lỗi nói nhưng mặt không có chút gì là hối lỗi mà còn cười cười đều giả không chịu được.

_Anh định chọc tôi nữa hả- Tôi phùng mang trợn má nói.

_Ồ tôi đâu có chọc đâu- Tần Sở giả ngu nói.

_Còn không có cái mặt của anh nói ra tất cả rồi đó- Tôi vừa nói ra điều đó xong thì anh ta giả trò:

_Đã thế thì tôi cho cô thành vịt thật luôn- Tần Sở nói rồi cứ nhào tới xoa đầu tôi. Còn tôi hả phải chống cự đấy anh ta ra.

Cùng lúc đó có hai người đã xuất hiện. Hai người đó bước vào phòng thấy cái cảnh hỗn chiến đó:

_Nè, hai người đang làm gì thế- Giọng nói đầy ghen tị vang lên.

Người còn lại thì:

_Trần Trần, mày làm gì thế- Ngọc Lan nói.

Tôi và Tần Sở quay đầu lại nhìn hai người mới bước vào phòng, chỉ có một người tôi biết đó là Ngọc Lan, người còn lại thì I don't know.

_Ủa, sao cô biết chỗ này mà lên- Tần Sở trở lại khuôn mặt lạnh và không quên bỏ cái tay ra khỏi đầu tóc tôi ra.

_Thì ra GD Tần Sở nổi tiếng lạnh lùng với phải nữ. Lại vui đùa với một bệnh nhân như thế. Thật là mất mặt- Cô gái đó nói mà nhìn về phía tôi rất khinh thường.

_Đó phải xem là ai?- Tần Sở nói mà làm cho không khí như muốn đông cứng.

_Hai người quen nhau hả?- Tôi hỏi.

_Đó là khách hàng tôi nói với cô đó- Tần Sở quay qua giải thích cho tôi.

_Thì ra là vậy. Lan sao mày lại đi với cô ấy thế- Tôi hỏi Lan.

_Tao thấy cô ấy lên đây với cái chân băng như thế nên điu cô đó mà- Ngọc Lan nói.

_Hừ, GD Tần Sở bây giờ đi được chưa- Cô gái đó khoanh tay nói.

_Được- Nói rồi Tần Sở quay sang tôi nói- Tôi đi đây, tôi sẽ còn quay lại đó- Nói rồi Tần Sở nháy mắt với tôi rồi bỏ đi, không quên gật đầu chào Ngọc Lan. Đỡ cô gái đó ra ngoài.

26. Chương 26

Chương 26

_Chà nhìn họ cũng đẹp đôi lắm chứ nhỉ?- Tôi nhìn theo phán xét.

_Mày không lo ày đi, mà đi lo cho người khác...Ủa mà TGD đâu?- Ngọc Lan hỏi.

_Àh, TGD có việc bận nên đi rồi- Tôi nói.

_Uk, mà muốn tắm không? Tao vừa mới mua chai sữa tắm “ lux” ày nè thơm phức luôn- Ngọc Lan dơ cái chai sữa tắm lên vui mừng nói.

_Vậy sao? Nhưng ở đây làm gì có bồn tắm đâu mà tắm- Tôi buồn bã nói.

_Trời ơi, con ngốc này, hồi nãy mày vào phòng tắm làm vệ sinh mà không thấy gì hết ngoài cái barabon hả?- Lan bực bội nói.

_Heheheh chắc thế- Tôi gãi đầu nói.

_Chài ai, để tao dẫn mày vào bên trong đó. Rồi chúng ta cùng tắm nha- Ngọc lan nói to như sợ không ai biết vậy áh.

_Ok, nhưng mày vặn bớt volume đèn tao cái to quá.- Tôi bịt tai lại nói.

Sau đó Lan ra ngoài khóa trái cửa phòng rồi điều tôi vào phòng tắm.

Tại quán bar Velvet Bar

_Đại ca đã đến rồi sao?- Thiên Văn chạy đến hỏi khi Thiên Phong bước vào cửa.

_Những người bên Hắc Hoa Hội đâu- Thiên Phong nghiêm túc hỏi.

_Họ đang đợi trong phòng vip – Thiên văn nói.

_Uk, chúng ta đi thôi- Thiên Phong lãnh đạm nói.

Bước vào căn phòng vip, có một cô gái bay vào ôm Thiên phong làm mọi người ai cũng hú hồn :

_Anh Thiên Phong sao anh đến trễ vậy- Cô gái không nhéo nói.

_Cô là người muốn gặp tôi sao?- Thiên phong vừa nói vừa gỡ tay cô gái đó ra khỏi người anh.

_Người ta chờ anh nãy giờ mà anh lại nói những lời phũ phàng vậy hả?- Cô gái mắt ươn ướt nói.

_Ôi không, cô đừng có đưa ra cái khuôn mặt này đượckhông? Rất là ớn lạnh đó- Thiên Phong méo miệng nói. Tiến về ghế sofa gần đó ngồi xuống.

_Hứ, cái ành này- Cô gái hờn dỗi dậm chân nói. Rồi cũng ngồi sát bên cạnh Thiên Phong.

_Cô muốn gặp tôi có chuyện gì vậy?- Thiên Phong vào vấn đề chính.

_Không giỡn với anh nữa. Em đến đây báo cho anh một tin này thôi, có liên quan đến Bang Hội Nguyệt Gia – Cô gái đó nói.

_Vậy cô nói đi- Thiên phong không kiên nhẫn nói.

_Nếu muốn em nói anh phải cho em cái gì đi- Cô gái đó lại tiến gần Thiên Phong cọ sát vào người anh làm ai đứng gần đó cũng đều ngượng ngùng cả.

_Được, tôi sẽ giúp cô một việc nhưng nó chỉ nằm trong tầm tay tôi có thể làm thôi- Thiên Phong lãnh đạm nói rồi đẩy cô gái đó ra ngoài.

_Anh nói đó nha... Hôm bữa Bang chủ của Bang Nguyệt Gia đến quán bar của Bang Hắc Hoa Hội , ngỏ ý muốn hợp tác để xoán ngôi vị của Banh Thiên Gia trong thế giới ngầm. Nên em mới đến đây báo tin cho anh nè.- Cô gái đó nói. Quả thực đây là một tin rất sốt dẻo.

_Vậy sao Bang cô lại không hợp tác với bên đó mà phải đi nói cho tôi chứ- Thiên Phong nghi ngờ hỏi.

_Trời ơi, bố em đâu phải là con người phản bội đâu mà làm vậy. Bố em kêu em qua đây để nói với anh mà.- Cô gái đó tiếp tục nói.

_Vậy thì thật cảm ơn. Như đã hứa tôi sẽ giúp cô một việc- Thiên Phong mỉm cười nói làm cho cô gái ngất ngây không bằng ngậyngắt.

_Em chưa nghĩ ra khi nào nghĩ ra được rồi em sẽ nói- Cô gái đỏ mặt nói.

_Ok. Gặp lại sau nha, hiện tại tôi đang có việc bận. Thiên Văn mời Hoa tiểu thư một bữa ăn nha. – Thiên Phong nói rồi bỏ đi thật nhanh sợ cô kia đi theo.

Sau khi Thiên Phong bỏ đi cô gái kia tức giận giậm chân nhìn trông rất dễ thương nha:

_Hứ, lại bỏ đi không nói tiếng nào rồi- Cô gái đó tức giận nói nhưng trông rất dễ thương.

_Vậy Hoa tiểu thư, cô có muốn dung bữa với tôi không vậy- Thiên Văn phong độ mỉm cười hỏi.

_Ok thôi dù sao cũng có mất mát gì đâu- Cô gái cũng mỉm cười đáp lại. Rất biết giả nai đó nha.

Lại nói về Trân Trân của chúng ta, cô ấy đang tắm cùng với Ngọc Lan, haiz hai cô gái này nhí nhảnh thấy sột sỏ. Tuy đang bị thương nhưng nói chung cũng có thể tắm được. Ngọc Lan giống như bảo mẫu lau rửa vết thương cho Trân Trân rất sạch sẽ, tiện thể gội luôn cái đầu như ngàn năm chưa gội của cô. Tắm xong, điều tôi rang ngoài giường nằm:

_Tao đi ra ngoài mua cái gì ăn đã nha, mày nằm tại chỗ đó đi, đừng đi đâu hết- Ngọc Lan nói rồi bỏ tôi lại đi ra ngoài.

Thật là buồn chán quá đi, cứ ngồi ì một chỗ trong cái phòng này chắc có ngày tôi chết vì chán mất. Đột nhiên cánh cửa mở ra:

_Sao mày đi về sớm thế- Tôi cúi mặt hỏi tưởng là Ngọc Lan đã trở lại.

_Ai đi về sớm?- Thiên Phong nhú mày hỏi. Giọng nói đó làm tôi giật thót cả người, ngược mặt lên thì ra đó là anh:

_Ừa, sao anh lại ở đây. Không phải anh có việc bận sao- Tôi ngạc nhiên hỏi.

_Àh, giải quyết xong rồi nên đến đây- Thiên Phong cười, hai tay của anh để sau lưng làm tôi rất tò mò và nó còn phát ra mùi thơm như món sushi vậy áh:

_Đằng sau đó là gì vậy- Tôi tò mò hỏi.

_Đằng sau nào?- Thiên Phong giả ngu nói.

_Anh giấu cái gì đằng sau lưng đó- Tôi cố gắng vươn người ra để xem đó là gì nhưng mà không nhìn thấy được.

_Em nói là cái này đó hả?- Thiên Phong nói rồi dơ món đồ đó lên. Đúng như tôi nghĩ là món sushi nhưng không biết là mùi vị gì thôi:

_Ah, sushi. Cái đó là cho em đúng không?- Tôi vui mừng reo lên.

_Uk, anh đã hỏi bác sĩ là em ăn được không nên mới mua đó- Thiên Phong nói rồi lấy ra đưa cho tôi ăn.

_Cảm ơn anh nhiều nha- Tôi vui mừng nói .

Cầm trên tay miếng sushi ăn vào một miếng:

_Trời ơi đây là loại sushi đặc biệt chỉ có ở nhà hàng cao cấp mới có thôi. Đắt lắm phải không TGD- Tôi nhìn anh mà cặp mắt long lanh như nhìn vị thánh cứu khổ người bị chết đói như tôi áh.

_Em vừa nói gì vậy?- Thiên Phong nheo mắt nguy hiểm nói.

_Thì vừa nói “ đây là món sushi đặc biệt chỉ có nhà hàng cao cấp mới có thôi” – Tôi ngơ ngác vừa nói vừa ăn.

_Câu cuối cùng kia – Thiên Phong một lần nữa nói.

__ Là “ Đắt lắm phải không, TGD”- Tôi nói ra thì mới chợt dạ hình như là.....thì Thiên Phong đã chụp tôi lại khóa môi tôi một cách ngon lành vậy áh. Nhưng mà tại sao còn ăn luôn sushi trong miệng tôi cơ chứ. Thì ra đây là nụ hôn thức ăn nè hehehe.

__ Áh- thì ra đây là tiếng hét của Ngọc Lan nha. Cô ấy vừa đi mua đồ ăn về thì trông thấy cảnh tượng này. Làm cả tôi và Thiên Phong giật mình, lúc này anh ấy mới thả tôi ra.

__ Xin lỗi, tôi đã làm phiền- Ngọc Lan đỏ mặt nói rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

__ Chết tiệt thật- Thiên Phong tức giận kêu lên vì...vì chưa làm xong việc đã bị phát hiện rồi. Còn tôi hả hê biết đờ như cây bơ thôi. 5 phút trôi qua, tự nhiên Thiên Phong bước đi khóa trái cửa lại:

__ Sao lại khóa cửa vậy?- Tôi khó hiểu nói.

__ Để làm việc quan trọng bị đứt quãng- Thiên Phong nói làm cho tôi nổi hết da gà lên, nuốt nước miếng cái ực.

Thiên Phong tiến lại gần tôi, dí sát mặt vào 4 mắt nhìn nhau, không biết là tôi bị gì ấy, tự nhiên nhắm mắt lại, Thiên Phong thì cười cười nhìn đáng ghét vô cùng. Mà càng gần càng phát giác rằng Thiên Phong rất thơm nha , quả là cực phẩm mỹ nam đang ở gần tôi, không phải mà là sát gần bên tôi luôn chứ.

27. Chương 27

Chương 27

Đợi lâu quá không thấy động tĩnh gì, tôi mở hé hé mắt ra, thì ra là anh đã...đến ghế sofa nằm ngủ mất tiêu rồi, làm tôi tức gần chết . Bực bội nghiêng răng, dơ tay nắm thành quả dấm:

__ Được lắm, chờ đấy, ta sẽ trả thù.

__ Ngủ trưa đi cô em. Muốn trả thù anh đây thì mơ cũng không thể đâu- tiếng của Thiên Phong phát ra vừa làm tôi giật mình vừa làm tôi tức ói máu.

__ Nhớ đấy, ta sẽ không tha cho người đâu. Đồ đáng ghét- Tôi nói cực kỳ nhỏ nhưng:

__ Tha hay không tha đâu có phải muốn là được đâu cô em- Thiên Phong nắm mắt mà vẫn có thể cười nói được.

__ Nói nhỏ vậy mà cũng nghe. Tai thính thế- Tôi đành nghĩ trong đầu thôi. Nói ra chỉ tổ làm mình thêm tức. Đành nằm xuống ngủ vậy, quay mặt ngược lại với Thiên Phong để đỡ nhìn cái bản mặt khó ưa đẹp trai đó.

4h chiều,

Vừa thức dậy đã không thấy ai rồi chỉ thấy có một tờ giấy để trên bàn cạnh giường. Với tôi để xem ai viết, thì ra là Ngọc Lan nhắn lại cho tôi:

“ Trân Trân, tao phải về nhà để chuẩn bị đi xem nhạc hội nên mày ở lại một mình nha. Àh, TGD có việc nên đã về rồi. Tao có nấu mấy món ăn ày rồi đó, cố ăn đi. Ngày mai sẽ được ra viện, tao sẽ đến đón mày.

Bạn thân của mày,

Ngọc Lan.”

__ Úi trời, màu mè quá- Tôi kêu lên.

Vậy là chỉ còn tôi ở trong phòng này một mình, chán muốn chết. 15 phút trôi qua, tự nhiên thấy mắc quá lại không có ai ở đây cả, đành dùng cái nạng để vào nhà tắm, đứng lúc cũng khó khăn thiệt đấy, bây giờ tôi đã hiểu khi bị thương là khổ thế nào rồi.

__ Cuối cùng cũng giải quyết xong. Thật là thoải mái quá- Tôi thốt lên.

Thời gian còn quá trời mà chẳng có gì làm, tôi quyết định đi dạo xung quanh đây. Định đi thì có người gõ cửa: Cốc...cốc...

_Ai vậy vào đi- Tôi nói.

_Trần Trần, cô thế nào rồi đã khỏe hơn chưa- giọng nói đó là Ngọc Thụ.

_Ừa, chào tôi đã khỏe hơn nhiều rồi. Cảm ơn cậu – Tôi mỉm cười nói.

_Uk, vậy là tốt rồi. Mà cô định đi đâu hả?- Ngọc Thụ hỏi.

_Àh, tôi định đi dạo cho khuây khỏa ấy mà. Chứ ở trong phòng miết chán lắm- Tôi ca thán với anh.

_Vậy để tôi đưa cô đi- Ngọc Thụ mỉm cười nói. Chắc trong 4 anh em nhà họ Thiên thì Ngọc Thụ là người dễ thương nhất, anh ấy có khuôn mặt rất baby nếu nhìn sơ cứ tưởng con gái, khi cười thì trông rất đáng yêu.

_Ồh còn gì bằng nữa. – Tôi nói.

Thế là Ngọc Thụ đưa tôi đi thăm quan khung viên của bệnh viện, quả thật là có cây xanh, bóng mát, không khí cũng trong lành làm người ta cũng thoải mái, rất tốt cho người bệnh nữa chứ. Vừa đi, chúng tôi vừa trò chuyện rất vui:

_Thì ra cậu là em út trong nhà- Tôi nói.

_Uk, mà nè sao cô cứ kêu tôi giống bạn thế. Tôi đã 26t rồi đấy- Ngọc Thụ bực bội nói nhìn trông rất đáng yêu như trẻ con đòi kẹo vậy.

_Vậy ra là 26t luôn àh, tôi có 25t àh. Thật xin lỗi- Tôi cười xòa nói.

_Từ nay cô biết mình nhỏ hơn rồi đấy. Nên đừng có gọi tôi như bạn nữa nha- Ngọc Thụ lên giọng đàn anh nói.

_Vâng vâng thưa anh. Như vậy được chưa- Tôi tiếp tục cười nói.

_Biết vậy là tốt rồi- Ngọc Thụ mỉm cười hài lòng nói.

Thấy có một ông lão đến gần mặc áo blue trắng:

_Ông ngoại- Ngọc Thụ nhanh nhẩu nói khi ông lão đến gần chỗ chúng tôi đứng.

_Ồh, thằng cháu út của ta đấy hả?- Ông lão mỉm cười phúc hậu nói.

_Cháu chào ông- Tôi cũng lễ phép chào.

_Chào cháu gái, đã khỏe hơn chưa?- Ông lão quan tâm hỏi.

_Cảm ơn ông. Cháu đã khỏe nhiều rồi ạh- Tôi nói.

_Uk vậy là tốt, hôm qua khi PhongPhong đưa cháu vào nhìn sắc mặt rất tệ, mà hôm nay đã đỡ như vậy là tốt rồi.- Ông lão nhìn tôi nói. Nói được vài câu thì cái cô trợ lý Ngọc Bình đó đến gọi ông lão là Viện trưởng có việc gấp, rồi họ rời đi.

_Ừa ông của anh là Viện Trưởng bệnh viện này hả?- Tôi ngạc nhiên hỏi.

_Đúng rồi, giờ này mới biết àh- Ngọc Thụ thản nhiên nói.

_Quả thực gia đình anh ai cũng giỏi hết- Tôi gật gù nói.

_Việc này khỏi khen, ai cũng nói thế mà- Ngọc Thụ tự tin nói.

_Hình như gia đình anh ai cũng tự phụ như thế thì phải?- Tôi nhìn khuôn mặt đó ngứa miêng nói.

_Đương...- chưa nói hết câu thì anh ta đã nhăn mặt lại rồi. Mà cái khuôn mặt ấy cực kì dễ thương làm tôi muốn nhéo vào má một cái.

Như giận hờn tôi nói anh như vậy, không thèm nói chuyện với tôi luôn.

_Thôi mà, đừng giận nữa nha- Tôi cố gắng làm cho anh ta trở lại như bình thường.

Anh ta không thèm trả lời tôi luôn, đành hết cách, không biết từ đâu xa có một người đang chạy hục mạng đến gần chỗ Ngọc Thụ nhưng anh ta nào chú ý chứ chỉ lo nhìn đi đâu không àh chắc là giận câu nói của tôi

nên mới vậy đây. Thấy người đằng xa đang chạy một lúc một gần mà tôi lay anh ta cũng không chịu nhìn. Sát nút rồi đành liều mạng vậy, tôi dùng toàn bộ sức lực đẩy Ngọc Thụ ra không kịp né thì:

Bịch..bịch... đó là tiếng của tôi cùng người đó té ngã. Ngọc thụ thấy tôi đẩy ra, cứ tưởng tôi alị chọe cạnh nữa định quay lại la tôi ai ngờ thấy tôi đỡ dùm anh mà té, chạy lại:

_Cô không sao chứ, bị đau ở đâu không?- Ngọc Thụ lo lắng nói.

_Tôi không sao, chỉ là hơi đau ở tay thôi- tôi chỉ vào cánh tay đỡ cả thân thể tôi, nó chảy máu ra.

_Để tôi đưa cô vào trong- Ngọc Thụ định bế tôi đi nhưng mà có tiếng ồn đằng sau làm tôi chú ý:

_Bắt thằng này lại,cái thằng ăn cắp- Một toán người chạy tới bắt cái thằng nhóc đó.

_Cháu không ăn cắp, cháu chỉ mượn tạm mang cho em cháu ăn thôi mà. Van xin các chú mà- Cậu bé khóc lóc nói, cậu bé cũng bị thương y chang tôi, xây xát chỗ cánh tay.

_Không van xin gì hết, đi theo tao- Một chàng thanh niên đến kéo cậu bé.

_Anh đến chỗ kia giúp thằng bé được không?- Tôi nói lấy tay chỉ về phía những người kia đang kéo thằng bé.

_Uk- Ngọc Thụ như hiểu ý tôi, bế tôi đến gần những người đó nói:

_Các anh gì ơi- Ngọc thụ gọi to làm những người kia quay lại nói.

_Có chuyện gì- Một người trong đó đứng ra hỏi nhìn rất đáng sợ.

_Cậu bé kia đã phạm tội gì vậy?- Ngọc thụ lịch sự hỏi.

_Anh hỏi làm gì có phải việc của anh đâu- Anh ta nhăn mặt nói.

_Tôi thấy các anh lôi thằng bé thấy tội quá. Thằng bé còn nhỏ mà từ từ nói làm gì kéo nó vậy- Ngọc Thụ ôn tồn nói.

_Ai biểu nó ăn cắp đồ của đại ca tôi- Thầy là chỗ đông người nếu ăn nói thô lỗ sẽ bị người ta khiêu nại nên anh ta cộc cằn nói .

_Cậu bé đã ăn cắp cái gì, tôi có thể thay cậu bé trả- Tôi nhin không được lên tiếng nói.

_Cô nương àh, nó ăn cắp cái nhẫn kim cương của đại ca tôi tặng cho bạn gái đấy. Cô trả được không- Anh ta nói làm tôi thấy hú hồn. Là nhẫn kim cương luôn sao?

_Sao em ăn cắp đồ gì mà lớn thế- Tôi thầm trách thằng bé.

_Em...em của em cần tiền để chạy chữa. Mẹ lại không có tiền, bố thì đã mất rồi huhuhu- Thằng bé khóc làm tôi thấy đau long kinh khủng.

_Em hãy trả lại chiếc nhẫn cho họ đi, anh sẽ giúp em gái của em- Ngọc thụ vừa bế tôi vừa mỉm cười với thằng bé nói.

_Anh nói thật sao?- Thằng bé vui mừng nói.

_Thật- Ngọc Thụ nói.

Thế là thằng bé đưa cho cái anh chàng bặm trợn chiếc nhẫn nhưng có vẻ vẫn không tha cho thằng bé:

_Không được, nó đã ăn cắp thì phải làm theo luật phải áp giải nó về cho đại ca tôi xử lý- Anh chàng bặm trợn đó nói.

_Rốt cuộc phải làm sao thì anh mới tha cho thằng bé- Ngọc thụ mất kiên nhẫn nói.

_Vậy thì thay cậu bé đến gặp đại ca của tôi đi – Bặm trợn nói vẻ như khiêu khích. Vì anh ta thấy Ngọc thụ đẹp trai, lại giúp thằng bé nên mấy cô gái đi ngang qua muốn đứng lại xem nhưng không dám đến gần mà vẫn nhìn Ngọc Thụ một cách say đắm nenghen ghét.

_Được thôi, nhưng trước hết phải thả thằng bé ra đã- Ngọc Thụ lạnh nhạt nói.

_Nè, anh không sợ hả?- Tôi lo lắng nhìn anh.

_Bé àh, cháu đến phòng viện trưởng nói là có chú Ngọc Thụ bảo cháu đến đó. Rồi cháu cứ nói tình trạng em cháu nha. Viện Trưởng sẽ giúp cháu- Ngọc Thụ nói với thằng bé.

_Dạ- Nói rồi thành bé chạy đi.

_Trần Trần, cô ngồi đó chờ tôi được không- Ngọc thụ nói với tôi.

_Không, tôi phải đi với anh. – Tôi ôm cổ anh ta cứng ngắc như sợ anh ta bỏ rơi tôi vậy. Tôi thấy có lỗi khi để anh ta gánh chịu một mình đó mà nên đừng ai hiểu lầm nha.

_Uk- Ngọc Thụ cười ngọt với tôi rồi quay qua nói với bậm trơn- Đi thôi.

Đi theo họ đến một phòng cũng nằm trong dãy phòng đặc biệt:

_Nè, bé tôi anh không thấy nặng hả?- Tôi hỏi nhỏ Ngọc Thụ.

_Không cô rất nhẹ- Ngọc Thụ híp mắt nói, làm tôi thật sự như muốn nhảy lều vậy, quá đẹp.

_Nè, hai người kia đến nơi rồi, đừng có ở đó mà bông bẻ nhau- Bậm trơn lớn tiếng nói.

_Hay anh bỏ tôi xuống đi, tôi đi cũng được mà- Tôi ngại ngần nói.

_Không gì phải ngại đâu. Tôi bé cô còn không ngại nữa thì cô ngại gì nhỉ?- Ngọc Thụ mỉm cười nói.

Tôi đành câm nín thôi chứ biết làm gì người ta nói đúng mà, tôi đã không đẹp rồi mà còn bị thương nữa, xấu thế người khác bé là phước lắm rồi nhưng mà sao thấy khó chịu lắm thật muốn nhéo cho anh ta một cái cho bỏ ghét. Tôi hậm hực nói không nên lời.

Bước vào căn phòng đó, tôi choàng cực kỳ, có đến 3,4 em chân dài cực xinh đang phục vụ đám bốp, đút thức ăn hay cắt trái cây cho tên trùm đại ca. Mà cái tên trùm này trời àh, xấu hoặc àh, xấu đau xấu đớn xấu vô tội vạ vậy mà mấy cô gái xinh đẹp kia lại khen hắn đẹp nữa chứ, thật là nịnh nọt không sợ cắn rứt lương tâm àh:

_Thưa đại ca, em đã dẫn người đến- Bậm trơn cung kính nói. Lúc này tên đó mới ngước mắt lên nhìn thấy Ngọc Thụ đang bế tôi thì:

_Ê, Bậm trơn thằng ăn cắp đồ của tao là đứa nhỏ mà sao bây giờ lại trở thành người lớn thế này. Bộ nó biết biến hóa àh- Tên đại ca này sao mà ngu thế nhỉ.

_Không phải đâu àh. Thằng này đòi chịu tội thế cho thằng nhóc đó- Bậm trơn nói.

_Gì? Thằng này àh, chắc...chắc...người thì xấu hoặc, tay chân thì yếu đuối đã thế còn bé thêm một con nhỏ tàn tật xấu xí nữa. Chịu nổi hình phạt không nữa- Tên đại ca có mắt như mù đang nhận xét chúng tôi. Đã nói Ngọc Thụ thì thôi đi vậy mà còn lôi tôi vào nữa, anh ta có thua gì tôi chứ. Tôi điên tiết lên rồi đây, mặc dù tôi không đẹp như Thúy Kiều, dịu dàng như Thúy Vân nhưng tôi chưa từng bị ai kêu là “xấu” cả. Hôm nay tôi phải cho tên này chết mới được:

_Ngọc Thụ anh bỏ tôi xuống coi- Tôi nóng máu nhìn thẳng vào ngọc Thụ.

_Ồ ờ- Ngọc Thụ như biết tôi đang điên nên anh ta chỉ biết là thả tôi thôi.

_Ê thằng kia, mày tưởng mày là đại ca là tao sợ hả? Tao nói ày biết mày nhìn lại mày đi, mắt thì như con đười ươi, mũi thì tẹt hết chỗ, miệng thì rộng tang hoang cửa nhà, mặt thì rõ như cái rổ, tay chân thô kệch như cái chày dã gạo. Xấu da xấu đốn như thế mà còn đòi chê người khác xấu hả nhìn lại đi nhá!- Tôi **** tên đại ca kia một trận tức không chịu nổi rồi. Quên luôn bản thân đang bị thương nữa. Làm ai cũng trở mắt nhìn tôi nhất là cái Tên Đại Ca và Ngọc Thụ

_Mày dám nói đại ca tao như thế hả?- Bậm trơn bay vào đánh tôi ai ngờ bị Ngọc thụ chặn được ột đòn judo nằm lăn quay ra đất.

_Ai ày đụng đến cô ấy hả?- Ngọc Thụ giờ này mới lên tiếng.

_Wow- tiếng con gái ngưỡng mộ lalên vì dáng đánh nahu quá đẹp, quá chuẩn lại cộng thêm cái khuôn mặt đẹp trai nữa chứ càng làm Ngọc Thụ thêm cool hơn.

_Nè tên kia sao mày dám đánh người của tao. Tụi mày nữa im hết- Tên đại ca giận tím mặt nói, còn tôi đứng im lìm mà nhìn thôi.

_Mấy đứa đầu còn không mau cho thằng này một trận để cho chúng nó biết tao là ai – Tên đại ca hung hổ nói.

Mấy đứa khuôn mặt sát khí định rat ay thì:

_Khoan, mày nói là mày là ai trướcđi rồi đánh tao vẫn chưa muộn mà- Ngọc Thụ vừa nói vừa kéo tôi lại gằngghế sofa ngồi cạnh anh.

_Hừ, được trước lúc chết tao chomày biết đại ca tao là ai?- bậm trợn bây giờ mới tỉnh một chút đã hênhoang nói- Đại ca tao là Thiên Tứ của Bang Hội Thần Giáo, nổi tiếng lừng danh đó.

_What? Ta không biết- Ngọc Thụ phán một câu xanh rờn làm tụi nó đỏ mặt giận dữ.

_Hừ, người là ai mà dám láo toétnhư thế hả? Chỉ cần bạn thân của đại ca tao là “ Tứ Thiên Ca” ra mặt làngười chết ngắc rồi- Tên đó nói tiếp.

_Người nói “ Tứ Thiên Ca” của Thiên Bang đó hả?- Ngọc Thụ nheo mắt nguy hiểm nói.

_Đúng thế. Sợ rồi àh- Tên Bậm trợn hênh hoang nói.

_Nè, tên “ Tứ Thiên Ca” gì đó ghê ghớm lắm hả? Hay chúng tax in lỗi rồi trốn đi, nếu không sẽ gặp họa đó- Tôi lo sợ nói.

_Không sao đâu. – Ngọc Thụ mỉm cười nói với tôi. Làm ho mấy cô gái xinh đẹp kia đỏ mặt, nhìn Ngọc Thụ không ngớt, có cô còn nhìn đến đang gọt táo mà cắt trúng tay nữa chứ hahahah.

_Nếu các người đã muốn động thủ thì tối nay, 8h đợi ta ở nhà kho Thiên Tường đi. Ta không muốn ở trong Bệnh Viện gây ồn ào đâu. Nhớ trước khi đi gọi xe cấp cứu trước nhá. Ta sẽcho các người thấy thế nào là “ có mắt không trông”- Ngọc Thụ nói xongnhìn về phía tên đại ca trừng mắt – Về nói với Thần Giáo Minh bang chủcác người, “ Tứ Thụ Bảo, Tứ Thiên Ca” muốn đến thăm.

Ngọc Thụ nói xong tung một cước đátên bậm trợn một phát, làm mấy tên kia sợ quá phải dãn ra, Ngọc Thụ cảmthấy hài lòng , bẻ tôi ra ngoài. Trước nhiều con mắt phần nộ không làmđược gì có, ngưỡng mộ có, ghen tị có.

28. Chương 28

Chương 28

Đi ra khỏi căn phòng đó tôi mới giám hỏi:

_Nè, Ngọc Thụ anh điên àh, đánh nhau với họ anh chết chắc đó, hay làquay lại xin lỗi bọn họ nha- Tôi lo lắng nói.

_Cô yên tâm đi bọn họ không làm gì được tội đâu. Tôi rất giỏi judo nên cô yên tâm đi- Ngọc Thụ trấn an tôi.

Đưa tôi trở về phòng xong, Ngọc Thụ bảo có việc nên đã ra về, nhưng tôi thì lo lắng không ngừng sợ lỡ cóchuyện gì xảy ra với anh ta chắc tôi là kẻ gián tiếp giết người mất. Tôi suy nghĩ chỉ có một người mới có thể cứu Ngọc Thụ thôi, đó chính là anh trai cậu ta Boss đại nhân của tôi Thiên Vũ Phong, nghĩ là làm tôi dùngnạng đi ra ngoài chỗ ban trực của y tá (Vì do bị đánh lần đó, chiếcđiện thoại của Trần Trần cũng mất tiêu rồi):

_Cô y tá ơi, có thể cho tôi nhờ gọi điện thoại không àh- Tôi hỏi cô y tá trực ban.

_Được, cô cứ sử dụng đi- Cô y tá mỉm cười nói.

_Cảm ơn- Tôi vui vẻ trả lời lại.

Cầm máy lên gọi cho Boss:

_Alô, Thiên Vũ Phong nghe đây- Thấy số lạ nên Vũ Phong nói chuyện hơi nghiêm.

_TGD ăh, em là Trần Trần đây- Tôi e dè nói.

_Ừa Trần Trần có chuyện gì mà em lại gọi cho tôi- Vũ Phong ngạc nhiên nói.

_Em...em lỡ gây ra chuyện hại người rồi...hức..hức...- Không biết tại sao tôi lại khóc không biết nữa. Cũng may là cái cô y tá kia đi rồi chứ nếu không thì ôi không biết chuyện gì xảy ra.

_Sao? Từ từ nói xem đừng khóc- Vũ Phong lo lắng nói.

_Em lỡ tay chọc phải tên đại ca gì đó của Bang Thần Giáo gì đó áh, thế là Ngọc Thụ vì bảo vệ em nên huhuuu...- Tôi nước mắt nói.

_Em nói tiếp đã đừng khóc nữa- Vũ Phong buồn bực nói.

_Họ hẹn nhau tại nhà kho Thiên Tường, lúc 8h để làm gì thì em không biết nhưng em lo Ngọc Thụ sẽ nguy hiểm nên em gọi điện thoại cho anh...- Tôi vừa nấc vừa nói.

_Em lo cho Ngọc Thụ sao?- Vũ Phong giận hờn nói.

_Dạ vâng tại cậu ấy vì em mà ... - Tôi ngáy ngốc nói.

_Hừ, em gọi cho tôi chỉ vì điều này thôi sao? – Vũ Phong tức giận nói xong cúp máy cái rụp. Làm tôi không hiểu gì hết.

_Sao anh ấy lại giận nhỉ. Mình làm gì sai sao?- Tôi khịt khịt mũi tức độc thoại nội tâm.

Biệt thự của Thiên Vũ Phong,

Do hôm nay cần phải đến dự buổi nhạc hội tại khu vui chơi giải trí “ Thiên Sinh” nên cần phải chau chuốt cho lịch sự, ai ngờ vừa tắm xong bước ra nghe xong cú điện thoại của ai kia làm cho Vũ Phong tức giận ném luôn cái điện thoại lên giường, tức thì tức thế thôi nhưng Vũ Phong vẫn quan tâm đến thằng em trai út Ngọc Thụ của mình chứ, cầm alô chiếc điện thoại:

_Vũ Lâm hả? Em chuẩn bị người đến nhà kho Thiên Tường lúc 8h đi, Ngọc Thụ đang chuẩn bị xử bọn bang Thần Giáo tại đó đấy. – Vũ Phong nghiêm nghị nói.

_Ừa, sao lại xử ăh. Em nhớ bọn chúng đâu đựng gì đến địa bàn của chúng ta đâu- Vũ Lâm ngạc nhiên hỏi.

_Nhưng nó gây hấn với Ngọc Thụ đấy. Em đi theo xem thế nào, chỉ sợ bọn chúng chơi dơ thôi. – Vũ Phong nói.

_Vâng em biết rồi. Àh mà tối nay anh có đi đại nhạc hội không?- Vũ Lâm hỏi.

_Có chứ, chúng ta là cổ đông lớn mà- Vũ Phong âm trầm nói.

_Dạ, vậy thôi.- Vũ Lâm nói rồi cả hai cùng cúp máy.

Đấm vào tường anh tức giận nói:

_Tại sao em lại ngốc cỡ quốc tế thế này chứ?

Tại Phòng của tên đại ca Thiên Tứ,

_Đưa thằng Bấm trốn đi sơ cứu đi.- tên đại ca nói.

_Đại ca àh, tên hồi nãy ghê ghớm quá, nó là ai vậy ăh- đàn em A nói.

_Tao biết chết liền. Mày kêu người đi điều tra đi. – Tên đại ca lo lắng nói.

_Dạ- đàn em A nói.

15 phút sau,

_Đại ca ơi không xong rồi- Đàn em A hốt hoảng chạy vào phòng nói.

_Có chuyện gì?- Tên đại ca đang ôm gái xinh đẹp hỏi.

_Thằng lúc này...àh không người lúc này là...là... “ Thiên Thụ Bảo, Thiên Tứ Ca” của Thiên Bang đó anh, hay còn gọi là “ Tứ Thiếu Gia”, còn là Giám Đốc Điều Hành của Thiên Gia, cũng là con trai út của Thiên Bang Chủ. – Đàn em A vừa nói vừa run.

_Cái gì?- Thả em gái xinh đẹp ra tên đại ca la to.

_Chết rồi đại ca ơi giờ tính sao đây? Chúng ta đã đắc tội với Thiên Bang rồi, lần này thì chết với Bang chủ rồi- Đàn em A sợ run nói.

_Mày im đi, tao cũng sợ không kém đây rồi còn nói nhiều nữa.- Tên đại ca lo lắng không kém.

_Đại ca em có một cách có thể chuyện này không bị đến tai của bang chủ- đàn em B nói.

_Cách gì nói đi- Tên đại ca như bắt được vàng.

_Chúng ta cứ đến chỗ hẹn như đã định nhưng ta sẽ dùng mỹ nhân kế để thương lượng với “ Tứ thiếu gia”. Em nghe nói đầu, tên đó rất thích các em gái đẹp- đàn em B xảo quyệt nói.

_Cách này cũng được nhưng mà nếu không có tác dụng thì sao?- đàn em A nói.

_Hay chúng ta bắt cái con nhỏ đi với tên đó xem. Em thấy thằng đó có vẻ cứng nhỏ đó lắm- đàn em C chen mồm vào.

_Được tao thấy hai cách đều được mau làm đi- Tên đại ca ngu ngốc nói.

Lại nói về Trần Trần của chúng ta, cô đang ngây ngốc quay về phòng mình mà không biết rằng sẽ có chuyện xảy ra. Về phòng ngồi ăn hết mấy món mà Ngọc Lan đã chuẩn bị cho cô. Đang suy nghĩ việc tại sao mà Vũ Phong đang giận mình thì: Cốc,...cốc...

_Mời vào cửa không đóng- Tôi nói.

Không để ý là ai đang bước vào thì có người chụp ột chiếc khăn tắm thuốc mê làm cô chưa kịp chống cự đã thiếp rồi.

_Cái con nhỏ này dễ lừa nhĩ- đàn em C hả hê cái chiến tích của mình.

_Thôi nhanh đi cha nội, sắp đến giờ rồi- đàn em A nhìn đồng hồ nói.

8h, nhà kho Thiên Tường,

Lúc này Tiết Trần Trần của chúng ta đang bị bịt miệng, trói tay chân lại, do thuốc mê hít nhiều quá nên cô chưa tỉnh. Tiếng xe của một chiếc ô tô làm cho bọn chúng phải giật mình, chúng còn dẫn thêm một em cực xinh đẹp lại tươi mát nữa chứ, thân hình chuẩn hình chữ S, con trai không mê tít mới lạ. Bữa tối này, Ngọc Thụ mặc một bộ đồ cực kì đẹp nha, áo khoác gió màu đen, áo trong là màu trắng nha, quần jean hàng cao cấp nha, đeo găng tay, đi giày hiệu Nike màu trắng, đầu tóc vuốt keo trông rất bảnh, bên tai trái đeo thêm khuyên tai kim cương, cộng chiếc kiềng đen trông rất đúng hình tượng lãng tử nha. Làm cho cô gái xinh đẹp kia nhìn không chớp mắt, còn mấy tên kia thì ghen tị hết biết nhưng rất tiếc thiếu mất tên đại ca đang nằm bệnh viện và tên bậm trợn bị Ngọc Thụ đánh chết nếu không chắc mấy đứa này tức vì không đẹp bằng mất.

_Chà, các người đến sớm hơn tôi tưởng đấy.- Ngọc thụ cười khẩy nói.

_Hừ, người đừng tưởng mình là “Tứ thiếu gia” của Thiên Bang thì ngon nha. Chúng tao cũng không vừa đâu- đàn em C bực tức trước vẻ mặt khinh bỉ của Ngọc Thụ.

_Để xem- Ngọc Thụ lóe lên ánh mắt nguy hiểm hướng về đàn em C, làm cho hắn ta sợ không làm được gì.

_Các người giải quyết nhanh lên tôi còn có việc cần làm nữa- Ngọc Thụ mất kiên nhẫn nói.

_Thật ra lần này chúng tôi đến đây để thương lượng với “ Tứ Thiếu Gia”- đàn em A biết điều nói.

_Vậy sao? Tôi nhớ không lầm là các người muốn giải quyết bằng vũ lực mà- Ngọc Thụ dựa vào chiếc xe của mình nói.

__Không không, “Tứ thiếu gia” đừng hiểu lầm. Chúng tôi có mắt không trông mới không biết “cậu”. Mong cậu đừng hẹp hòi chấp nhất kẻ như chúng tôi- đàn em A nói cầu hòa.

__Coi như các người biết điều nhưng tôi cũng phải nói lại với Bang Chủ các người để dạy dỗ lại- Ngọc Thụ cười cợt nói.

__Đừng mà “Tứ thiếu gia”, chúng tôi sẽ tặng cho cậu cô người mẫu này coi như tạ lỗi- đàn em A vẫn muốn giải hòa khi nói- Còn không mau đi lên.- đàn em A ngoắc cô người mẫu chữ S đang ngây ngốc đứng nhìn Ngọc Thụ. Thấy đàn em A gắt lên cô người mẫu mới tỉnh mà đi lên, cô ta bước đi một bước như đang khoe hết cái gì vốn có ọi người coi, làm ấy tên kia thêm thuồng hết biết luôn. Riêng Ngọc Thụ, anh chỉ cười khẩy khi cô gái đó đến gần định xờ lên má thì anh ấy hất tay ra:

__Không cần đâu, tôi mặc dù thích con gái đẹp nhưng không thích xem họ là món hàng trao đổi. Coi như lần này tôi tha cho các người nhưng lần sau đừng quá ức hiếp người khác- Ngọc Thụ nhìn họ mà nói.

Trong lúc này tôi tự nhiên tỉnh lại, thấy tay chân bị trói, lại nghe được tiếng có người đang nói chuyện sau lưng tôi chỉ tội không nhìn thấy gì chỉ tại mấy cái thùng hàng chất cao quá thôi. Tôi cố gắng đứng dậy nhảy như lò cò từng bước ra ngoài, vừa thấy chỗ trống có người đứng vui quá nên lò cò té cái oạch, tất cả mọi người đều nhìn về phía người phát ra tiếng động đó, và tôi kẻ đang bị bịt miệng đang cố hết sức vùng vẫy đứng lên. Phát hiện ra cô gái bị trói đó là tôi, Ngọc Thụ tự nhiên hiểu được rằng tôi đang bị bắt cóc. Không biết có làm việc theo cảm tính hay không mà Ngọc Thụ chạy đến chỗ tôi, đỡ dậy, cởi trói:

__Cô không sao chứ?- Ngọc Thụ ân cần hỏi, cứ xoay tôi như chong chóng kiểm tra xem có bị thương không.

__Không sao. Nhưng mà sao anh lại ở đây- Tôi nhìn anh hỏi.

__Thì tôi đến đây giải quyết công việc- Ngọc Thụ nói xong liền bế tôi lên đưa vào xe, trong con mắt ngạc nhiên của tôi và những người khác. Đóng cửa xe lại, Ngọc Thụ liền trừng mắt những người kia:

__Tôi định tha cho các người rồi vậy mà... các người dám bắt cô ấy.... Chán sống rồi- Nói xong Ngọc Thụ bay lên đánh nhau, những cú đấm, đá anh tung ra rất quyết đoán và mạnh như muốn lấy mạng người ta luôn áh. Tôi ngồi trong xe mà ngu ngơ có hiểu chuyện gì xảy ra đâu, thấy họ đánh nhau tôi cũng lo lắng nhưng nhảy ra không được vì không biết mở cửa chiếc xe này.

Cái tên đàn em C kia rất ghét Ngọc Thụ nên khi thấy có sơ hở hắn ta đánh một cái vào ngay lưng của Ngọc Thụ làm anh gần như khựng lại, thấy thế những tên khác ăn hôi nhảy vào đánh Ngọc Thụ, cũng may sao lúc đấy Vũ Lâm cùng những đàn em của mình chạy vào giải cứu Ngọc Thụ, thấy Vũ Lâm tôi đập cánh cửa để nhờ anh mở cửa dù, hiểu ý tôi Vũ Lâm mở cửa được, thì ra cửa này không phải đẩy ra để mở mà là kéo ngược lên trời để mở. Chạy ra khỏi xe, thì lúc này mọi chuyện đã được giải quyết rồi, mấy tên hôi này đánh Ngọc Thụ giờ đang bị trói lại nguyên một đồng. Tôi thì đến chỗ Ngọc Thụ đag được đàn em của mình đỡ dậy, còn Vũ Lâm thì đang giải quyết mấy tên khốn ăn hôi đó.

__Mấy tên này chán sống hay sao àm dám đánh cả “Tứ Thiếu Gia” của Thiên Bang hả?- Vũ Lâm hét lớn làm tôi ngỡ ngàng kinh khủng.

__Hừ, “Tứ thiếu gia” gì chứ đánh như đuổi ruồi mà cứ bày đặt- đàn em C không sợ chết nói.

__Cái gì? Mày hình như chưa thấy quan tài chầu đồ lệ thì phải. – Vũ Lâm tức giận nói rồi anh chơi một phát vào bụng hắn làm hắn đau điếng.

__Có ngon thì solo đừng ở đó mà dương oai đánh tao- đàn em C lại lần nữa không sợ chết nói.

__Được lắm, tao sẽ để ày biết thế nào là nổi đau muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong- Vũ Lâm nói rồi hất tay để đàn em của mình đưa bọn chúng đi.

29. Chương 29

Chương 29

__Ngọc Thụ, anh không sao chứ?- Tôi lo lắng nhìn anh.

_Tôi không sao. Chỉ là vết thương ngoài da thôi- Ngọc Thụ mỉm cười nói cho tôi yên tâm.

_Bị thương thế mà không sao gì? Bầm hết cái mặt đẹp trai rồi còn gì- Tôi nhìn vào khuôn mặt của Ngọc Thụ nói, nhìn mặt của anh ta lúc này trông rất giống trẻ con vừa mới đánh nhau về.

_Hết đẹp trai thì đi với cô mới hợp chứ- Ngọc Thụ true.

_Gì, ý anh là tôi xấu hả?- Tôi trợn mắt nói- đã thế tôi cho anh thành người xấu xí nhất luôn.

Nói là làm tôi đánh Ngọc Thụ mấy cái hết sức vậy mà anh ta cũng cười thật là chắc bị người ta đánh đến điên luôn rồi. Thế là tôi đỡ tuyệt chiêu nhéo má:

_Đau quá. Muốn ám sát tôi àh- lúc này tên Ngọc Thụ mới chịu la đau đấy, làm tôi hả hê kinh khủng.

_Hehehe vậy thì từ nay đừng có chọc tôi nữa nhé- Tôi hài long nói.

_Hừ, chờ đấy- Ngọc Thụ ôm má nói.

Sau khi Vũ Lâm giải quyết xong bọn kia, anh đến chỗ của tôi và Ngọc thụ:

_Sao rồi hả?- Vũ Lâm đập vai thằng em mình nói.

_Vẫn còn chưa chết- Ngọc Thụ nói.

_Hừ, lần sau cho chừa cái tội nóng nảy không bỏ được. Nếu hôm nay anh không ra tay thì chú mày chắc phải nằm viện mấy tháng đấy- Vũ Lâm lên giọng anh hai nói.

_Vâng cảm ơn anh.- Ngọc Thụ giả làm đứa em ngoan nói.

_Biết thế là được, mà sao bà cô này lại ở đây- Vũ Lâm chỉ vào tôi nói.

_Nè, tôi chưa có già, sao dám bảo tôi bà cô hả- Tôi tức nói.

_Ồh không già sao. Xin lỗi nhé không biết- Vũ Lâm chọc tức tôi.

_Hừ- tôi tức nói không nên lời.

_Anh Vũ Lâm àh thôi đi, Tràn Tràn vì em mà bị bắt tới đây đó. Anh đừng chọc cô ấy nữa- Ngọc Thụ bênh tôi heheheh.

_Vậy sao? Chà...chà...cô cũng có giá để người ta bắt cóc hả?- Vũ lâm không coi lời nói thằng em trai mình ra gì àm vẫn tiếp tục chọc tôi.

_Anh.....- tôi tức điên lên bay vào đánh anh ta thì ôi không, cái chân tôi không chịu nghe lời mới nhấc chân lên thôi thì đã té ngã rồi cũng tại lần bị bong gân chưa khỏi huhuuh. May mắn sao có một tên đáng ghét và một người đáng yêu đỡ tôi chứ nếu không em về với đất mẹ rồi.

_Muốn đánh tôi hả? trời phạt cô đấy- Tên Vũ Lâm tuy quan tâm nhưng lại khoái làm tôi tức dù trường hợp nào.

_Hừ, tôi không thèm chấp- Tôi bực tức không thèm để ý luôn.

_Thôi hai người này khoái cãi nhau thế hả? Bây giờ nói chuyện chính đây nè- Ngọc Thụ nói to- Tại sao anh lại ở đây. Em nhớ là em đâu có cho ai biết chuyện này đâu.

_Àh, Anh Phong gọi bảo anh đến giúp cái tên non nớt như chú mày đó- Vũ Lâm trả lời mà mắt vẫn dấu với tôi.

_Anh hai sao? Anh hai làm sao biết chuyện này- Ngọc Thụ nói làm tôi chợt dạ rồi vì tôi là người nói mà.

_Vậy thì chắc có ai nói với Anh hai rồi- Vũ Lâm chống cằm suy nghĩ.

_tôi nói đó- Tôi đành nói thôi, dù thế nào họ cũng biết, biết trước với biết sau cũng là biết mà.

_Hả? Cô sao, không thế nào? Anh hai chưa bao giờ nghe lời bất cứ lời nói của đứa con gái nào chỉ trừ mẫu hậu nhà tôi thôi.- Vũ Lâm kinh ngạc nói. Ngọc Thụ đứng bên cũng nhạcnhien không kém.

_Thật không giả đâu.Tại tôi lo choNgọc Thụ có chuyện gì mới gọi thôi. Tuy tôi không biết anh ấy...àh khôngTGD như thế nào chứ. Khi tôi nói là Ngọc Thụ gặp nguy hiểm thì TGD rấtlo lắng và tức giận với tôi nữa mà- Tôi ử rử nhớ lại nói. Không biết sao tôi lại thấy khó chịu nữa .

_Cô lo cho tôi- Ngọc Thụ nhìn vào mắt tôi hỏi.

_Uk, tại tôi mà anh mới đi đánhnhau mà bị thương mà- Tôi áy náy nói. Ngọc Thụ tự nhiên nhìn tôi với con mắt rất chi là lừa tình làm tôi không dám nhìn vào.

_Vậy ra cô là người đầu xỏ gây ra vụ này- Vũ Lâm mắng tôi.

_Xin lỗi tôi không cố ý- Tôi hối lỗi nói.

_Anh Lâm đừng nói thế với cô ấy, cô ấy đâu muốn thế đâu- Ngọc Thụ lại lần nữa bênh tôi, làm tôi rất cảm động.

_Hừ, thôi trễ rồi, đi về thôi- Vũ Lâm nói nhìn đồng hồ hiệu trên tay mình.

_Anh àh, anh đi về nhà trước đi, em trở Trân Trân về bệnh viện tẹn thể sát trùng vết thương luôn- Ngọc Thụ nói

_Tùy em- Vũ Lâm bắt lực nói rồi đi ra kho hàng lên xe của mình đi về.

Vũ Lâm đi rồi, Ngọc Thụ điều tôi vào xe, lúc này anh ta còn sức nữa đâu mà bế tôi chứ hắc...hắc...

Buổi nhạc hội của Phi Luân Hải,

_wow anh Ngô Tôn đẹp trai quá- Ngọc Lan dung ánh mắt sáng rực nhìn thần tượng của mình nói.

_Ah hèm tiểu thư Ngọc Lan cô làm ơn chú ý bạn trai mình đang đứng ở đây- Vũ Ngọc nhìn Ngọc Lan mà ý như nói hoa đã có chủ đừng có mà muốn “hồng hạnh vượt tường”.

_hắc...hắc...anh ghen hả- Ngọc Lan được có chọc ghẹo anh chàng.

_Hừ, ai thèm ghen chứ- Vũ Ngọc hờn giận nói.

_Thôi mà bạn trai tôi vẫn đẹp trai nhất – Ngọc Lan nịnh nọt.

_Coi như biết điều đấy- Vũ Ngọc hả hê nói.

_Hai người thì tốt rồi nhìn lạingười yêu tôi kia kia không còn là thực nữ nữa. Nói cách mấy cũng khôngđược-Tiêu Hoảng hờn dỗi nhìn cặp tình nhân rồi quay sang nhìn người yêu dấu Tần Tranh haiz.

_Anh Ngô Tôn, anh Đông Thành, anhDiệc Nho, anh Á Luân, I Love You- Tần Tranh không ngớt lời ca tụng làmcho ai kia điên maú mà không làm được gì.Bởi vì họ là hàng vip nên đượcngồi ghế vip hàng đầu, la ó không sợ. Riêng về phần Vũ Phong không biếtlàm gì từ nãy đến giờ im thin thít, ngồi khoanh tay về mặt dăm chiêuảnh đến hết cỡ làm nhiều người không muốn ngồi gần. Thật ra anh ta đang ghen tức với thằng em mình đây mà.

Trong tiếng nhạc sập sênh,Vũ Phong đang trầm tư, uất hận, bỗng tiếng chuông đện thoại của anh vang lên:

_Alô, anh nghe đây- Vũ Phong chán nản nói.

_Anh hai àh, mọi chuyện giải quyết xong rồi. Quả như anh đoán xém nữa thằng Ngọc Thụ bị thương nặng rồi- Vũ Lâm nói.

_Uk điều này anh biết mà, tính củanó bình thường thì ổn nhưng khi nóng giận lên thì lại mất lý trí lẫnảnh giác- Vũ Phong bình thản nói.

_Có chuyện này em không biết có nên hỏi anh không?- Vũ Lâm lưỡng lự nói.

_Ở đây hơi ồn, em về nhà anh chờ đi, nói chuyện cho dễ- Vũ Phong nói.

_Vậy cũng được- Vũ Lâm nói rồi cúp máy.

Quay sang nói gì đó với Vũ Ngọc rồi anh bỏ đi. Vũ Phong chạy nhanh về nhà chỉ với 15 phút thôi. Bước vàonhà thì đã thấy Vũ Lâm ngồi trong phòng khách đợi rồi trên bàn còn bàyra đồ uống và mấy món ăn nhẹ.

_Em cũng tự tiện nhĩ- Vũ Phong mỉm cười nhìn thẳng em trai nói.

_Thì nhà anh cũng giống nhà em mà lo gì?- Vũ Lâm nói lại, tiện thể rót một vang đỏ cho Vũ Phong.

_Em có chuyện gì thì nói đi- uống xong một ngụm vang đỏ của Vũ Lâm đưa, anh nói.

_Chuyện là thế này em muốn hỏi anh giải quyết sao với Nguyệt Bang. Dù sao bên đó cũng có giao tình với ba, em chỉ lo ba sẽ lại ...- Vũ Lâm ngập ngừng nói.

_Chuyện đó em yên tâm đi, anh đã có kế hoạch hết rồi, anh đã cử người điều tra, lấy chứng cứ phạm gia quy của “ Tứ đại bang hội” thì phải chịu trách nhiệm thôi- Vũ Phong nhàn nhạt lắc ly rượu trên tay nói.

_Em hiểu rồi, dạo này việc trong bang cũng ổn định không thấy điều bất thường gì hết.- Vũ Lâm nói.

_Thế còn bên công ty em quan sát ra sao?- Vũ Phong hỏi.

_Cũng không có gì mới chỉ là Nguyệt Gia tự nhiên biến mất, chị em Nguyệt Hân, Nguyệt Nhi cũng chưa thấy hành động gì sau vụ của Trần Trần thư ký của anh cả- Vũ Lâm thần nhiên nói.

_Nhớ đừng lơ là, không chừng trong tình có động- Vũ Phong nhắc nhở, nhưng nghĩ đến Trần Trần anh lại vừa thương vừa bức cảm xúc nói không nên lời.

_Àh, em quên chưa hỏi anh? Bộ cô thư ký Trần Trần gọi điện cho anh nói vụ Ngọc Thụ hả?- Vũ Lâm thắc mắc hỏi.

_Uk, thì sao?- Vũ Phong thần nhiên nói.

_Không em chỉ thấy lạ thôi, anh đâu bao giờ chịu giúp ai làm gì đâu, nhất là phái nữ- Vũ Lâm vu vơ nói.

_Có liên quan đến em trai mình mà không quan tâm được sao- Vũ Phong chối biến.

_Ồh, anh trai tôi thương em mình ghê- Vũ Lâm chọc ghẹo.

_Hừ, chỉ có đứa em như chú mới nghĩ xấu tôi thôi- Vũ Phong cười cười nói.

_Còn việc nữa, không biết làm sao mà bọn Bang Thần Giáo lại bắt cóc nhỏ Trần Trần nữa. – Vũ Lâm nói, làm vô tình hại thêm mạng người sắp phải nằm viện vài năm rồi.

_Sao? Trần Trần bị Bang Thần Giáo bắt cóc- Vũ Phong quát lớn xém nữa rót luôn ly rượu cầm trên tay.

_Anh phản ứng gì giữ vậy. Theo em nghĩ chắc bọn nó muốn hù Ngọc Thụ tha cho thôi- Vũ Lâm nhàn nhạt nói. Vịt sau vụ “ Sát thủ đánh thuê” anh đã biết anh trai mình yêu cô thư ký ngốc nghếch đó, nên anh quyết định rút lui.

_Vậy em giải quyết bọn chúng sao rồi- Vũ Phong cổ bình tĩnh hỏi.

_Àh, em chỉ mới bắt bọn chúng mang về cho Bang Chủ Thần Giáo giải quyết rồi- Vũ Lâm ngây thơ nói.

_Được rồi, em hãy báo cho Bang Chủ Thần Giáo rằng giải quyết sao cho tốt nếu không đừng trách anh ác độc- Vũ Phong bóp nát luôn cái ly đang cầm, ánh mắt đáng sợ lóe lên tia lửa như muốn đốt chết người ta.

_Em sẽ làm. Nhưng em muốn nói cho anh biết yêu thì nói cho người ta biết đi, nếu không hối hận đó nha. “Đêm dài lắm mộng”- Vũ Lâm đặt tay lên vai Vũ Phong nói rồi ra về. Làm cho ai kia ở lại đỏ mặt không nói được lời nào, trứng tim đen nói sao được nữa.

Bệnh viện, phòng 505,

Ngọc thụ đưa tôi lên phòng rồi mới chịu về

_Không cần phải lo thế đâu. Tôi ổn mà- Tôi mỉm cười nói.

_Thật không- Ngọc Thụ nghi ngờ nói.

_Cái anh này, anh nói câu này mấy lần trong ngày hôm nay rồi đấy. Tôi nghĩ anh nên lo cho cái vết thương trên mặt mình thì tốt hơn, mặt đẹp trai kìa gái khó lắm đấy- Tôi chọc anh ta.

_Sợ gì chứ? Miễn có người chịu là được rồi- Ngọc Thụ nói mà mắt cứ nhìn tôi, làm như muốn nói tôi vậy áh.

_Thôi..anh về đi,- nói rồi tôi đẩy anh ta ra ngoài, đóng cửa lại .

_Phù, sao anh em nhà này khoái làm mình không làm tim nhảy thì cũng ngượng ngùng chứ- Tôi tự độc thoại.

Đầu óc tôi tự nhiên alị nghĩ đến Vũ Phong người làm cho tôi đau tim, nhảy tim nhiều nhất, không biết anh ta còn giận không nữa. Thôi đành đi tắm trước rồi tính sau, hôm nay haotồn mồ hôi nhiều rồi.

Trong lúc đó, tự nhiên lo lắng chocô gái gốc gác kia, Vũ Phong lái ô tô chạy đi thật nhanh để đến bệnh viện xem nha đầu gốc đã về bệnh viện chưa hay đi cùng anh nào. Bướcnhanh lên phòng của Trần Trần, thấy cửa khóa muốn xác coi nàang có ởtrong không,anh lấy luôn chìa khóa sơ cua, mở cửa vào chẳng thấy ai định bỏ đi thì ôi no Trần Trần ngu ngốc quên mang quần áo vào thay ,quần cái khăn lông chạy ra ngoài, phát hiện ra có người thì quá muộn màng rồi:

_A..chưa nói hết thì đã bị bịt miệng lại rồi.

_Đừng la- Vũ Phong khe khẽ nói, tiện thể đẩy cánh cửa khép lại.

_Sao sao..lại ở đây- Tôi nói không nên lời.

_Àh..đế thăm em thôi- Vũ Phong gãi đầu nói tự nhiên nhìn xuống dưới không chớp mắt. Làm cho Trần Trần ngungốc nhìn theo mới nhớ ra mình đang quần có cái khăn tắm áh.

_Anh...anh ra ngoài đi- ngượng ngùng nói.

_Ồh..ờh- Nói rồi Vũ Phong bước rangoài đóng cửa lại mà trong lòng thì cứ nóng hực hực như lò than vậy.Trần Trần cũng có khá gì đâu, nghĩ lời bố mẹ răn dạy: “ Nếu để con trainhìn thấy thân thể thì phải cưới, không thì phải mang về cho hai ông bà xử tử”, nhớ lại không cũng đủ hoảng hồn rồi.

30. Chương 30

Chương 30

Hồi lâu sau chán tỉnh lại tôi mới mở cửa cho Vũ Phong:

_Anh vào đi ăh- Tôi ngượng ngịu nói.

_Ồh...uk- Vũ Phong cũng ngại ngùng không kém nói.

Vũ Phong bước vào trong, không khí trở nên tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng thở và tiếng tim đập thôi,

_Àh..uk..anh đã ăn gì chưa?- Tôi nói làm tan không khí im lặng.

_Rồi...còn em- Vũ Phong hỏi lại.

_Em ăn với Ngọc Thụ rồi- Tôi ngâyngô nói mà không để ý người nào đó đầu đang bốc khói. “ Đừng làm tôi cáu nếu không tôi không tha cho em đâu”. Suy nghĩ vậy thôi chứ anh nào dám nói ra, cái cô gốc này không bao giờ dung trí thông minh ít ỏi của mình để hiểu ý nghĩa câu nói đâu.

_Uk, chắc cô thích Ngọc Thụ rồi ăh- Vũ Phong nói đầy ản ý.

_Hả? Sao có thể được, em xấu hoắc thế này sao dám thích một người đẹp trai như vậy.- Tôi ngờ nghệch nói.

_Vậy còn tôi thì sao? Em thích tôi không?- Vũ Phong cười nhạt nói.

_Cái này...-Tôi ngập ngừng nói, “ Nếu nói có thì rất sợ lỡ người ta không thích mình thì sao, còn nói khôngthì không còn cơ hội nào cả. Biết phải làm sao đây”- Anh hỏi câu khácđi, cái này khó trả lời lắm- tôi nhìn xuống sàn cũng không dám nhìn anh nói.

__Nhưng anh chỉ có mỗi câu hỏi nàythôi- Vũ Phong cười đều bước lại gần tôi, làm tôi tim đập, người toát mồ hôi, mắt càng nhìn loạn hơn. Mặt anh áp sát gần tôi đến nỗi chỉ còn 1cm nữa thôi là môi kề môi rồi hix..hix...tôi không muốn thế này đâu.

__Anh đừng chọc em được không? Lầnnào anh cũng làm cho em phải đau tim, lúc nào cũng nghĩ về anh, tại saovậy?- Tôi lấy hết can đảm để nói ra, biết rằng có thể Vũ Phong sẽ khôngthích mình nhưng thà nói ra chứ để trong lòng khó chịu vô cùng.

__Thật sao?- Vũ Phong ngạc nhiên trước lời nói của tôi trong khi khoảng cách không hề xa tí nào cả, rất gần.

__Uk...tôi đỏ mặt nói lí nhí.

__Để anh trả lời cho em biết nha, cô gái gốc gác- Vũ Phong nham hiểm nói, chưa kịp tiêu hóa hết lời nói của anh, cô đã bị anh hôn một cách bất ngờ. Nụ hôn này như muốn nói “Này cô gốc kia, Tôi không thích cô mà là yêu cô rồi đây. Từ nay đôi môi này chỉ có thể là của tôi thôi đây nhé”.

Trân Trân như bị mê hoặc rồi, nhắm mắt cảm nhận nụ hôn ngọt ngào, nồng ấm này, choàng qua cổ anh đáp trả lại, như muốn nói “ Tôi chỉ thuộc về mình anh thôi”. Trái tim đang bayvòng vòng xung quanh hai người. Không biết trải qua bao lâu mà tôi ngủlúc, trong lúc hôn mà ngủ chắc chỉ có mỗi Tiết Trân Trân thôi. Rồi khỏi môi Trân Trân, Vũ Phong không thể không cười được, cô nàng đã ngủ mấtnhắm nghiền.

__Trời ăh, trên đời này chắc chỉ có mình em trong lúc hôn mà ngủ thôi- Vũ Phong cười ngọt ngào nhìn cô gái trong vòng tay mình.

Đặt cô nằm xuống xoa đầu cô đầy yêu thương, hôn lên trán cô một cái, đắp chăn lại. Đóng cửa phòng ra vềtrong tâm trạng rất chi là vui tươi sang chảnh.

Sáng hôm sau, phòng 505,

__Dậy đi con heo lười này, 8h rồi đây. Không muốn ra viện hả?-Ngọc Lan vừa la vừa kéo chăn ra khỏi người Trân Trân.

__Để tao nằm thêm tý coi- Trân Trân mắt nhắm mắt mở nói rồi kéo cái chăn lại đắp lên lại.

__Hừ, NẾU MÀY KHÔNG DẬY TAO SẼ KHÔNG ĐƯA CHỮ KÝ, CLIP ĐÊM QUA CỬA PHI LUÂN HẢI CHO MÀY ĐẤU- Ngọc Lan dùng hết công lực hét vào tai tôi.

__Ăc...tao dậy liền mà huhuuh, tai của tôi- Vừa than vừa chạy vào toilet, tổng vệ sinh.

Làm xong vệ sinh cá nhân, Ngọc Lan đưa tôi đến phòng trả tiền viện phí tiện thể lấy thuốc uống luôn. Khi bước ra, thấy khuôn mặt vui vẻ của Ngọc Lan và túi thuốc cầm trên taythôi:

__Nè Lan mày sao thế- Tôi hua hua tay trước mặt Lan.

__Không...không sao...chỉ là tiền viện phí của mày có người trả rồi- Ngọc Lan nói.

__Có người trả sao?- Tôi ngạc nhiên nói.

__Uk, hình như là Boss đại nhân của mày đó- Nói xong Ngọc Lan đưa tờ hóa đơn lên cho tôi coi. Quả đúng là có người trả chữ kí cũng là của Vũ Phong luôn.

__Sướng nha, tiền viện phí cũng có người trả cho. – Ngọc Lan chọc ghẹo tôi.

__Có gì đâu mà- Tôi đỏ mặt nói, nghĩ lại chuyện hôm qua lại càng đỏ hơn, làm sao ấy nhỉ tuy không nói rannhưng mà nụ hôn đó thật sự là rất ngọt ngào làm tôi muốn nghiền luônmất.

__Thôi, để tao dẫn mày về nhà- Ngọc Lan nói rồi điều tôi về phòng thu xếp đồ đạc.

Quả thật không đâu bằng nhà mình, bỗng tiếng chuông điện thoại bàn vang lên:

__Alô.

__Trân Trân đây hả? Mẹ đây., con ở trên đó có khỏe không?

__Ừa mẹ ăh, con khỏe? Chắc ở nhà bố mẹ khỏe hết chứ?

_Uk khỏe. Thứ 7 tuần sau con về nhà nha. Mẹ có chuyện muốn nói với con.

_Thứ 7 tuần sau ăh. Dạ được.

_Uk vậy thôi mẹ cúp máy đây.

_Dạ, chào mẹ.

_***** gọi hă, Trân?- Ngọc Lan hỏi.

_Uk. Bà bảo rằng thứ 7 tuần sau về nhà có việc gấp.- Tôi trả lời.

_Ăh đúng rồi, thứ 5 tuần sau là ngày kỉ niệm thành lập công ty đấy. Nghe nói tổ chức lớn lắm- Ngọc Lan nói.

_Thì có sao đâu. Tụi mình là nhân viên cấp thấp sao tham gia được- Tôi nói.

_Mày không biết đấy thôi. Tất cảtoàn bộ nhân viên đều tham gia. Là ngày của công ty mà. Năm ngoàỉ nhòtham gia mà tao mới gặp lại Vũ Ngọc đấy- Ngọc Lan mớ mắng nói.

_Haiz biết ngay mà, mỗi lần nhắc đến người yêu thì cứ hồn bay về bên người mà- Tôi nhìn Lan mà thở dài nói.

_Mày có bạn trai đi rồi biết- nhỏ Lan nguýt tôi.

_Her..her...tao mà có cũng không như mày được đâu- Tôi cười đùa nói.

Tiếng nhạc chuông điện thoại cầuLan vang lên, thì ra là anh chàng người yêu Vũ Ngọc gọi đến, nghe xongcô nàng bỏ lại cái clip quay được đêm qua cùng với một poster ảnh PhiLuân Hải kí tặng để alỉ rồi chạy biến đi. Đúng là yêu nhau có khác, vừakêu một tiếng là đi liền.

Lan đi rồi, tôi lại được TGD than yêu cho nghỉ phép đến khi khỏe lại. Rảnh rang không việc gì làm, lấy cáiclip của Lan để lại, mang vào phòng mở máy tính lên xem. Tôi càng coicàng thấy tiếc đứt ruột vì không được đi xem Phi Luân Hải biểu diễn, hộmặc đồ đẹp mê ly hết biết.

_Đúng là đàn ông thiệt- Tôi thốt lên khi xem đoạn 4 thành viên trong nhóm đang...hắc...hắc...đang cởi áo khoác ngoài.

_Ai đàn ông- một giọng nói vang lên, do không để ý tưởng rằng Ngọc lan trở lại.

_Đương nhiên là Phi Luân Hải rồi,vừa đẹp trai, phong cách, thân hình chuẩn khối nói..hắc..hắc..- Tôi nói mà mắt không rời màn hình lại thêm nhìn say mê không thoát ra nổi. Làmcho chủ nhân giọng nói kia trên đầu đang bốc khói.

_Ah..hèm cô nương ơi thể TGD của cô có thân hình chuẩn không?- giọng nói đầy ản chứa.

_Ôi trời, TGD của tôi ăh? Quá chuẩn chỉ một lần nhìn thấy đã không quên được rồi- Tôi ngẫ nghĩ ngẫ thơnói. Đột nhiên thấy kì quái,hình như giọng nói đó là nam mà, đâu phảicon gái đâu, chẳng lẽ.....là.....ma. Giật thót mình khi nghĩ đến, quay đầualỉ...ôh no...đó là một con ma mĩ nam đẹp trai đang cười khúc khích...

_Anh....sao lại ở đây- Tôi ngạc nhiên nói.

_Hừm...anh đến xem em đã về nhà antoàn chưa? Thấy cửa ngoài không khóa nên vào ai ngờ....hắc...được người takhen- Vũ Phong cười toe toét nói, không giấu nổi niềm vui sướng. Tôi đởmặt ngượng ngừng nói không được gì rồi.

_Mà sao em lại nhớ dai giữ nhỉ. Lần đầu gặp nhau vậy mà em lại để ý chỉ mỗi cái thân hình thôi sao- Vũ Phong nham hiểm nói.

_Ăh...tại vì nó chuẩn thôi- Tôi ngu gờ nói mà không biết người ta đang gài bẫy để mình xa vào lười một cách dễ nhất.

_Ôh trời...thật không ngờ em lại háosắc đến thế..Ôi thân thể của tôi bị người ta cưỡng đoạt xem trọn rồi.Làm sao về gặp ba mẹ đây- Vũ Phong lại giăng lưới bắt người ngốc nghếchrồi.

_Ồ..sao lại là cưỡng đoạt chỉ là có người cho nhìn thì phải nhìn thôi nếu không có tội lỗi lắm- Trần Trần ngu ngơ vô số tội nói. Làm ai kia cứng họng khó mở lời.

_Còn nữa, nếu nói cưỡng đoạt thì ai kia cưỡng đoạt đến 2 lần rồi còn gì- Trần Trần đầu óc như được đột phá ăn nói rất chí lý.

_Vậy thì em có cần ai kia chịu trách nhiệm không?- Vũ Phong nham hiểm có thừa nói Tình thế đã được lật ngửa lại nghiêng về anh Thiên Vũ Phong. Lần này thì trên hai má của cô nàng đã hiện lên hai quả cà chua, đập mãi không nát, cô Trần Trần cần phải về nhà tu luyện lại.

_Không nói tức là em muốn anh chịu phải không?- Vũ Phong chớp chớp mắt đẹp nói. Chưa kịp tiếp thu hết lời Vũ Phong nói, anh ấy lại:

_Tiết Trần Trần em có đồng ý làm bạn gái anh không?- Vũ Phong nghiêm túc nói. Nghe xong lời nói đó đầu óc tôi chaóng váng quá, thật không ngờ Vũ Phong thích tôi...Tôi phải trả lời sao bây giờ....Một hồi rất lâu..lâu..anh thì cứ chờ đợi câu nói còn tôi thì cứ chờ chờ ra.

_Em không thích hả?- Vũ Phong giả vờ đau khổ, thực chất là nửa thật nửa giả đấy.

_Không...không phải...nhưng mà đến nhanh quá chưa kịp tiếp thu thôi- Tôi vội giải thích.- nhưng giờ em có thể nói...em...đồng ý.

Tôi vừa nói xong thì Vũ Phong đã ôm lấy tôi xoay vòng vòng ấy, làm chóng cả mặt, thế là bắt đầu từ bây giờ tôi đã là Bạn Gái của anh chàng ngàn vạn cô gái đều ao ước. Rất vinh hạnh đó nha.

Tối hôm đó,

Do tôi bị mất điện thoại nên Ngọc Lan cho tôi mượn tạm cái điện thoại “ cục gạch” àh không “ đập đá” mới đúng. Để nhắn tin cho người yêu đấy mà.

‘ Em định ngày mai sẽ đi làm’- tin nhắn của Trần Trần.

‘ Đi sớm thế, ở nhà nghỉ ngơi đi’- tin nhắn đầy quan tâm cầu ai kia.

‘ Dù gì chân em cũng đã mỏi rồi, mặt mũi cũng bết rồi đi làm là vừa chứ nếu không bị trừ tiền lương’- cái tin nhắn này chỉ là ngụy biện thôi. Thật ra cô nàng là muốn được nhìn thấy người yêu mà thôi. Hắc...hắc...

‘Vậy thì để mai anh đến đón em’.

‘ Cũng được’- dù sao Tiêu Hoàng có bạn gái rồi nếu mà trở mình chắc chắn thế nào mà không ghen.

‘ Em đi ngủ sớm đi, đừng có thức khuya xem phim đấy. Ngủ ngon’

‘ Vâng biết rồi khổ lắm, nói mãi. Nah cũng ngủ ngon nha’.

31. Chương 31

Chương 31

7h,sáng hôm sau,

Reng...reng...tiếng chuông báo thức vang lên...bụp.... tiếng tắt đồng hồ không thương tiếc:

_Oáp...sao mà reo sớm thế- tiếng than vãn của một người lười biếng ngủ nướng.

Bước xuống giường, trông tư thế rất chi là xấu, miệng thì ngáp lên ngáp xuống, quần áo xộc xệch, tay thì gãi đầu như chưa gội lần nào, đầu tóc thì bù xù khó tả. Chắc..chắc...nói chung xấu vô cùng...Vào toilet làm vệ sinh cá nhân xong, ra ngoài trông sáng sủa hẳn, đầu tóc gọn gàng, mặt mày tươi rói, quần áo đi làm gọn gàng hẳn lên. Ăn sáng xong mở cửa ra thì đã thấy một chiếc xe BMW đậu trước nhà, có một người con trai mặc đồ le màu xám, mang giày da đắt tiền, đẹp trai có thừa đang dựa vào thành xe như đang chờ đợi ai đó. May đây là cái khu đa số toàn là người già, trung niên ở nếu không chắc loạn mất. Vừa thấy Trần Trần đi ra:

_Hừm....dậy sớm thật- Vũ Phong mỉm cười nhìn cô gái trước mặt nói.

_Hi..do quen ngủ nướng đấy mà hehehe- cười xòa nói cho qua chuyện.

_Vào xe đi, không thì trễ giờ đấy-Vũ Phong nói rồi ngồi vào xe, chẳng galăng tý nào, đáng lẽ phải mở cửa mời người ta vào chứ. Như hiểu được cái khuôn mặt ngốc đang nghĩ gì Vũ Phong chỉ cười thôi, hừ. Ngồi vào xe, mặt phụng phịu lại bị Vũ Phong nhéo ột cái nói:

_Ai biểu chậm trễ làm gì? Cái này là phạt đấy nhé.- Vũ Phong ranh mãnh nói rồi hôn lên má Trần Trần một cái làm nàng đỏ mặt. Ngồi im thin thít từ đầu đến cuối luôn.

Gần đến công ty Vũ Phong thả Trần Trần xuống theo lời của cô, một phần cũng vì đây là bí mật, một phần lo có người ganh ghét sẽ làm hại cô thêm nên Vũ Phong mới để cô xuống.

Công ty Thiên Gia,

Vũ Phong vừa cất xe xong đi ra đại sảnh cũng vừa lúc Trần Trần bước vào, hai người nhìn nhau cười:

_Chào TGD- Trần Trần mỉm cười nói.

_Chào- Vũ Phong mỉm cười trả lời lại.

Thế là họ vào cùng thang máy người đi trước người đi sau y như là TGD và thư ký nên chẳng ai bàn tán gì cả.

_Nè, đợi với- Ngọc Lan chạy hộ mạng vào thang máy nói. Đằng sau có một người mà ai ai cũng biết đó là Vũ Ngọc, phó TGD kiêm bạn trai đang chạy theo cô bạn gái của mình.

_Sao ahi người chạy hộ mạng vậy. Chưa trễ mà- Tôi ngạc nhiên khi thấy hai người chạy vào thang máy thở không ra hơi.

_Tao...là người chuẩn bị cho phần văn nghệ buổi “ Kỷ niệm thành lập” của công ty đây nè, không đến sớm sao duyệt được- Ngọc Lan nói vừa thở.

_Thì ra là vậy hèn gì hai người chạy điên cuồng như thế. Chắc phó TGD cũng vậy chứ gì- Trần Trần cười nói.

_Sao biết hayy thế- Vũ Ngọc và Ngọc Lan đồng thanh nói.

_Sao không, tôi thông minh mà hehehe- Trần Trần tự tin nói.

_Thôi đi, thông minh độ xuất thôi-Vũ Phong phản bác nói. Vũ Phong không nói thì thôi đã nói là đúng y chóc làm cho Vũ Ngọc và Ngọc Lan bụm miệng cười còn nhân vật chính bị nói thì tức giận đầu b óc khói.

Không cùng lầu nên khi Ngọc Lan và Vũ Ngọc đi khỏi thì trong thang máy chỉ còn Vũ Phong và Trần Trần, lúc này mới đến giờ phát tác đây:

_Hừ, anh được lắm đấy, dám coi em là kẻ ngốc hả? Em không ngốc đâu- Trần Trần phát hỏa nói.

_Thế em lấy gì chứng minh mình không ngốc đây hả, cô bạn gái của tôi- Vũ Phong nham hiểm cười nói.

_Huhuhu anh ăn hiếp em- Trần Trần bây giờ đã biết giả trò “ nước mắt cá sấu” rồi đấy.

_Ồh bạn gái của tôi ơi, anh nào dám ăn hiếp em. Nín đi nếu không người ta nhìn vào là biết hết đấy cưng àh- Vũ Phong nhẹ nhàng nói nhưng lời nói đầy uy lực nha làm Trần Trần không ngo ngoe được nữa chỉ biết nhìn anh với ánh mắt sát thương cấp độ cao thôi.

Vào phòng làm việc, Vũ Phong thì vui vẻ làm việc, còn Trần Trần tâm trạng khó chịu làm việc. Do sắp có cuộc họp nên nàng ta phải chuẩn bị thật nhanh, nếu không sẽ bị trách phạt vì Boss của chúng ta nổi tiếng công tư phân minh mà. Công việc hoàn thành, Boss cũng đi họp rồi nên cô nàng được rảnh rỗi chút ít, trước khi đi, Boss là nhà ta biết Trần Trần vẫn còn giận chuyện trong thang máy nên đã để một lon nước ép trên bàn cô làm cho cơn giận trong lòng cũng tan hết. (Do thấy cô thể làm hết công việc trợ lý lẫn thư ký nên anh đã ột cô vào làm trợ lý, sắp xếp lịch và nghe các cuộc gọi điện thoại đến văn phòng TGD, còn công việc của Trần Trần thì là đánh máy, photo, sang lọc tư liệu). Do không có việc gì làm, TGD lại đi họp rồi nên cô tung tăng đi thấy có một phòng cuối dãy là phòng nhạc, bình thường thì ít người đến chỉ có mấy cô quét dọn đến dọn dẹp àm thôi, còn lại chỉ có những buổi kỷ niệm hay tổ chức gì đó thì mới đến đây tập dợt, ngó

_Biết vậy là tốt đấy. Em mà còn làm anh lo lắng thì ...- Vũ Phong nguy hiểm áp sát mặt vào tôi- Không có nhẹ nhàng như vậy đâu. Vừa nói xong hôn cái..chụt..lên môi rồi bỏ về ghế ngồi làm việc như không có gì cả. Còn tôi hả? Đứng đờ như cây bơ ấy.Được một lúc thì tôi mới tỉnh về chỗ ngồi làm việc...làm việc gì đây. Hôm nay không thấy có tài liệu gì hết áh:

_Chán quá đi- Tôi vụt thốt lên thì :

_Xuống lầu lấy mở sổ liệu tháng này ở chỗ GD Tần Sở mang về nhập vào máy tính rồi gửi mail sang đây cho anh là hết chán liền- Vũ Phong nói nhẹ nhàng nhưng sao mà nặng nề thế.

_Dạ- tôi ừ xui nói. Hix biết vậy đừng nói chán là cứ việc ngồi đó chơi rồi, đúng là ngu thiệt.

Vào thang máy xuống dưới lầu, đến phòng của GD Tần Sở..Cốc..cốc...

_Ai đó- Tần Sở nói.

_Tôi là Trần Trần thư ký TGD đến lấy sổ liệu tháng này ạh- Tôi lễ phép nói.

_Vậy vào đi- Tần Sở nói.

Mở cửa bước vào thấy Tần Sở đang làm việc rất chăm chỉ, thấy tôi đứng trước mặt, Tần Sở đưa cho tôi một cốc giấy tờ, nhưng cũng không ngược lên vẫn ngồi đó xử lý công việc.

_Cảm ơn- Nói rồi tôi bỏ ra ngoài.

Mang cái đồng giấy tờ đó về phòng,ngồi vào đánh máy chăm chỉ. Điểm đúng 12h, đến giờ ăn trưa, cái đồng hồ báo thức mà tôi để trên bàn reo lên: Reng..reng...

_Đến giờ ăn rồi, xuống dưới ăn đi- Vũ Phong nói mà mắt vẫn dán vào công việc.

_Dạ, vậy anh có ăn gì không?- Tôi hỏi.

_Thôi em ăn đi, khi nào đói anh ăn sau- Vũ Phong vừa làm vừa nói.

_Dạ- Nói rồi tôi bỏ xuống căngtin.

Biết rằng công việc của anh thế nào cũng chẳng chịu ăn gì đâu, nên tôi đã mua 2 phần cơm cari, một lon coca cho tôi, mua 1 phần cơm sườn và một lon nước ép cho Vũ Phong. Thế là tôi mang lên phòng để cùng ăn với anh ấy, ai ngờ khi vào thì thấy có một cô gái đang nói chuyện rất vui vẻ với anh làm tôi tự nhiên rất rất bối rối trong lòng không biết vì sao.

_Ừa, sao còn ở đây- Vũ Phong thấy tôi về nên ngạc nhiên hỏi.

_Àh, dạ em để quên điện thoại nên quay lại lấy- Tôi nói rồi tiến về chỗ của mình lấy cái điện thoại không quên giấu sau lưng túi đồ ăn. Nhưng cũng không qua khỏi mắt của Vũ Phong, chỉ biết mỉm cười trước hành động đó thôi.

_Xin phép- Tôi nói rồi bỏ đi mà không quên liếc nhìn lại người nào đó.

_Ừa, đó là thư ký của anh sao TGD- Bạch Ngọc hỏi.

_Uk, có sao không?- Vũ Phong nói.

_Àh không sao đâu, anh có muốn cùng ăn trưa với tôi không?- Bạch Ngọc mở lời.

_Được ăn chung với tiểu thư thì còn gì bằng nhưng mà thất lễ quá tôi có cuộc họp đột xuất nên...lần sau nha-nghĩ một hồi thì Vũ Phong từ chối khéo.

_Tiếc quá, vậy để lần sau thôi.Không làm phiền anh nữa, tôi về nha- Bạch Ngọc thất vọng nói rồi ra về cho đỡ xấu hổ, một cô gái mời chàng trai đi ăn mà bị từ chối thì không xấu hổ mới lạ. Vội chạy theo cô nàng Trần Trần, đi phía sau thôi.

Lên sân thượng ngồi, mà lòng cứ bức tức sao ấy,nhìn hộp cơm cầm trên tay,vừa dầm cơm..vừa mắng:

_Vũ Phong chết tiệt...Vũ Phong chết tiệt...nói chuyện với cô gái khác thì chớ mà còn cười vui vẻ như thế nữa...hừ...biết thế mình không thêm mua cơm cho luôn hừ. Đồ đáng ghét Vũ Phong- tôi tức giận mắng.

_Chắc..chắc..có người đang ghen- Vũ Phong nói từ đằng sau lưng tôi, làm tôi giật bắn cả mình.

_Ai thêm ghen chứ- Tôi hồn giỗi nói.

_Ồ không ghen sao vừa nãy ai vừa mắng mình vậy ta- Vũ Phong cười cười bước đến gần ngồi cùng tôi.

_Hứ, sao không đi ăn cơm cùng cô gái xinh đẹp lúc nãy luôn đi- Tôi tiếp tục hồn giỗi nói.

_Vậy sao? Tưởng có người mua cơm ình ăn rồi chứ? Thôi vậy đành quay xuống nhận lời lại vậy- Vũ Phong giả vờ rời đi.

_Nè, ngồi lại đi- tôi xụ mặt kéo Vũ Phong lại làm anh ta cười khúc khích.

Đưa hộp cơm và lon nước ép cho anh, làm anh chàng cười quá trời luôn:

_Cô ngốc này, ghen làm gì, cô ấy chỉ là đầu tác thôi- Vũ Phong xoa đầu tôi giải thích.

_Ai biết được- Tôi liếc mắt nói.

_Ồi trời cái cô ngốc này. Anh chỉ thích mình em thôi- Vũ Phong nói rồi nhéo má tôi.

_Ui da, đau- Tôi kêu lên- Anh áh,đừng có mà nói chuyện quá vui vẻ hay than mặt với người con gái nào đó nha. Nếu không em không tha đâu- tôi tiếp tục đe dọa.

_Trời sợ quá! Thế em định làm gì anh- Vũ Phong cười đểu giả sát mặt lại gần tôi.

_Em ..sẽ...- chưa nói hết câu là anh đã dớp luôn cái miệng tôi rồi. Hứ, đúng là đồ gian xảo mà, vậy mà tôi cũng để cho anh hôn thế mới chết chứ.

32. Chương 32

Chương 32

Ngày thứ 5 tuần sau cũng đã đến, mọi người ai cũng tất bật cho chuyện lễ hội tối nay, những nhân viên thì lo chuẩn bị quần áo đi dạ tiệc, hay chuẩn bị cho những tiết mục biểu diễn trong ngày hôm nay, các cấp lãnh đạo thì lo chuẩn bị đọc diễn văn và nhiều thứ khác. Do buổi sang các nhân viên được nghỉ để tham gia vào buổi chiều nên ai cũng tranh thủ hết, tôi cũng thế, phải chuẩn bị nhiều thứ như trang phục mặc gì cho tối nay, phải còn tập hát lại với Ngọc Lan và Tiểu Dương, còn phải mua quà cho chuyến về nhà nữa. Ôi thôi thật là mệt. Bỗng điện thoại vang lên (Biết Trần Trần bị mất điện thoại và đang xài điện thoại mượn của bạn nên Vũ Phong đã mua cho nàng lại một chiếc điện thoại):

_Alô- tôi ỉu xù nói trong điện thoại.

_Sao giọng như hết hơi thế - Vũ Phong nói.

_Haiz nhiều việc phải lo lắm- Tôi than vãn

_Nhiều việc àh, có cần anh giúp không- Vũ Phong vui vẻ nói.

_Thôi anh bận làm việc mà. Cứ làm đi em lo được hết mà – Tôi nói.

_Uk. Vậy thôi nha, anh có việc rồi- Vũ Phong nói rồi cúp máy.

Bính...bong... Tiếng chuông cửa nhà tôi kêu, ra mở cửa:

_Xin hỏi, Cô có phải là Tiết Trần Trần không ạh- nhân viên nam hỏi.

_Vâng là tôi đây- Tôi đáp.

_Vậy cô hãy kí nhận cái này đi ạh- anh nhân viên đưa cho tôi một gói quà to đùng .

_Àh vâng- tôi ký nhận trong sự ngạc nhiên, đóng cửa mang gói hàng đó vào nhà mở ra.

Ôi trời ơi, đó là một cái váy dạ hội cùng một đôi giày, trang sức đi kèm , trong còn một cái thiệp: “ Quà anh muốn tặng em đấy, nhớ mặc trong buổi tối nay nhé, cô nàng ngốc ghêch... Bạn trai yêu quý của em”.

_Ai thêm...anh làm bạn trai yêu quý chứ- Tôi đỏ mặt nói một mình.

Buổi tối, 8h, tại nhà hàng cao cấp nhất Thiên Dương,

Tôi mặc bộ đồ để biểu diễn cùng Ngọc Lan và Tiểu Dương, còn bộ dạ hội của Vũ Phong đưa cho tôi chỉ mang theo khi nào biểu diễn xong mới mặc.

Tối hôm nay rất hoành tráng nha, rất nhiều đại gia tham gia, chưa kể những doanh nhân thành đạt trẻ tuổi, đã thế cũng rất đẹp trai (t/g: haiz mê trai thấy sợ). Cũng có một số người đến dự nghe nói là người của thế giới ngầm. Khi tất cả mọi người tập trung đầy đủ sau màn đọc diễn văn của mấy người các cấp cao xong (tuy nhiên không thấy TGD Thiên Vũ Phong đâu cả), cũng là lúc MC xuất hiện:

_Và giờ phút mà mọi người chờ đợi đã đến. Cuộc thi “Ngàn Vàng Tiểu Thư” xin được phép bắt đầu- MC hô hô (t/g: tên cuộc thi nghe hay dữ).

_Mở màn là “Ngọt Ngào” do quán quân năm ngoái, tiểu thư Nguyệt Nhi và Nguyệt Hân song ca- MC hô to như tưởng không ai biết ấy.

Thế là tiếng vỗ tay bốp...bốp in oí của những đồng nghiệp nam và nữ ở dưới, đã thế còn reo hò như đang chuẩn bị được nghe thần tượng của mình hát ấy, đủ để thấy họ có sức hút thế nào rồi. Khi họ bước ra ngoài hát thì bên trong phòng trang điểm tôi và 2 người kia run như sắp chết ấy:

_Nè, sao mà bốc thăm tệ thế hả? Bốc ngay vào thứ hai chứ. – Tôi sợ nói.

_Ai biết được, tao cầu mong bốc trúng cuối cùng vậy mà, giờ tính sao đây. – Ngọc Lan đáp trả.

_Thôi nào bình tĩnh đã. Tý ra hát cố gắng hát xong rồi chuẩn luôn đi. Thế nào mình mà chẳng thua.- Tiểu Dương cố gắng bình thần nói.

_Uk vậy thì cứ như thế đi- Tôi và Ngọc Lan đồng tình nói.

Vừa nói hết câu thì ông MC chết tiệt cũng đã kêu tên rồi:

_Wow màn trình diễn của hai tiểu thư Nguyệt Nhi và Nguyệt Hân xuất sắc quá. Không biết năm nay ai có thể vượt ngôi họ đây. Chắc là rất khó khăn...Và bây giờ hãy nồng nhiệt chào đón tiết mục “Electric Shock” của ba cô gái Ngọc Lan, Tiểu Dương và Trần Trần- MC này đúng là đồ thiên vị thật, 2 người kia thì được gọi là tiểu thư còn tại tôi lại được kêu bằng cô đúng là không công bằng mà. Đã thế khi bước lên còn bị hai bà kia liếc xéo, cười giễu cợt nữa. Chưa chi Ngọc Lan đã có ý định đánh nhau rồi đấy.

_Phù...giây phút đã đến. CỐ lên mọi người- Tiểu Dương động viên hai đứa tại tôi.

Hôm nay, những mỹ nam của chúng ta: Phong, Ngọc, Lâm, Thụy, Sở, Vũ, Tiêu Hoàng đều có phái nữ ngưỡng mộ vây quanh nha. Họ đều ăn mặc tuy không cầu kì nhưng mà tất cả họ đều toát ra khí chất oai phong, cộng thêm vẻ đẹp trai nam tính của mình. Bình thường đã làm nhiều cô mê mẩn rồi, vậy mà hôm nay còn nổi hơn nữa. Tôi thì cũng chẳng để ý lắm vì sao ư? Vì tôi đang đứng trong một bữa tiệc tự chọn mà, không ăn là có tội với “bao tử” lắm đó, lại còn toàn đồ ăn ngon nữa. cầm đĩa trên tay, cùng cái nĩa, nở nụ cười gian trá nhất, gắp từng món vừa thấy được chộp liên tục, như gió vậy àh không tên lửa mới đúng. Lấy được những món ngon àh không gần như là toàn thức ăn tại bữa tiệc luôn. Tìm chỗ ngồi để xử lý. (Cô nàng này vừa thấy thức ăn như thấy thiên thần rồi, chạy đi bỏ quên hai cô bạn của mình). Cô ăn mà đâu để ý hết mọi con mắt đổ dồn về phía mình chứ, ánh mắt khinh thường có, ánh mắt yêu thương có, ánh mắt ghen ghét có luôn. Vũ Phong mỉm cười tách đám người xung quanh mình ra tiến đến bàn của tôi đang ngồi. Hiện trạng lành như thế này, tôi đang ôm trong miệng một lỗ đồ ăn, Vũ Phong tiến lại gần nói:

_Ăn ngon không- nói kèm theo nụ cười rất chi là quỷ dị.

_...-ngước lên nhìn khuôn mặt đang đứng trước mặt mình làm tôi ghen.

_Nước đây- Vũ Phong lấy ly nước trên bàn đưa cho tôi.

_Cảm ơn- Uống xong tôi sáng khoái nói.

_Hừm, lần thứ hai rồi đấy- Vũ Phong thở dài nói.

_Hả? Lần hai- Tôi ngơ ngác hỏi.

_Nói với cô cũng chẳng nhớ và hiểu đâu- Vũ Phong nói rồi xoa đầu tôi làm nhiều người phải chú ý đến hành động đó.

Những hành động đó đâu thoát khỏi mắt của Nguyệt Nhi đâu, điều đó càng thể hiện sự căm ghét của cô đến Trân Trân hơn. “ Tiết Trân Trân tao sẽ không tha ày đâu, mày cứ đợi đấy. Mọi thứ của tao bị mày cướp thì tao sẽ cướp lại nó” Nghĩ đến đó Nguyệt Nhi cười lạnh đến đáng sợ. Làm cô nàng Tiết Trân Trân ngồi ở đó nháy mắt.

Bỗng tiếng nhạc nổi lên:

_Tiểu thư có muốn nhảy với tôi không?- Vũ Phong lịch thiệp mời nàng Trân Trân đang trong tình trạng đơ như cây bơ.

_Nhưng...-cô chỉ vào tay mình ý rằng tay đang đơ, không nhảy được. Thấy điệu bộ đó, làm Vũ Phong bật cười, tiện thể chụp tay của cô luôn

_Anh đùa sợ đơ. Nếu đó là tay em-Vũ Phong nói rồi nở một nụ cười quyến rũ làm tim các thiếu nữ như ngừng đập. Kéo cô ra nhảy. Rất nhiều người ghen tỵ và ghen ghét với nàng Trân Trân nhưng đùa dám làm gì đâu. Do không biết vô tình hay tức giận mà Ngọc Thụ kéo người đứng gần mình nhất là Cô tiểu thư của Hắc Hoa Hội ra nhảy, còn Tần Vũ lại mời cô tiểu thư họ Bạch ra nhảy, Tần Sở thì mời đại một tiểu thư ra nhảy tên là Y Đan, còn về anh chàng Vũ Lâm hình như đã tìm được tình yêu mới rồi thì phải đó là Tiểu Dương. Riêng hai chị em Nguyệt Nhi, Nguyệt Hân chỉ biết nhảy cùng với hai tên khố ố vô cùng. Hô hô hô.

Và cuối cùng thì cuộc thi “ Vua và Hoàng hậu” đã có kết quả:

_Giây phút các bạn chờ mong đã đến. Tôi xin công bố người được chọn là “ Vua và Hoàng hậu” trong đêm nay- MC lê la nói.

_Đó là... Tiểu Thư Y Đan và Công tử Tần Sở- MC hô to. Làm ai cũng ngạc nhiên hết mức. Cặp đôi này nhìn sao cũng xứng quá nhỉ.

Trân Trân thì lại không biết gì hết vì cô đã bị lôi kéo đi từ lúc nào rồi, phải nói soa nhĩ chúng ta quay lại vài phút trước nhé:

_Chúng ta rời khỏi đây nha- Vũ Phong mỉm cười ngọt nói.

_Hả? – Trân Trân đỏ mặt ngơ ngác đáp.

Thế là không đợi gì hết Vũ Phong đã kéo cô nàng đi rồi. Trước khi đi anh đã dặn với Vũ Ngọc về chuyện gì đó rất quan trọng.

Không ngờ rằng tôi một cô nàng trong sáng từ trước tới giờ vậy mà trong buổi tối hôm đó tôi đã nghĩ bậy rất nhiều lần rồi:

_Anh đưa em đi đâu vậy?- Tôi hỏi.

_Về nhà anh- câu đáp chỉ gọn như vậy thôi mà đã làm cho tôi nghĩ bậy rồi.

_Em tốt nhất đừng nên suy nghĩ gì. Vì nó không hợp với em đâu- Vũ Phong như đi guốc trong bụng tôi vậy.

_Hừ,- Tôi bực bội nói.

Vũ Phong đưa tôi vào một ngôi nhà biệt thự cổ kính, làm cho con người ta bước vào có cảm giác vừa thần bí vừa đáng sợ như sắp vào nhà ma vậy.

_Vũ Phong, anh làm ơn đi chậm đi, em sợ lắm- Tôi sợ phát khóc bám theo Vũ Phong nói.

_Hi hi em cũng biết nói thế sao?- Vũ Phong dừng lại cười phì.

_Hừ, đi thôi- Tôi bực bội hung hỏ tiến lên.

_Nè đợi đã- Vũ Phong chưa kịp nói thì, haiz Trân Trân đã té rồi, thì ra là Vũ Phong nhìn thấy mấy cục đá tảng đường định đá đi ai ngờ nàng ngọc này lại haiz.

_Anh biết ngay mà- Vũ Phong nói rồi bế Trân Trân tiến vào bên trong.

Khi Vũ Phong bước vào bên trong thì đèn ở đâu mà mở lên hết thấy có một loạt người xếp hàng, tôi thì cứ ngơ ngác đếm xem có bao nhiêu trong khi mấy người đó cúi chào Vũ Phong và tôi:

_Em đừng đếm nữa, làm vậy trông ngu ngốc lắm- Vũ Phong nhìn đều tôi nói. Tôi ngượng đến nói không được luôn.

Thì ra là Vũ Phong đưa tôi về ramắt họ hàng gia đình anh hix hix, tôi nhìn anh với con mắt căm thù nhất, tên này quá đáng lắm. Biết mang mình về giới thiệu vậy mà không nói cho người ta chuẩn bị tinh thần gì hết. Làm mấy người trong gia đình họ Thiên cứ hỏi tới tấp làm tôi không trả lời nổi. Ta nguyên rửa người Thiên Vũ Phong. May mà buổi gặp mặt này chỉ có 2 tiếng thôi. Cuối cùng thì Vũ Phong đưa tôi ra với tình trạng không gì thê thảm hơn.

_Cô gái đó hơi ngốc nhưng cũng tạm được- Bố Vũ Phong nói.

_Nhìn có vẻ sẽ sinh được nhiều đứa lắm. Chọn tốt đấy con trai- Mẹ Vũ Phong thêm vào.

_Hi- Vũ Phong cười như là trúng vé số.

_Chọn ngày lành tháng tốt đi là vừa- Không biết ông bà nội Vũ Phong từ đâu nhảy ra nói.

_Hahahahaha- cả nhà này cười gian. Chỉ trừ ba thằng cháu đang bận ở bữa tiệc nguyên rửa ông anh quý hóa của mình thôi.

33. Chương 33 : Ngoại Truyện 1: Thời Đại Học Của Trân Trân.

Trân Trân thi đậu vào một ngôi trường Kinh Tế không mấy nổi tiếng nhưng chất lượng đào tạo cũng không tệ, học ngành kế toán văn phòng nên đa số toàn là nữ cả. Nói tới Ngọc Lan cô giỏi hơn Trân Trân nên học ngành Quản Trị Kinh Doanh, riêng Tiêu Hoảng lúc này đã đi du học rồi. Trân Trân của chúng ta hồi đại học do bị nhiễm bệnh mê trai của mấy cô bạn cùng phòng (haiz do nhân lực kế toán văn phòng trường này đa số là nữ, nam chiếm rất ít nhưng lại người có tài thì không đẹp trai, người được chút sắc đẹp lại học dở). Vì nguyên nhân này mà mấy cô cùng phòng với Trân Trân phải đi săn lùng trai đẹp ở các khối khác hay trường khác về để ngắm mà tưởng tượng hoặc bán ấy cái cô mà khoái trai đẹp để kiếm chút đỉnh.

_Nè Trân Trân đi

với tụi tao vào trường PP không?- An nói.

_Hả? Cái trường nổi tiếng đó hả? Thôi đi trường đó không phải sinh viên của trường thì không được vào đâu- tôi xua tay nói.

_Ờo ời, sợ gì mình lên vào là được chứ gì?- An nham hiểm nói. Nói về khoản đi săn hình lên vào cả KTX nam sinh không bị ai phát hiện ra thì bà này là số một.

_Được không?- Trân Trân lo lắng nói.

_Tôi nghĩ là không thành vấn đề đâu, Trân Trân, bà A nhà mình là tay chuyên nghiệp mà, nhớ lần trước lên vào KTX nam trường ngoại thương không? Xém bị phát hiện may mà bà A nhanh trí nên thoát đó. Yên tâm đi- Bình vỗ vai tôi trấn an nói.

_Cầu mong là thế- Trân Trân nói thế nhưng trong lòng cứ phập phồng lo sợ.

Đúng vào buổi tối hôm đó, Trân Trân cùng hai cô bạn cùng phòng lên vào KTX nam trường đại học danh tiếng PP, không biết là phước hay là họa nữa đây.

Phòng mà bà An lên vào nhé:

Bà này rất thông minh trong việc đi chụp lên nên dù phát hiện ra cũng có cái cớ để thoát được. (Bà này thì học thì tệ hơn Trân Trân nhưng về khoản này thì phải nói là sư phụ cho Trân Trân học hỏi). Cô nàng nhanh chóng tìm chỗ trốn tốt nhất để chụp được những tấm hình đẹp nhất (Bà này đáng nhẽ ra nên đi làm

nhiep ảnh hợp hơn.). Do phòng này có anh cầu thủ bóng đá đẹp trai đã thắng trận trở về nên các thành viên trong đội ăn mừng:

_Này A Trí mày giỏi lắm nhé. Đánh cho bọn trường MONO một trận cho chúng hết vênh váo. Tao kính mày một ly- anh A sẵn khoái nói.

_Hi, có là gì đâu- A Trí khiêm tốn nói.

Thế là mấy anh chàng này uống say mềm gần hết, lúc này thời cơ đã đến, An chạy ra nở một nụ cười nham hiểm nhất:

_Lần này lại có tiền xài rồi- An chụp lấy chụp để hình mấy ông đẹp trai trong tình trạng mặt đỏ như cà chua chín. Nhất là A Trí, anh là người đẹp trai xuất sắc nhất trong phòng này. Ai ngờ đâu, đo máy điện thoại chụp hình có đèn flash nên A Trí chói mắt tỉnh giấc:

_Ai vậy- mơ màng nói. Không thấy ai trả lời anh chàng đứng dậy tìm kiếm, An bình tĩnh né sang nhưng ai ngờ không để ý và phải một người đang nằm trên đất, theo phản xạ lao về phía trước, hahahah chạm phải vào môi của A Trí, lúc này đây An như chết lặng:

_Trời ơi, nụ hôn đầu đời của tôi- An hét chói lên tiện thể dấm vào mặt anh chàng một cái làm anh ta lăn quay ran nằm tại chỗ.

Do mất bình tĩnh nên khi chuồn đi khỏi An đánh rơi cái thẻ sinh viên của mình. Và định mệnh của cô quay tròn rồi hehehe.

Còn đây là phòng của bà Bình chui vào:

Bà này là một người thiếu kiên nhẫn nhất, làm việc cũng chậm chạp nhất, cô nàng chui vào ngay cái tủ áo của VDV bóng rổ:

_Đúng là lũ con trai, ở dơ thế không biết, chắc cái bít tất cả năm chưa giặt mất- Bình than vãn.

Trốn trong đó cỡ khoảng một phút là cô nàng chịu hết nổi định nhảy ra đi về thì hai ông trong phòng này đã trở về làm xém nữa bị phát hiện luôn.

_Ngày mai đấu giao hảo rồi, Mày đã chuẩn bị xong hết chưa?- Hà Duy hỏi.

_Uk tao chuẩn bị hết rồi, yên tâm đi- Thanh Minh nói.

_Thôi tao đi tắm trước đây- Hà Duy nói rồi tiến lại cái "tủ áo" bên cạnh chỗ mà Bình trốn.

Khi anh chàng Hà Duy tiến vào phòng tắm thì anh chàng Thanh Minh cũng mở tủ áo mình ra lấy đồ

_A....a.....a....a- tiếng hét chói tai của ai đây, vâng đó là của hai người Bình và Thanh Minh, vì sao thì ai cũng biết nhé.

_Nè có chuyện gì mà mày la to thế Hà Duy ngó đầu từ phòng tắm ra.

_Không...không có gì hết- Thanh Minh ấp úng nói. Đợi Hà Duy chui lại vào phòng tắm thì Thanh Minh lôi Bình ra:

_Cô là ai mà dám vào phòng nam sinh ả?- Thanh Minh hỏi.

_Tôi...tôi... anh làm ơn đừng nói với ai là đã gặp tôi nha- Bình chưa gì hết đã sợ mà van xin.

_Hừm....được thôi vậy cô nói lý do đi- Thanh Minh nói.

Thế là cô nàng Bình ngu ngơ kahi hết ra, làm cho anh chàng này vừa ngạc nhiên mà vừa buồn cười vì xưa nay chưa thấy đứa con gái nào như vậy cả

_Tôi kể hết rồi đó, anh tha cho tôi nha- Bình van nài.

_Cũng được thôi...nhưng có một điều kiện- Thanh Minh nham hiểm nói.

_Điều kiện gì..nhưng mà đừng là phóng hỏa giết người là được rồi- Bình ngây thơ nói.

_Đó là....cô ĐỪNG BAO GIỜ TRỞ LẠI ĐÂY LẦN NỮA- Thanh Minh hét vào tai của Bình làm cô xém nữa là ngất luôn.

_Àh...chuyện đó thì ok- Nói xong Bình chạy mất dép luôn, nhưng cô nàng này lại đánh rơi thẻ sinh viên của mình.

Và cuối cùng thì đã đến nhân vật chính của chúng ta ngày hôm nay Tiết Trân Trân:

Cô nàng này là sung sướng nhất lên vào một phòng cao cấp và thú vị nhất là phòng này chỉ dành ột người ở. Chui vào bên trong chẳng thấy ai cả, đi xung quanh căn phòng xem xét, nàng ta chú ý nhất là cái tủ lạnh:

_heheheh lên này có lộc ăn rồi- Trân Trân nham hiểm nói. Mở tủ lạnh ra nàng ta trở mắt vì có quá nhiều đồ ăn trong đó, lấy ra bày hết trên giường, từ từ nhấm nháp, cho đến khi cửa phòng bật ra thì cũng là lúc trong mồm cô toàn là đồ ăn. Người mà cô bắt gặp đó cũng chính là định mệnh của cô:

_Cô là ai?- lạnh nhạt lên tiếng.

_.....- Trân Trân tội nghiệp nói không được vì đang bị nghẹt miệng mà.

_Hừ- chàng trai lạnh nhạt nói rồi đưa cho Trân Trân ly nước.

_Cảm ơn- uống xong thở phào nhẹ nhõm nói.

_Bây giờ cô có thể nói chưa- Anh chàng khoanh tay trước ngực hỏi.

_Àh tôi..đến đây chụp...àh không tôi đói quá nên đi ăn trộm- Nói hết lời mới biết mình hổ.

_Cô đi trộm mà mang theo máy chụp hình àh- Không kiên nhẫn lạnh giọng nói.

_Tôi...xin lỗi không cố ý đâu- Trân Trân đành nhẹ giọng nói. Người xưa cũng nói chỉ cần nhận lỗi sẽ được tha mà.

_Đừng mơ- anh chàng liếc mắt nói định chạy ra ngoài kêu người.

Nào ngờ rằng nàng Tiết Trân Trân hậu đậu, định lao xuống giường kéo anh ta lại, ai ngờ rằng hắc...hắc....kéo sao không kéo trượt chân lao về người anh ta. Kết quả mỗi trạm môi, hai người đứng hình toàn tập, cỡ 5 phút sau, nàng Trân Trân luống cuống bò dậy thấy người trước mặt không phản ứng gì hết, nàng cầm dép cùng cái máy chụp hình lao ra cửa sổ, trèo đường ống cống trốn thoát.

Về phần anh chàng kia sau khi bị hôn đã tỉnh lại phát hiện người lấy đi nụ hôn đầu của mình trốn thoát:

_Chết tiệt cái con nhỏ này- Vũ Phong tức giận nói. Nhìn xuống đất, thấy cái sợi dây chuyền đánh rơi của cô nàng.

_Để xem có thoát được nữa không- Vũ Phong nham hiểm cười lạnh.

Thì ra đó là TGD tương lai Thiên Vũ Phong của chúng ta, định mệnh để hai người gặp nhau. Vì lý do ba mẹ chuyển anh sang nước ngoài du học nên anh ấy đã không có cơ hội trả lại sợi dây chuyền. Nhưng số phận đã an bài, khi anh gặp lại nàng 5 năm sau, tại cái căn phòng bí mật ấy, anh đã biết là chủ nhân cầu sợi dây chuyền này rồi.

Trở lại với 3 cô gái: Vào một buổi sáng đẹp trời nào đó có hai chàng trai tên là Thành A Trí và Doãn Thanh Minh đến tìm hai cô nàng Đỗ An và Vọng Gia Bình. Chuyện tình yêu cầu hai cô nàng này cũng bắt đầu. Riêng nàng Trân Trân, sau khi đánh mất dây chuyền thì không dám tìm lại nữa vì sợ bị bắt đó mà.(Chú thích nhé: Khi gặp Boss lần đầu cũng không nhận ra được, một phần trí nhớ cùi bắp của mình, một phần vì lúc này Boss đã đẹp trai ra và phong độ hơn, cộng thêm kiểu tóc nữa).

Ít lâu sau, khi trong phòng chỉ có mỗi Trân Trân không có người yêu thôi còn hai nàng kia hả? Ngày nào cũng là mật ngọt, ngày nào cũng là màu hồng. Hai người kia từ sau khi có bạn trai thì không dám đi săn hình nữa, do có lần ngựa ghề bị hai ông kia giận cáu xém nữa là chia tay luôn.

34. Chương 34 : Ngoại Truyện 2: Giận Hờn Và Gặp Lại Bạn Trai Cũ

Khi yêu nhau thì đương nhiên sẽ có yêu thương ngọt ngào, nhưng cũng có lúc giận hờn. Cặp đôi Trân Trân cũng không ngoại lệ. Và lần này anh chàng Vũ Phong đã làm cho cô bạn gái ngốc nghếch của mình giận dữ bởi một chuyện rất củ chuối ” Cả gan dám nói dối bạn gái mình đi ăn với đứa con gái khác”. Tuy chỉ là ăn cơm với đồ tác nhưng Vũ Phong lại nói là đi ăn cơm với bạn làm cho nàng Trân Trân ghen bong gió sinh ra hờn dỗi, đã thế Vũ Phong còn trêu thêm làm cô tức giận bỏ nhà ra đi(Giải thích: Vì lý do rất là mờ ám mà Vũ Phong đã không cần có sự đồng ý của Trân Trân, nửa đêm căn ba bắt cóc về nhà mình, trong tình trạng cô đang ngủ say. Làm từ đó trở đi tối nào cô cũng bị làm phiền bởi người bên cạnh.).

_ THIÊN VŨ PHONG HÔM NAY EM SẼ CHO ANH BIẾT THẾ NÀO LÀ NỔ GIẬN- Trân Trân la lên làm mấy người đi xung quanh không dám đi gần cô.

_Con gái mai mốt đừng có thất tình rồi ra đường hét to như thế. Chỉ có người ngốc mới làm thế thôi -một bà mẹ đi ngang qua chỉ tay vào Trân Trân rồi khuyên bảo con mình.

Trân Trân chỉ biết trở mặt ra nhìn chứ biết làm gì đâu, lang thang đi đến một siêu thị lớn nhất nước, cô liền nghĩ ra một mưu đồ đó là:

” Thiên Vũ Phong, anh chờ mà trả nợ đi nhá”. Thật ra Vũ Phong đã đưa cho cô giữ một tấm thẻ mua đồ trả sau (chỉ tập đoàn lớn mới có loại thẻ này). Lúc đầu cô quyết liệt không nhận nhưng về sau Vũ Phong đã len lén để trong túi sách của cô.

Cầm trên tay tấm thẻ, cô lao vào siêu thị, đến đâu có đồ nào mắc nhất cô đều mua mặc dù trong lòng rất xót nhưng vì giận nên cô không màng đến nó nữa. Khi trên tay cầm một đồng đồ rồi, tự nhiên lại cảm thấy hối hận vì hành động ngu ngốc đó, cô lại nghĩ: ” Lỡ Vũ Phong không trả được thì sao ta. Không được rồi phải đi trả. Mình đúng là đồ ngốc mà” (t/g: haiz cô hai Trân Trân này đúng là ngốc hết thuốc chữa. Người ta là TGD công ty lớn sao lại không thể trả chứ?).

Cầm mang đi trả lại:

_Cô cần gì nữa ăh- cô nhân viên niềm nở nói.

_Àh...không...ngại quá cô có thể cho tôi trả lại đồ này không?- Trân Trân e dè nói.

_Cái này...thưa cô đồ đã mua thì không trả lại được ăh- cô nhân viên e ngại nói.

_Cô làm ơn được không? – Trân Trân nài nỉ.

Nài nỉ ỉ ôi được 10 phút thì:

_Ấy dô, là ai đây- một giọng nói khinh khỉnh vang lên sau lưng Trân Trân.

_Hửm- Trân Trân quay lại nhìn.- Là cô- Trân Trân ngạc nhiên nói.

_Hohoho là tôi chứ ai. Lâu vậy rồi mà cô vẫn vậy chẳng đẹp ra gì cả?- Mã Kỳ kiêu ngạo nói. Cô gái này trước đây là hoa khôi khoa Trân Trân theo học, là con gái của một doanh nhân nhưng do học không giỏi, ham chơi nên mới không đậu vào trường PP. Đặc biệt cô này rất ghét Trân Trân, không biết vì lý do gì.

_Có sao đâu xấu đẹp đâu quan trọng- Trân Trân khờ khạo đầu hiểu cô ta đang nói gì đâu. Chỉ biết thành thật đáp thôi.

_Hừ, không ngờ cô cũng đến cái nơi dành cho quý tộc nhỉ- Mã Kỳ kiêu có gây sự với Trân Trân.

_Ở đây đâu có bảo là không cho bì

nh dân như tôi vào đâu. Đừng nói thế mất lòng lắm- Trân Trân trả lời. Không thèm để ý đến Mã Kỳ nữa Trân Trân quay lại nói với cô nhân viên nài nỉ tiếp- Cô làm ơn được không. Tôi không muốn lấy nó nữa.

_Hahahah không có tiền mà cứ đòi mua hàng hiệu hả?- Mã Kỳ châm chọc nói.- Hay để tôi ra tay nhân nghĩa mua dùm cho cô đỡ mất mặt nha- Mã Kỳ khinh bỉ nói.

_Cô có ý gì đây- Trân Trân nhún mày khó chịu nói.

Đột nhiên, ở đằng xa có một thanh niên khệ nệ cầm đồ đi đến chỗ Mã Kỳ:

_Em àh đi gì nhanh vậy- chàng thanh niên kiệt sức nói.

_Hứ mới cầm có tý đồ mà vậy rồi- Mã Kỳ kênh kiệu nói.

_Là anh?- Trân Trân trợn mắt há hốc ngạc nhiên nói.

_Hả? Trân Trân- chàng trai ngạc nhiên không kém nói. Xém nữa làm rớt đồ.

_Thanh Giang anh quen nhỏ này hả?- Mã Kỳ hỏi.

_Đương nhiên rồi, anh ta là bạn trai ” cũ” của tôi – Trân Trân nói và cô ý nhấn giọng từ ”cũ”.

_Cái gì?- Mã Kỳ kinh ngạc nói., quay sang hỏi Thanh Giang- Có phải vậy không?.

_Uk phải- Thanh Giang e dè nói.

_Hừ- Mã Kỳ tức tối nói. Nhưng rồi lại dịu giọng quay lại nói với Thanh Giang- Anh yêu àh, thì ra là cái con nhỏ mà anh đá để đến với em phải không. Cô ta nói giọng nhão nhệ như muốn chọc giận tôi.

_Ý cô là sao?- Trân Trân tức giận nói.

_Ồ tôi đâu có ý gì đâu? Hay là cô vẫn còn yêu anh ta nên ghen – Mã Kỳ trêu tức .

_Hừ tùy cô thôi. Với lại tôi đã có bạn trai rồi, không cần phải nói từ ” ghen”. – Trân Trân mệt nói. Rồi nhìn lại đồng hồ.

_Chết rồi- Trân Trân la lên.- Thôi tôi có việc gấp tạm biệt nha.. Nói rồi cô đi luôn, không quên mang theo mấy túi cô mua, làm ai cũng trở mắt trước hành động này. Riêng Mã Kỳ cô hả hê tưởng rằng nói trúng tim đen của Trân Trân.

Ra khỏi siêu thị cô định chạy nhanh về nhà Vũ Phong, vì sao ư? Cô nàng chưa nấu cơm ,sợ Vũ Phong về đói.(T/g: Chắc..chắc..cô nàng này nhanh giận mà cũng nhanh quên thật...). Vội chạy đi vào tiệm đồ ăn nhanh mua đồ, đi ra thì thấy có một chiếc xe lao tới trước mặt cô làm xém té xỉu. Định **** người trong xe, ai ngờ, cửa xe bật ra...là Vũ Phong:

_Trân Trân, em đi đâu mà anh gọi không bắt máy hả?- Vũ Phong nóng giận nói.

_Em..xin..lỗi..em để chế độ rung- Trân Trân hối lỗi nói.

_Cái cô gái này. May mà có hệ thống định vị đây. Không thì chắc anh điên mất- Vũ Phong dịu giọng nói.

_Em..xin lỗi..- Trân Trân cúi mặt nói.

_Hừm, đi thôi- Vũ Phong nói rồi kéo Trân Trân vào xe.

Dừng lại tại một quán ăn ven đường vì Trân Trân không thích cầu kì, đắt tiền mà.

_Cô ơi cho cháu hai đĩa mì xào bò- Vũ Phong kêu.

_Ừa sao anh biết chỗ này vậy- Trân Trân ngạc nhiên hỏi.

_Có khó gì đâu- Vũ Phong vừa nói vừa lau đĩa cho cô.

_Anh là đồ đáng ghét nhất đây. Sao dám nói dối em hả?- Trân Trân nhớ lại chuyện mình giận nói.

_Trời, anh sợ em lại ghen thôi. Anh lại không muốn em lo lắng- Vũ Phong cầm tay Trân Trân nói.

_Thật không?

_Thật. Nói rồi tự nhiên Vũ Phong lấy ra trong túi quần một cái hộp pha lê tinh xảo. Đột nhiên anh quỳ xuống, mở hộp ra:

_Làm vợ anh nha- Vũ Phong nói.

_...- Trân Trân nhà ta bất động vì quá bất ngờ. Làm mọi người xung quanh đều nhìn và cười, theo phe Vũ Phong nói:

_Đồng ý đi..đồng ý...đi- Mọi người reo hò. Làm nàng ta đỏ mặt cúi mặt không nói gì, chỉ gật đầu thôi. Thế là Vũ Phong liền đeo chiếc nhẫn đó vào trong tay cô. Đó là một chiếc nhẫn đơn giản nhưng cao quý. Nhìn vào nó là biết ngay rằng chàng trai đã đặt hết tâm ý và tình cảm vào đó.

Vậy là cuối cùng thì Trần Trần đã sắp lấy chồng rồi nha.

35. Chương 35 : Ngoại Truyện 3: Cuộc Họp Mặt Lớp

Có thư mời từ các bạn thời đại học nên Trần Trần đã đi dự(chú thích: không có Ngọc Lan nha, vì cô đã cùng Vũ Ngọc đi chơi xa rồi), tất nhiên cô cũng đã nói với Vũ Phong rồi, nhưng anh không thể đi cùng cô vì anh bận. Đi đến buổi họp mặt tại một khách sạn khá nổi tiếng, gặp lại các bạn cũ, ai ai cũng đã trưởng thành có người đã là giám đốc, có người thì là trưởng phòng. Và đặc biệt ai cũng đều mang theo chồng hoặc bạn trai duy chỉ có 2 người là không thấy thôi, một là Trần Trần ai cũng biết, hai là anh chàng Dương Văn. Gặp lại hai người bạn là An và Bình, lúc này hai người này đã vác hai cái bầu to kinh khủng, chắc sắp sanh, nên hai ông chồng phải đi theo kèm:

_Trần Trần mày kì lắm nha, lâu rồi không chịu gọi điện thoại cho chị em gì hết- An nói.

_Ấy dô, gọi cho bà để chồng bà tra khảo tôi àh. Một lần là đủ rồi. Nhớ lần đó tôi gọi điện thoại, chồng bà hỏi tôi là ai? Nam hay nữ? Có chuyện gì không mà gọi? Làm tôi không dám gọi nữa- Trần Trần nói lại.

_Vậy chứ còn tui sao bà không gọi- Bình nói.

_Hừ..sorry tôi không nhớ số bà- Trần Trần cười trừ nói.

_Đúng thật là... mà nè đã có bạn trai chưa?- An nói.

_Có..rồi- Trần Trần nói.

_Sao không dẫn đến đây để ra mắt bạn bè hả?- Bình nói thêm.

_Anh ấy có việc bận rồi- Trần Trần đáp.

_trời lý do củ chuối quá. Không có thì nói đại đi, để tao làm mai cho- An phè phè nói.

_Đúng đó, anh chàng Dương Văn ấy, cũng được trai đó, nghề nghiệp ổn định, gia cảnh bình thường. Hợp với mày đây- Bình lại thêm vào.

_Ê Bình tao đã nói là tao làm mai trước mà sao lại nhảy vào hòng tao miết hả?- An tức tối nói.

_Gì chứ tao chỉ muốn giới thiệu cho nó thôi mà. – Bình không chịu thua nói. Thế là khẩu chiến bắt đầu, hai ông chồng ở hai bên khuyến mãi mà không chịu dừng.

_THÔI NÀO. Bộ hai người muốn động thai hả?- Trần Trần la lên, thì hai người mới dừng lại.

Một lúc sau, bữa tiệc cũng bắt đầu, không biết có phải là mấy bà bạn ghán ghép không mà tôi và cái anh chàng Dương Văn đó ngồi kề nhau.

_Chào- Dương Văn mở lời.

_Chào..- Trần Trần cũng đáp lại.

_Chắc trong đây chỉ có hai tụi mình là không có dẫn theo bạn nhĩ- Dương Văn nói.

_Àh...uhm- Trần Trần đáp.

_Má bạn tên Trần Trần phải không?- Dương Văn mỉm cười nói.

_Đúng....chắc là hai người kia nói chứ gì?- Nói rồi chỉ vào hai người phía đối diện.

_Uk....chúng ta gặp nhau cũng là cái duyên hay là thử quen nhau nha- Dương Văn không kiêng kị gì nói.

_Phụt..- làm cô đang uống nước nghe xong phụt ra..ngay mặt hai bà bạn

_Áh..xin lỗi nha- Trân Trân ngại ngần nói rồi chạy đến lau cho hai người đó.

_Bà giỏi nhỉ- hai bà bầu này cùng lúc nhìn Trân Trân mà nói.

_Hihihi- làm nàng ta chỉ biết cười qua chuyện.

Chưa được bao lâu thì có một cặp đôi thù lù xuất hiện ngay bàn tôi.

_Yô, Tiết Trân Trân cũng ở đây sao?- Thạch Thùy lên giọng kiêu ngạo nói.

_Lại là cô àh. Cô muốn gì đây- Trân Trân nhún mày nói.

_Tôi có muốn gì đâu, tôi chỉ muốn đến xem cô ra sao thôi mà- Thạch Thùy lại giở giọng nói.

_Nè, Thạch Thùy, cô vừa thôi nha, đừng tưởng mình giỏi nha- An đứng lên nói.

_Thì sao nào, làm gì được tôi- Mã Kỳ vênh vác nói.

_Thôi đi Thạch Thùy, em làm cái gì vậy hả?- Thanh Giang nói.

_Thanh Giang, anh đang theo phe ai vậy hả? Anh nghĩ chức vụ Trưởng Phòng bây giờ là của ai cho anh hả?- Mã Kỳ quay sang quát tháo Thanh Giang.

_Cái..đó? Là của em giúp anh. – Thanh Giang ỉu xiu nói. Làm mọi người xung quanh quay lại nhìn.

_Hừ, biết thế thì anh nên biết điều chút đi- Thạch Thùy dương oai nói.

_Nhưng anh không phải con cờ do em sai khiến. Lúc đầu anh tưởng em là người tốt, hiền dịu và sẽ giúp cho anh tiến bước ai ngờ em lại là hạng kiêu căng, hống hách như vậy. Xin lỗi nha, chúng ta chia tay đi- Thanh Giang bộc phát nói. Làm xung quay ồ lên.

_Cái gì? Vậy thì anh bị đuổi việc ngay hôm nay- Thạch Thùy tức giận nói.

_Mặc kệ, dù sao tôi cũng có thể đi tìm được việc làm mà- Thanh Giang lạnh nhạt nói, rồi quay sang phất Trân Trân đang chăm chú lắng nghe- Trân Trân, anh xin lỗi vì lúc đó đã bỏ em. Mong em tha thứ, và hãy cho anh một cơ hội.

Thế là mọi người trở mắt nhìn tôi, riêng Thạch Thùy, cô ta lồng lộn lên:

_Tiết Trân Trân mày ngon lắm dám cướp bạn trai tao- Mã Kỳ điên lên, định bay vào đánh tôi, ai ngờ có một bàn tay chụp lại:

_Cô kia cô đang làm gì hả?- giọng nói quen thuộc vang lên.

_Wow Thiên Vũ Phong- một người thốt lên. Lúc này tôi đang nhắm mắt, nghe tên anh xong liền mở mắt ra nhìn người đang giữ cánh tay Thạch Thùy lại.

_Anh,.....- Tôi ghen ngào nói.

_Hừm, cô nên biết là đừng làm chuyện ngu dốt như thế thêm lần nào nữa- Nói rồi Vũ Phong thả tay Thạch Thùy ra thật mạnh như lời răn đe vậy.

_Anh là ai àm can thiệp vào hả?- lúc này Thạch Thùy chưa biết đó là Vũ Phong nha vì bà này đang giận mà có nghe gì đâu. Quay lại nhìn thấy, cô ta liền trở nên nhẹ nhàng, yếu điệu.

_Thì ra là anh ảh?- Thạch Thùy nói giọng chảy ra mỡ luôn. Làm tôi ở bên ngứa cả gan.

_Tôi thì sao chứ- Vũ Phong lạnh lùng nói.

_Em đâu có ý gì đâu.- Thạch Thùy thánh thót nói.

_Hừ tùy cô- Nói rồi Vũ Phong tiến lại gần chỗ Thanh Giang.

_Anh kia, anh đang làm gì với vợ chưa cưới của tôi hả?- Vũ Phong vừa nói ra câu này thôi, làm ai cũng trở mắt nhìn tôi .

_Hả? Vợ..chưa..cưới- Dương Văn, Thanh Giang, An, Bình đồng thanh nói.

_Bộ các người không để ý trên tay cô ấy đeo gì sao?- Vũ Phong nói rồi đưa tay tôi lên.

_Trời ơi, xem nữa là mình hại người rồi- An và Bình nói.

Không nói thêm gì nữa, Vũ Phong kéo tôi ra về, chỉ nghe phách sau đang bàn tán thôi:

_Thì ra là Trần Trần là vợ chưa cưới của TGD tập đoàn Thiên Gia nổi tiếng, đúng y như lời đồn lươn- một bà chị nói.

_Tưởng là người nào vừa có sắc đẹp lại làm nghiêng đổ một người kiêu ngạo, lạnh lùng như anh ta chứ. Thật đáng thất vọng, chắc anh ta mất mùa rồi- một cô nàng khác nói.

_Ê bà đừng nói bậy đó. Cận thận mồm miệng vào, đã từng có người vì nói bậy, nói xấu vợ chưa cưới của anh ta mà bị điên, bị nằm viện đấy- Một chàng trai khác nói.

Trên đường về nhà:

_Sao anh biết em đné đó vậy- tôi hỏi.

_Anh được một đứa bạn nhờ đné đây, thay anh ta. Ai ngờ đuà vừa đến lại thấy cảnh ” bạn trai cũ” lại muốn quay về với em chứ- Vũ Phong liếc tôi nói.

_Hi..hì nhưng em đâu có chấp nhận đâu- Tôi cười trừ.

_May cho em đó. Nếu không anh không biết có chuyện gì xảy ra đâu- Vũ Phong nói.

_Xí..anh làm gì được em nào- Tôi hất mặt nói.

_Kết....

_Anh không biết sẽ làm gì đâu, chỉ biết rằng em sẽ không thể lấy ai được ngoài anh cả- Vũ Phong dương con mắt nguy hiểm nói.

_Anh...- chưa hết câu tôi lại bị hôn nữa rồi, cũng may đây là con đường vắng đi về biệt thự nhà anh đấy.

_Nè, anh đừng làm vậy,...đây là ngoài đường mà- tôi chống chế anh nói.

_Vậy em muốn về nhà hả? Ok- Vũ Phong nói thả tôi ra chạy xe tiếp.

Thế là đêm nay tôi không được yên rồi...

36. Chương 36 : Ngoại Truyện Thứ 4: Chuyện Về Thăm Nhà

Do công ty cho nghỉ mấy ngày còn lại nên Trần Trần đã về quê sớm hơn một ngày so với dự định của bố mẹ cô. Cô không nói cho Vũ Phong nghe vì cô vẫn còn giận anh về buổi ra mắt bố mẹ anh mà không báo cho cô biết trước.

_Để lần này cho anh tức chết..hahahahahha- cô cười đêu giả nham hiểm một mình.(t/g: đúng là gần mực thì đen mà gần đèn thì sáng mà).

Bước lên xe khách ngồi yên một chỗ ngủ mà đâu biết rằng có một chàng trai đội mũ lưỡi trai ngồi sau cô một ghế đang quan sát toàn bộ hành động cử chỉ của mình đâu chứ. Thật ra người này thì ai ai cũng biết, đó là Thiên Vũ Phong, TGD công ty Thiên Gia kiêm luôn chức gangster đứng đầu trong ” Tứ Đại Bang Hội”, cuối cùng quan trọng nhất đó là ” bạn trai yêu dấu” của cô Tiết Trần Trần, anh chàng này biết được thông tin Trần Trần về quê là do cô bạn thân yêu quý cộng thêm sự thêm mắm muối của Tiêu Hoàng thẳng bạn thân nữa.

Lấy lí do đi theo để bảo vệ bạn gái là chuyện phụ, còn chuyện chính là anh chàng này muốn về ra mắt bố mẹ vợ tương lai cùng sự lo sợ bố mẹ chồng tương lai đưa vợ đi ” cưới chồng” khác.

Về đến trước cổng nơi cô ở đó là một thôn không nhỏ tí nào vì nơi đây tập trung toàn những tay anh chị khét tiếng về nơi đây quy ẩn, họ đặc biệt là khoái đánh mạt chược, thích cãi nahu vì những chuyện vụn vặt, nhưng họ lại không bao giờ hại nhau cả. Trần Trần sống ở nơi đây mà không bị thành trộm cướp đó là phước quá rồi còn gì. Vâng đây chính là thôn " Bá Nguyên Thôn", cô chỉ vừa bước đến cổng thôn thì nhanh chóng chỉ trong 1 phút mẹ cô đã ra đón ngay rồi, phải nói rằng vì nhà cô ở ngay đầu thôn mới đúng, nổi tiếng với món bánh bao ăn không bao giờ quên.

_Hello sao con về sớm thế- Mẹ tôi chạy ra cười nói.

_Hi, hôm nay công ty con được nghỉ nên con về sớm một hôm- cô lễ phép nói.

_Thôi con vào nhà nghỉ ngơi đi- mẹ cô vui vẻ nói.

Bước vào trong nhà thấy hình như đang thiếu một người đó là:

_Mẹ ơi ba đâu rồi- cô hỏi.

_ba..ba..con ông ấy đi sang nhà bác Hai chơi rồi- Mẹ cô ngập ngừng nói.

_Dạ- cô đáp.

Về phòng ngủ li bì, mà không biết được rằng bố mẹ cô đnag âm mưu gì chưa kể đến anh chàng đi theo cô này giờ đang phởn phơ thuê nhà trọ sát nhà cô đã thế căn phòng anh ở còn đối diện căn phòng ngủ của Trần Trần, vừa khéo quan sát mọi hoạt động của cô luôn. Mẹ cô lo sốt vó về chuyện cô về trước dự tính,;

_Alô, ông xà hổ. Mọi kế hoạch phải đổi thôi, con gái mình nó về rồi, đang ngủ trong phòng- Mẹ cô nói trong điện thoại.

_Sao, Trần Trần về rồi hả? Vậy để tôi thương lượng kế sách với " ông thông gia tương lai đã"- ông bố ngạc nhiên nói.

_Nhanh đi rồi về- mẹ cô nói rồi cúp máy.

Vũ Phong gian manh đang ngồi tại quán bánh bao đông khách của nhà Trần Trần:

_Dạ cô ơi cho cháu hai cái bánh bao và ly sữa đậu nành ạ- Vũ Phong mỉm cười lễ phép nói. Làm ấy cô gái đứng đó đỏ mặt luôn.

_Ồh..ờh..- mẹ cô cũng ngơ ngác đấy chứ. Khi mang ra cho anh:

_Dạ cảm ơn cô- Vũ Phong lại lễ phép mỉm cười nói. Hình như anh này đang lấy lòng mẹ vợ đây.

Buổi tối hôm đó,

_Con àh, con đưa cái hũ này dùm ba cái- Ba cô nói rồi đưa cái hũ rượu cho cô

_Dạ, chắc ba lại ngâm rượu họ người ta chứ gì?- CỒ cười nói.

_Ukm, người ta nhờ mà- ba cô nói dối không chớp mắt.

Cô vừa bước ra ngoài thì trong căn phòng khách:

_Alo anh Hai hả? Thực hiện kế hoạch hai đi- Ba cô gọi điện nói.

_Ok- ông Hai nói.

_Này anh anh có chắc được không đó. Lỡ con bé không ưng thằng đó thì sao?- mẹ cô lo lắng nói.

_Sợ gì chứ em. Cha mẹ đặt đâu con phải ngồi đó, nó dám cãi lời sao- ông bố hung hổ nói.

_Bốp...ông muốn con bé nó bỏ nhà hả? Nếu không được thì đừng ép, không thì tôi cho ông chết đấy- Mẹ cô đánh cái bốp vào đầu chồng. một cái rần ðe.

_Bà là ác quỷ hả?- ông bố đau quá nói.

_Ông muốn làm gì tôi hả? Muốn hôm nay ra ngoài ngủ không?- Mẹ cô hăm dọa.

_Ôi không mình ơi đừng làm thế nhé- ba cô đỡ giọng nịnh nọt.

_Hừ, biết thế thì tốt- Mẹ cô hài lòng nói.

Bên nhà ông Hai,

_Cô tìm ai đó- một chàng thanh niên ra mở cửa nói, anh này nhìn trông cũng tạm được.

_Dạ, anh cho hỏi có Bác Hai ở đây không ạh- cô nhỏ nhẹ nói.

_Àh, Bác tôi đi đâu rồi , có chuyện gì không- anh chàng không kiên nhẫn nói.

_Dạ, ba em gửi cho bác cái hũ rượu ạh- cô nói rồi đưa cho anh ta cái hũ.

_Uk, tôi thay bác tôi cảm ơn- ANh chàng nói.

_Vậy xin phép em về- Cô lễ phép nói rồi về.

Khi cô đi về thì,

_Bốp,..cái thằng này Bác đây muốn giúp mày cưới vợ mà mày chẳng hiểu gì hết vậy- ông Hai bực nói.

_Trời ơi bác ơi, cháu không thích dạng con gái này mà- ANh chàng trả treo.

_Hừ, nó là đứa lễ phép, lại có công việc ổn định nhất thôn này đấy. Không xứng với mày sao?- ông Hai thuyết phục.

_Bác àh, cháu biết Bác tốt với cháu nhưng cháu không thích cô gái này từ lần gặp đầu tiên rồi. Với lại cô ta lại là nhân viên cũ của cháu nữa- Anh chàng bướng bỉnh nói.

_Sao? Nó từng làm ở công ty mày hả- ông Hai ngạc nhiên nói.

_Vâng. Cô ta là nhân viên lúc trước nhưng mà cháu thấy trưởng phòng của cô ta nói cô ta rất lười biếng nên cháu đã sa thải.- anh chàng giải thích.

_Trời, mày thật tình từ lúc mày lên chức Giám Đốc công ty đó tao thấy mày lạnh nhạt quá Tử Khôi- ông Hai buồn rầu nói.

_Cháu không muốn người ta lợi dụng cháu để vụ lợi thôi- Tử Khôi nói.

Trên đường về nhà cô đụng phải một người:

_Xin lỗi- cô cúi mặt nói,

_Không sao- Vũ Phong mỉm cười nói

” Sao giọng nói quen thế ta”, nói rồi cô ngửa mặt lên:

_Anh...- cô ngạc nhiên há hốc mồm.

_Anh đây, đừng ngạc nhiên thế chứ- Vũ Phong mỉm cười thêm lần nữa.

_Anh đi theo em- cô nhìn chằm chằm vào anh nói.

_Đâu có đâu..anh đi chơi mà. Ai ngờ lại gặp em ở đây- Vũ Phong nói dối không chớp mắt.

_Hừ, vậy sao? Trùng hợp dữ- Cô nheo mắt nhìn anh như không tin.

_Em đừng nhìn anh ánh mắt đó chứ. Dù sao thì đã đến đây rồi, sang mai em dẫn anh đi chơi nha- Vũ Phong nháy mắt tinh nghịch.

_Cũng được, nhưng nói trước em chưa hết giận anh đâu- Cô hung dữ liếc anh một cái nãy lửa.

Thế là hai người đi cạnh nhau, người thì âu yếm, người thì đẩy, cứ thế đi đến trước nhà của Trần Trần:

_Tới nơi rồi, anh về phòng trọ đi- cô nhìn anh nói.

_Sao lại không mời anh vào nhà, chẳng lẽ không muốn bố mẹ em biết em có bạn trai hả?- Vũ Phong nheo mắt nguy hiểm nói.

_Gì chứ? Đây là sự trừng phạt nhỏ cho anh đấy- cô khoanh tay hất mặt nói.

__Trời ăh, chưa lấy em mà đã dữ thế này lại còn nhỏ nhen nữa. Không biết mai mốt lấy em làm vợ chắc anh chết với em mất- Vũ Phong giả vờ đau khổ nói.

__Em đâu đến nỗi tệ vậy đâu...Mà ai nói sẽ làm vợ anh chứ- Cô đỏ mặt nói to.

__Em không làm vợ anh thì làm bà xã anh- Vũ Phong mỉm cười âu yếm, làm cho ai kia trong long bực tức, giận hờn gì cũng tan biến hết rồi, chỉ còn ngượng ngùng ầm ập thôi.

__Bà xã anh làm khó lắm, không làm đâu- cô nhõng nhẽo nói.

__Anh dễ tính lắm, không phải em cũng biết sao?- Vũ Phong dịu dàng nói. Hình như hai người này đang tán tỉnh nhau thì phải. Đúng lúc đó, mẹ Trần Trần ra ngoài cửa để đi đổ rác, thấy con gái đang đứng cùng một chàng trai, nhầm tưởng là cháu của Bác Hai:

__Ồh có phải Tử Khôi cháu Bác Hai đây không?- Mẹ cô niềm nở nói. Cách ngang cuộc nói chuyện của hai người.

__Ấy dô vào nhà chơi đi cháu- mẹ cô nói không để cho hai người này giải thích gì hết. Kéo Vũ Phong vào nhà.

Vừa thấy Vũ Phong đi cùng vợ và con mình mà lại là trai đẹp nữa, bỗng chốc bố Trần Trần khó chịu:

__Ai đây- bố cô khó chịu nói.

__Àh đây là cháu trai của Bác Hai chứ ai?- mẹ cô vui vẻ nói.

__Cháu chào bác, nhưng mà....- Vũ Phong chưa nói hết thì:

__Cháu Bác Hai đâu phải là người này đâu, tên này là đồ giả mạo...Nói cậu là ai định làm gì con gái tôi- Bố cô dõng giọng giang hồ.

__Cái gì? Cậu không phải là con Bác Hai, cậu là ai? Định làm gì...àh...àh...cậu là thằng bé hồi sang ăn bánh bao tại nhà tôi, làm mấy cô gái trong thôn điêu đứng đây mà... Bây giờ lại muốn làm gì con gái tôi hả?- Mẹ cô cũng hùng hổ không kém, lấy ngay cây chổi gần đó làm le như muốn giết người.

__Các...bác...bình tĩnh đã...để cháu nói được không ăh- Vũ Phong nói mà mồ hôi hột chảy xuống sàn.

__Đúng đó- Cô trốn đằng sau lưng Vũ Phong nói.

__Con gái qua đây chưa biết cậu ta là ai mà đứng đó làm gì ăh?- Bố mẹ cô đồng thanh nói.

__Các bác đừng làm vậy, cô ấy sợ đấy – Vũ Phong bảo vệ cô nói...her...her...- Bây giờ chúng ta ngồi xuống nói chuyện được không ăh- Vũ Phong bình tĩnh nói. Khi tất cả ngồi xuống, bố mẹ cô đằng đằng sát khí ngồi một bên, Vũ Phong và Trần Trần ngồi đối diện khuôn mặt cứ y như là bị cảnh sát hỏi cung ấy.

__Bây giờ cậu nói đi- mẹ cô lên tiếng phá vỡ không khí.

__Dạ, trước hết cháu xin giới thiệu, cháu là Thiên Vũ Phong, chứ không phải là Tử Khôi ăh, cháu không có cơ hội giải thích – Vũ Phong nói.

__Vậy thế cậu đứng trước nhà nói chuyện với con gái tôi làm gì hả?- Bố cô hỏi.

__Ba ăh, cái này để con nói...anh ấy là...bạn...traai của con đó ăh- Cô ngập ngừng nói.

__Cái gì?- Bố mẹ cô đồng thanh tập haihét lên.

__Dạ phải- Vũ Phong gật đầu nói.

__Trời ăh, vậy cậu là ai?...quen ...cậu là con nhà ai...đang làm gì? Công việc ổn định không...quen con gái tôi trong trường hợp nào?...- bố mẹ cô thi nhau hỏi làm cho Vũ Phong không biết trả lời thế nào cả.

__BỐ MẸ ĐỂ CON NÓI- cô hét lên làm mọi người im lặng trở về vị trí ban đầu.

__Thật ra anh ấy là cấp trên của con, TGD công ty THIÊN GIA, là con trai trưởng- Cô bình thản nói. Làm cho bố mẹ cô há hốc mồm.

__Trời ơi, cậu là TGD của cái công ty lớn đó sao?- Bố cô hỏi.

_Dạ, đã làm bác chê cười rồi- Vũ Phong gãi đầu nói.

Thế là từ khi biết thân phận của anh ấy, bố mẹ cô đã đổi phong cách chấp nhận anh luôn her..her..và có một điều không tưởng tượng được đó là mẹ của Vũ Phong lại chính là bạn thân hồi còn trẻ của mẹ Trần Trần. Thế là đã thân nay còn thân hơn, bố mẹ cô đối xử anh còn hơn là con mình nữa. Chuyến đi về quê lần này đã để lại một kỉ niệm khó quên đối với Vũ Phong về bố mẹ vợ mình rồi. Trước khi cô lên xe về thành phố, bố mẹ cô đã bí mật nói hết tật xấu, và mấy tấm ảnh hồi nhỏ của cô cho Vũ Phong, đã thế còn nói về vụ kêu cô về để giúp con lấy chồng nữa chứ. Hừ, thế mà cô là con gái ruột lại chẳng được biết gì hết.

Nhưng có một điều lạ là khi cô đi làm lại công ty thì đã không thấy chị em Nguyệt Nhi, Nguyệt Hân nữa, chỉ nghe nói là trong b

uổi đêm kỉ niệm đó họ đã bị phó TGĐ vạch mặt sự nham hiểm và độc ác của hai chị em họ và bị đuổi ra khỏi công ty, và Bố hai cô cũng bị bắt vì tội tham ô và buôn bán vũ khí. Àh còn nữa về những người từng thích cô nay cũng đã có cặp rồi nhé: Vũ Lâm và Tiểu Dương, Ngọc Thụ và cô tiểu thư Hắc Hoa Hội, Tần Vũ và Bạch Ngọc, và người cuối cùng Tần Sở và Y Đan.

37. Chương 37 : Ngoại Truyện 5: Sợi Dây Chuyền

Không lâu sau đó cỡ một năm, đám cưới của Vũ Phong và Trần Trần cũng đã đến, mọi người ai cũng đến chung vui, hôm đó, ba cô nàng họ Nguyệt cũng được mời và tất nhiên ai cũng ngạc nhiên là họ đã biết hồi lỗi những gì đã làm nên Vũ Phong đã cho họ quay về công ty làm lại từ đầu.

Tiệc cưới tổ chức không lớn lắm vì Trần Trần không muốn tốn kém, chiều lòng vợ nhưng mấy ông bà hai nhà đều thấy không tốt vì đây là đám cưới của con trai trưởng dòng họ Thiên mà sao mà nhỏ được, thế là đành phải tổ chức linh đình. Tổ chức tại khách sạn nổi tiếng của dòng họ. Tiếng nhạc vang lên, cũng là lúc, một chàng trai khôi ngô tuấn tú khoác trên mình một bộ đồ vest trắng nhìn oai phong lẫm, dnặng xa xa có một cô gái một bộ váy cưới đang tiến lại gần, bên cạnh là người cha đáng mến đang dắt con gái lên bục:

..... Tiết Trần Trần, con có đồng ý lấy Thiên Vũ Phong làm chồng suốt đời không, dù ốm đau...-cha nhà thờ nói.

_Con đồng ý- cô vui vẻ nói.

_....Thiên Vũ Phong con có đồng ý lấy Tiết Trần Trần làm vợ suốt đời không...-cha nhà thờ hỏi tiếp.

_Con...không đồng ý- Vũ Phong bình thản nói, làm cho tất cả mọi người ở đây ai cũng ngạc nhiên và đang không biết có chuyện gì xảy ra, cả Trần Trần nữa cô gần như sắp khóc:

_Anh..

_Trần Trần..trước tiên anh muốn cho em xem cái này...rồi lúc đó em hãy đồng ý nha- Vũ Phong nói rồi lấy trong túi áo ra một sợi dây chuyền, đưa lên trước mặt cô.

_Đây...là- Cô ngạc nhiên về sợi dây chuyền đánh mất từ hồi đại học.

_Đúng..nó là của..em...em có nhớ đã đánh rơi đâu không?- Vũ Phong dịu dàng nhìn vào Trần Trần.

_Nhớ đó là lần em đi săn trộm hình ở KTX nam..- cô ngu ngơ kể làm ọi người xung quanh phải bật cười duy chỉ có bố mẹ cô là đỏ mặt xấu hổ thôi.

_Em đánh rơi ở tại một căn phòng trong đó..nhưng sao anh lại có vậy- Trần Trần klờ klạo hỏi.

_Vì người con trai đó là anh- Vũ Phong nói tiếp.

_Hả? Cái kẻ cướp đi nư hôn đầu đời của em đó hả?- Cô ngạc nhiên nói lớn.

_Đúng cái kẻ mà em hôn xong bỏ chạy đó- Vũ Phong nở nụ cười nham hiểm nói.

_Sax...sao anh không nói cho em biết sớm hả?- Trân Trân đỏ mặt xấu hổ nói.

_Vì anh muốn em tự nhận ra nhưng ai ngờ em ngốc quá, làm anh phải đợi giờ này mới nói – Vũ Phong bắt đầu nói.

Thế là anh chàng không nói gì thêm nữa đeo lại sợi dây chuyền cho cô rồi bắt đầu lại hôn lễ. Đến màn trao nạm hôn thì ôi không:

_Hôn...đi..hôn đi- ai ở đó cũng hô to như thế làm cho cô dâu chú rể ngượng ngùng.

Vũ Phong bắt ngờ kéo cô nàng té để chọc cô nhưng ” người tính không bằng trời tính” anh đành phải vấy áo cưới té theo cô, và...chut...nụ hôn đền trả lại cái cô đã làm anh ám ức suốt mấy năm.

38. Chương 38 : Ngoại Truyện 6: Có Em Bé

Cỡ ba tháng sau, thấy bản thân trong người ngày càng mập ra nhất là cái bụng ấy, làm cô tức không chịu được, đã thế thời gian này cô thường hay ói nữa, thêm ăn nữa chứ, nhưng lại rất kén. Ông xã của cô lại không thèm đụng vào cô nữa, làm cô nộ khí trong người xung thiên, liền đi gặp ông chồng nói chuyện:

_Vũ Phong, chẳng lẽ anh có vợ bé rồi không thương em nữa hả?- Trân Trân bức bối hỏi.

_Sao em lại nói thế?- Vũ Phong ngạc nhiên hỏi.

_Chứ soa dạo này anh lại không thèm đụng tới em nữa hả...hay tại em béo ra anh chê- Trân Trân nước mắt gấn như sắp rơi ra.

_Thôi nài, em muốn khóc àh, không có đâu, em béo ra thì có to tát gì, còn anh..không đụng tới em là có lý do- Vũ Phong ngập ngừng nói. Anh lấy ra trong hộp tủ một cái phiếu khám bệnh tuần trước đi khám tại bệnh viện ông nội.

Đưa cho cô xem nhưng cô có hiểu gì đâu- Anh àh cái này là gì em chỉ thấy toàn là mấy con giun thôi- cô ngơ ngác nói.

_Đây là kết quả khám của em áh..nó nói em đã mang thai được 2 tháng rồi – Vũ Phong bình thản đáp.

_Hả? Em mang thai nhưng mà...- CÔ ngạc nhiên nói.

_Bộ em không muốn sao?- Vũ Phong nhíu mày nói.

_Không phải chỉ là hơi bất ngờ thôi- Cô lập tức nói. Thật ra cô chưa muốn có con đâu vì như vậy sẽ không đi làm được, mà không đi làm sao căn ông chồng đẹp trai tài giỏi này đây.

_Uk, biết thế là tốt- Vũ Phong hài lòng nói

_Còn điều này nữa, em yên tâm đi, chỉ có em là quá đủ rồi, thêm một cô nữa chắc anh chết mất- Vũ Phong ôm cô vào trong lòng dịu dàng nói.

_Anh nói đó nha- Cô vừa hưởng thụ sự ấm áp của chồng vừa nói.

7 tháng 10 ngày sau,

_Áh, Vũ Phong...em...đau lắm...huhuhu- cô la lên khi vào phòng sanh.

_Đừng lo có anh mà- Vũ Phong lo lắng nói.

_Huhuhu, em ghét anh quá...sao lại để em bị vậy hả...em là đồ mặt dày.....”#(())#(@(\$%!9- cô không biết ở đâu học được mà la ông chồng yêu đến nỗi :

_Cô y tá làm ơn cho vợ tôi một mũi thuốc mê cái- Vũ Phong lạnh băng nói.

Cũng may lúc này đã đẩy cô vào phòng snah rồi, chỉ sau nữa tiếng cô đã được đẩy ra phòng hồi sức bên cạnh là cô y tá đang bế một bé trai đag nhắm nghiền con mắt, hai bên thông gia đều vui mừng, nhất là ông xã cô.

10 tháng sau,

_Ông nội đây là gì ăh- Cô nói mà mặt mày đau khổ

_Ồh cháu dâu cầu ta cháu thật là giỏi vừa mới sinh xong thằng cháu trai, nay lại mang thai thêm đứa cháu gái. Thật không uổng công ta đã chọn- ông nội của Vũ Phong vui vẻ nói.

_Hả?- CÔ đau khổ thốt không nên lời

Cô hằm hằm đi đến công ty, còn ông nội thì:

_Olala lần này thì mấy người đã thua nhé, ta đã nói là hai đứa cháu ta 3 năm hai đứa rồi còn gì?- Ông nội vui sướng nói với 6 người đang núp sau màn che giường bệnh

_Hừ, đây nè- mấy người đó hằm hằm chìa tiền ra cho ông đếm.

_Lần sưa nhớ cá nữa nhé- ông nội vui vẻ đmế tiền nói.

Trong lúc này Vũ Phong là người khổ nhất, bị vợ xách tai lên nói:

_ANH lại làm em phải chịu khổ nữa rồi đyâ này- cô la hò trong phòng TGD làm không ai dám hó hé gì hết.

_Em mang thai nữa là tốt quá rồi mà – Vũ Phong cầu hòa nói. Làm ai torng công ty cũng biết một TGD quyết đoán, lạnh nhạt lại chịu thua trước vợ mình.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-trai-toi-la-gangter-bos-dai-nhan>